UN RĂZBOI INTERMINABIL.
UN EROU INVINCIBIL.
O DRAGOSTE ETERNĂ.

Jumătatea Pierdută

FICTION CONNECTION

TREI

ULTIMUL VOLUM DIN TRILOGIA HALF LIFE

SALLY GREEN

YOUNG

Sally Green

Jumătatea Pierdută

Traducere din engleză de Ioana Filat

În memoria tatălui meu

„Unul şi acelaşi om la vârste diferite, în diferite situaţii de viaţă este un om cu totul diferit. Când aproape de diavol. Când aproape de cele sfinte. Dar numele nu se schimbă, şi lui îi atribuim totul.”[1]

Arhipelagul Gulag, Alexandr Soljeniţîn

[1] *Arhipelagul Gulag* de Alexandr Soljeniţîn, traducere şi note de Nicolae Iliescu, Editura Univers, Bucureşti, 2009, vol. 1, p. 122.

Rănit, nu pierdut

— Ar trebui să stabilim nişte parole.

— Da? De ce?

— Pentru că odată, într-o călătorie de-a ta, o să te omoare careva şi după aia o să mă pomenesc că vine un Vânător cu Darul deghizării în tabără, arătând ca tine, şi mă omoară şi pe mine.

— Mai degrabă ar găsi tabăra, te-ar omorî şi m-ar aştepta să vin fluierând neştiutor acasă.

— Se poate şi asta, deşi nici nu pot să-mi închipui faza cu fluieratul.

— Ei, şi care-i parola?

— Nu e un singur cuvânt, ci o frază. Eu zic ceva şi tu-mi răspunzi cum trebuie.

— A, aşa deci. Eu zic, cum ar veni, „Fluier pentru că am omorât zece Vânători”, la care tu răspunzi „Însă prefer să escaladez muntele Eiger”.

— Eu mă gândeam să te întreb ceva, mai degrabă.

— Cum ar fi?

— *Ai întârziat mult. Te-ai pierdut?*

— Şi eu ce tre’ să răspund?

— *Sunt rănit, nu pierdut.*

— Nu mă văd spunând vreodată aşa ceva.

— Oricum… Vrei să exersăm? Ca să reţii ca lumea parola?

— Nu.

Partea întâi

În cine poţi să te încrezi

Pietrele

În anul în care a împlinit douăzeci şi opt de ani, tatăl meu a ucis treizeci şi doi de oameni. Pe vremuri, Celia îmi turna cu de-a sila în cap informaţii despre Marcus. Printre ele e şi informaţia asta. Este cel mai mare număr de morţi pe care i-a făcut într-un singur an, înaintea războiului dintre Consiliul lui Soul şi Alianţa Vrăjitorilor Liberi. Odată, treizeci şi doi de morţi mi se păreau mulţi.

În anul în care Marcus a împlinit şaptesprezece ani şi şi-a primit Darurile, n-a omorât decât patru oameni. Eu n-am decât şaptesprezece ani. Înaintea Bătăliei de la Białowieźa – când a murit tata şi aproape jumătate din membrii Alianţei, zi desemnată acum prin prescurtarea BB, asta dacă îndrăzneşte cineva să aducă vorba de ea, – în fine, înainte de data aia omorâsem deja douăzeci şi trei de oameni.

BB a fost acum câteva luni şi deja am la activ peste cincizeci de morţi.

Mai precis, am omorât cincizeci şi doi de oameni.

E important să fii cât mai precis când vine vorba de aşa ceva. N-am inclus-o pe Pilot în numărătoare – oricum era pe moarte – şi nici pe Sameen. A fost un gest de milă din partea mea. Vânătorii au ucis-o pe Sameen. Au împuşcat-o în spate când fugeam de pe câmpul de luptă. Iar Marcus? Pe el clar nu-l includ printre cei cincizeci şi doi de morţi. Nu eu l-am omorât. *Ea* l-a omorât.

Annalise.

Îmi vine să vomit când îmi amintesc numele ei. Îmi vine să vomit când îmi amintesc orice despre ea: părul ei blond, ochii ei albaştri, pielea ei aurie. Totul e dezgustător şi fals. A zis că mă iubeşte. Şi eu am zis că o iubesc, însă eu am fost sincer. Chiar am iubit-o. Ce prost am putut să fiu! Să mă-ndrăgostesc de o O'Brien. A spus că sunt eroul ei, prinţul ei şi eu, ca un cap sec şi nerod ce sunt, am vrut s-o cred. Chiar am crezut-o.

Iar acum nu-mi doresc decât s-o omor. S-o spintec şi să-i smulg urlete de durere. Însă nici aşa n-aş fi mulţumit, nici pe departe. Ar trebui s-o silesc să-şi taie singură mâna şi s-o mănânce sau să-şi scoată singură ochii şi să-i mănânce – şi tot i-ar fi mai uşor decât mi-a fost mie.

Am ucis cincizeci şi doi de oameni. Însă de fapt nu vreau

decât să pun mâna pe ea. M-aş mulţumi cu cincizeci şi trei. Încă unul şi gata, aş fi satisfăcut.

— Doar ea.

Însă am cercetat centimetru cu centimetru câmpul de luptă şi fosta tabără. Am ucis toţi Vânătorii care mi-au ieşit în cale – unii pe care i-am găsit degajând câmpul de luptă, alţii pe care i-am dibuit mai târziu. Însă pe ea n-am văzut-o. Nici urmă de ea! După zile şi săptămâni în care am urmărit fiecare cale, indiciu, şi urmă de picior uman, nimic nu m-a dus la ea.

— Nimic.

Când îmi ajunge sunetul la ureche, ridic privirea. Linişte.

Eu am făcut zgomotul, cred, iar vorbesc singur.

— Fir-ar să fie!

Annalise! Din cauza ei mă port aşa.

— Păi, dă-o dracului.

Mă uit în jur cu fruntea sus, strigând la vârfurile copacilor:

— Să se ducă dracului!

Apoi le zic încet pietrelor:

— Nu vreau decât să moară, atât. O vreau nimicită. Să nu mai existe nici sufletul din ea. Să nu mai rămână nimic din ea pe lumea asta. De-a pururi. Atât. Apoi o să mă opresc.

Iau o pietricică de jos şi-i spun:

— Sau poate că nu. Poate că nu.

Marcus voia să-i omor pe toţi. Poate o să reuşesc. Cred că ştia că sunt în stare, altfel n-ar fi zis-o.

Îmi aranjez pietricelele într-o grămăjoară. Sunt cincizeci şi două. Par o groază, cincizeci şi doi de oameni, însă sunt o nimica toată. Pe lângă câţi vrea taică-meu să omor. Pe lângă toţi oamenii care au murit din cauza lui Annalise. Peste o sută în BB. Trebuie neapărat să-mi perfecţionez jocul dacă vreau să rivalizez cu masacrul de care e ea în stare. Din cauza ei, Alianţa e practic distrusă. Din cauza ei, Marcus e mort – singurul om care ar fi putut să le ţină piept Vânătorilor când au dat atacul şi singurul om care i-ar fi putut învinge. Însă din cauza ei, pentru că l-a împuşcat, Alianţa a fost aproape nimicită cu totul. Şi mă tot zgândăre bănuiala că de fapt a fost spioana lui Soul de la bun început. Doar Soul e unchiul ei. Gabriel n-a avut niciodată încredere în Annalise şi a tot spus că ea le-a zis Vânătorilor unde e apartamentul lui Mercury din Geneva. Nu i-am dat deloc crezare, însă poate că are dreptate.

Copacii se mişcă dintr-odată şi apare Gabriel. A cules lemne de foc. Cred că m-a auzit urlând. Iar acum se preface că s-a întors fără nicio legătură, lasă lemnele la pământ şi vine lângă pietricelele mele.

Nu i-am zis ce-i cu pietrele alea şi nici nu mă întreabă, însă cred că s-a prins. Iau una de jos. E măruntă cât unghia mea. Sunt micuţe, dar fiecare arată altfel. Fiecare reprezintă un om pe care l-am ucis. Ştiam şi pe cine anume – fără nume sau din astea, cei mai mulţi Vânători sunt Vânători şi atât –, însă pietrele îmi evocau întâmplări, lupte şi împrejurările morţii lor. Acum nu-mi mai amintesc fiecare luptă în parte, toate s-au învălmăşit laolaltă, într-un continuu spectacol sângeros, însă am strâns cincizeci şi două de pietricele în mormanul meu.

Bocancii lui Gabriel se întorc la nouăzeci de grade şi rămân nemişcaţi o secundă, două, apoi îmi spune:

— Ne mai trebuie lemne de foc. Vii să mă ajuţi?

— Imediat.

Bocancii stau nemişcaţi încă vreo câteva secunde, apoi se întorc iar la patruzeci şi cinci de grade şi rămân aşa patru, cinci, şase, şapte secunde, după care o iau iarăşi spre copaci.

Scot din buzunar pietricica albă. E ovală, de un alb pur – cuarţ. E netedă, însă nu străluceşte. E piatra lui Annalise. Am găsit-o pe malul unui pârâu când o căutam pe ea. Mi s-a părut un semn bun. În ziua aia am fost sigur c-o să-i dau de urmă. Nu i-am dat, însă o să reuşesc într-o bună zi. Când o s-o ucid, n-o să-i pun piatra în grămăjoară, ci o s-o arunc. O să dispară. Ca ea.

Poate atunci o să înceteze şi visele. Mă îndoiesc, însă nu se ştie. O visez mult pe Annalise. Uneori visul începe destul de frumos, însă nu ţine mult. Uneori îl împuşcă pe tata exact cum a făcut în BB. Dacă am noroc, mă trezesc înainte de asta, însă alteori visez mai departe şi parcă mă întorc în timp şi retrăiesc totul.

Mai bine l-aş visa pe Gabriel. Ar fi frumos aşa. Aş visa că ne căţărăm împreună pe munţi, ca pe vremuri, şi am fi prieteni, tot ca pe vremuri. Suntem prieteni şi acum, o să fim întotdeauna, însă e altfel. Nu prea vorbim. Uneori îmi mai spune de ai lui sau îmi povesteşte ceva ce a făcut cu ani în urmă, înainte să înceapă totul, sau vorbeşte despre căţărat sau o carte pe care a citit-o, sau... ce ştiu eu... chestii preferate. E un vorbitor bun,

numai că eu sunt un ascultător de doi bani.

Într-una din zile îmi povestea despre cum a escaladat un munte din Franţa. Peretele stâncos era deasupra unui râu, era foarte frumos. În timp ce-l ascult, îmi imaginez pădurile prin care a trecut până acolo, iar când începe să-mi descrie valea şi râul deja nu mă mai gândesc deloc la asta, ci doar la faptul că Annalise e în libertate. Observ că o voce din mintea mea îmi spune: *Ascultă-l pe Gabriel! Ascultă-i povestea!* Însă un alt eu vrea să se gândească la Annalise şi-mi spune: *Cât îmi spune el toate astea, Annalise umblă liberă prin lume.* Tata e mort şi nici nu ştiu unde-i e corpul neînsufleţit, bine, desigur că o parte e în mine, pentru că i-am mâncat inima, ceea ce sigur e cea mai bolnavă chestie din istorie, şi uite-mă aici, un om, un puşti care şi-a mâncat tatăl, stau lângă Gabriel, care turuie despre porcăria aia de escaladare, şi cum a trecut râul ca să înceapă să se caţăre, iar eu mă gândesc că l-am mâncat pe taică-meu şi cum a murit în braţele mele, şi că Annalise umblă pe unde are chef, iar Gabriel tot n-a terminat cu povestea lui, cum poate fi aşa ceva normal şi bine? Aşa că-i spun cât pot de calm:

— Gabriel, ai putea să taci dracului odată şi să mă laşi cu căţăratul tău?

O zic foarte încet, ca să nu urlu.

La care el răspunde după o clipă:

— Desigur. Dar tu crezi că ai putea să te abţii să înjuri măcar o dată?

Mă tachinează, încearcă să-şi ia un ton lejer, ştiu că asta face, totuşi reuşeşte cumva să mă calce şi mai rău pe nervi, aşa că-i spun să se ducă dracului. Numai că mai zic şi alte înjurături pe lângă drăcuit şi deja nu prea mai pot să mă abţin, ce mai, nu mă mai abţin deloc, şi m-apuc să-l înjur iar şi iar, şi el încearcă să mă îmbrăţişeze, să mă ia de braţ, iar eu îl împing şi-i zic că plece, ca să nu-l rănesc, şi atunci pleacă.

Mă calmez după ce se duce el şi mă lasă. Iar apoi mă simt imens de uşurat că sunt singur şi pot să respir mai bine când sunt singur. O vreme mă simt bine şi când mă liniştesc de tot simt că mă urăsc, pentru că vreau să mă ia de braţ şi vreau să-l ascult când îmi povesteşte ceva. Vreau să vorbim şi vreau să fiu normal. Însă nu sunt normal. Nu pot să fiu normal. Şi numai ea e de vină.

Stăm unul lângă altul, cu ochii la foc. Mi-am propus să mă străduiesc mai mult şi să vorbesc cu Gabriel. Să discut cu el ca un om normal. Şi să-l ascult. Numai că nu-mi vine în cap nimic. Nici Gabriel nu prea a spus nimic. Cred că-l enervează pietricelele mele. Nu i-am zis de cele două pietricele pe care le-am pus în morman ieri. N-am chef să-i zic asta... despre ei. Curăţ încă o dată vasul de tinichea în care am mâncat, deşi deja am ras tot, nu mai e nimic. Am mâncat brânză şi supă la plic, supa era apoasă, însă tot a fost mai bună decât nimic. Încă mi-e foame şi ştiu că şi lui Gabriel i-e foame. E slab mort. Uscat, cum se spune. Cineva mi-a zis odată că sunt uscat rău. Ţin minte că şi atunci făceam foamea.

— Ne trebuie carne, spun.

— Da, ar fi drăguţ să mai schimbăm regimul.

— O să întind nişte capcane de iepuri mâine.

— Vrei să te ajut?

— Nu.

Nu mai spune nimic, doar scormoneşte cu un băţ în foc.

— Mă mişc mai rapid de unul singur, spun.

— Da, ştiu.

Gabriel scormoneşte iar în foc şi eu îmi curăţ iar blidul.

Trev mi-a zis că sunt uscat. Încerc să-mi amintesc când anume, însă nu-mi vine nimic în minte. Mi-l amintesc venind pe drum în Liverpool, cu o sacoşă de plastic în mână. Mi-o amintesc şi pe supusa care a apărut atunci, pe Vânătorii care s-au luat după mine – parcă s-a întâmplat în altă lume şi în altă viaţă.

— Am întâlnit o fată în Liverpool, îi spun lui Gabriel. O supusă. Era dură. Avea un frate cu un pistol... şi câini. Sau poate nu era fratele ei. Nu, altcineva avea câinii. Fratele ei avea pistolul. Aşa mi-a zis ea, însă n-am dat niciodată ochii cu el. În fine, m-am dus la Liverpool să mă văd cu Trev. Era un tip ciudat rău. Un lungan... nu ştiu cum... tăcut, mergea de parcă aluneca pe pământ. Un Vrăjitor Alb. Era bun, însă. A luat nişte mostre din tatuajul meu de pe gleznă. Sânge, piele şi os. Voia să afle ce rost au tatuajele. În fine, au venit nişte Vânători şi am fugit, însă eu am scăpat din mână sacoşa cu mostrele, aşa că a trebuit să mă întorc, şi le-a găsit supusa de care ziceam. Mi le-a dat înapoi şi le-am ars imediat.

Gabriel se uită la mine de parcă aşteaptă să-mi continui povestea. Nu prea ştiu ce mai e de povestit, însă îmi amintesc.

— Erau doi Vânători. Mai că ne-au prins pe mine şi pe Trev. Însă fata aia care avea un frate era într-o gaşcă de supuşi. Ei i-au prins până la urmă pe Vânători. Eu am plecat. Nu ştiu ce le-au făcut. Nici nu mi-a trecut prin cap să-i ucid pe Vânători, continui eu, uitându-mă la Gabriel. Acum nici nu mi-ar trece prin cap să nu-i omor.

— Acum e război. E altfel, spune Gabriel.

— Da. Sigur e altfel. Pe atunci eu eram ăla sfrijit, iar acum ai ajuns tu aşa.

— Sfrijit?

Atunci îmi dau seama că nu i-am spus de ce m-am apucat să-i povestesc toate astea şi de fapt suntem amândoi sfrijiţi şi, oricum, nu mai am chef să-l lămuresc, aşa că-i spun:

— Nu contează.

Stăm şi ne uităm la foc. E singura luminiţă cale de kilometri întregi. Cerul e înnorat. E noapte fără lună. Mă-ntreb unde o fi Trev acum şi unde-o fi tovarăşul lui, Jim. Atunci îmi amintesc că nu Trev mi-a zis că sunt uscat rău, ci Jim.

— Am fost la Greatorex, îmi spune Gabriel.

— Da, ştiu.

S-a întors cu supa la plic şi brânza.

Până la Greatorex faci vreo oră şi încă una înapoi. Gabriel s-a dus probabil când număram pietricelele, apoi a cules lemne în pădure. Probabil că am numărat ore în şir pietricelele.

— Nu prea am ce să raportez, îmi spune.

Şi asta ştiu.

Membrii Alianţei care au supravieţuit bătăliei trăiesc acum în şapte tabere izolate, prin diverse regiuni ale Europei. Noi suntem în tabăra lui Greatorex, care conţine un mic grup de oameni din Polonia. Numai că nu suntem chiar în tabără. Nu mă amestec cu restul. Mi-am făcut tabăra mea aici. Taberele sunt numerotate. Tabăra lui Greatorex e Tabăra Trei. Aşa că tabăra mea e Tabăra Trei B sau Tabăra Trei şi Jumătate. În fine, Greatorex se ocupă de tabără şi de linia de comunicaţie cu Tabăra Unu, tabăra Celiei, numai că nu prea e nimic de comunicat, din câte-mi dau seama. Lui Greatorex nu-i mai rămâne de făcut decât să antreneze tinerii vrăjitori care au supravieţuit alături de ea, cu speranţa că antrenamentul o să le fie de folos într-o zi.

I-am urmărit pe recruţi când am fost ultima dată în Tabăra

Trei. Greatorex îmi place, însă recruţii nu. Recruţii nici nu se uită la mine când mă uit la ei. Când nu mă uit, mă simt privit din toate părţile, însă cum mă uit la ei, cum studiază fascinaţi pământul.

Cred că aşa era şi cu taică-meu. Nici pe el nu voia nimeni să-l privească în ochi. Înainte de BB făceam parte din echipă, echipa de luptă, când eu eram partenerul lui Nesbitt şi Gabriel era partenerul lui Sameen, şi ne antrenam toţi cu Greatorex şi ceilalţi. Făceam echipă bună împreună. Râdeam, ne prosteam, luptam, mâncam şi discutam laolaltă. Mi-e dor să mă simt iarăşi aşa şi ştiu că n-o să mai fie niciodată la fel. Însă Greatorex se descurcă minunat cu echipa ei.

— E o profesoară bună, zic.

— Greatorex adică?

— Despre ea vorbim, nu?

Nici nu ştiu de ce m-am enervat pe el.

— Mai bine ai veni cu mine în tabără. Lui Greatorex i-ar plăcea să te vadă.

— Da. Poate.

Însă amândoi ştim că înseamnă nu.

N-am mai văzut-o pe Greatorex de săptămâni, n-am mai văzut pe nimeni în afară de Gabriel. De fapt, ultimii oameni pe care i-am văzut, dacă nu-l iau în calcul pe Gabriel, au fost cei doi Vânători pe care i-am ucis. Dacă mă gândesc bine, îi cam omor pe cei cu care mă întâlnesc. Greatorex ar trebui să zică mersi că păstrez distanţa.

— Vrea să se mândrească cu recruţii ei. Sunt mult mai buni de-acum.

Habar n-am ce să răspund. Ce să-i zic? „A!” „Bine.” Sau „Cui dracu’ îi pasă de asta, oricum n-o să conteze absolut deloc”.

Chiar nu ştiu ce să zic.

Apoi îmi trece ceva prin cap şi-l întreb:

— Ce zi e azi?

— Şi ieri m-ai întrebat, spune Gabriel.

— Şi?

— Nu ştiu. Voiam s-o întreb pe Greatorex, însă am uitat. Contează? mă întreabă el întorcându-se spre mine.

Clatin din cap. Nu contează deloc ce zi e azi, doar încerc să-mi menţin mintea limpede, numai că fiecare zi e la fel, şi au trecut aşa săptămâni, poate luni în şir, şi totul mi se învălmăşeşte în

memorie. Trebuie să mă concentrez, ca să nu pierd şirul evenimentelor. Ieri am ucis cei doi Vânători. După care m-am întors aici, şi deja pare să fi trecut mai mult timp de-atunci. Trebuie să mă duc înapoi, să văd ce s-a întâmplat cu cadavrele lor. O să vină alţi Vânători să-şi caute amicii. Poate aşa am ocazia să mai prind unul şi să-l interoghez. Poate o să ştie ceva de Annalise. Dacă e o spioană, înseamnă că s-a întors la Soul, poate au văzut-o Vânătorii ăia.

Mă întind pe spate, lăsându-mi un braţ peste faţă.

Nu i-am zis lui Gabriel de cei doi Vânători pentru că o să-i spună lui Greatorex, care o să mute tabăra, iar eu trebuie să văd ce-i cu Vânătorii mai înainte. Însă deocamdată trebuie să dorm. De când a murit Marcus nu prea am mai dormit. Trebuie să dorm, după aia pot să mă duc să văd ce-i cu Vânătorii. Sau pot s-o las pe altă dată. Mâine pot s-o iau către sud în recunoaştere. Să văd dacă dau de vreo urmă de-a lui Annalise, după care să mă duc la cadavrele Vânătorilor. Trebuie să fac rost şi de nişte mâncare. Aşa că mâine o iau către sud şi întind curse de iepuri şi poimâine o să văd de Vânătorii morţi şi, sper, de alţii vii.

Îmi dau seama că-mi privesc propriul braţ – am rămas cu ochii deschişi. Trebuie să-mi amintesc să-mi închid ochii. Trebuie să dorm.

Stăm unul lângă altul, legănându-ne picioarele peste marginea peretelui de stâncă. Pică frunze prin aer. Piciorul bronzat al lui Annalise e aproape lipit de al meu. Se întinde să prindă o frunză în picaj, o înhaţă cu mâna, agăţându-se totodată de mâneca mea. Se întoarce iar spre mine şi-mi vâră frunza în faţă, ca să-mi câştige atenţia, lovind-o uşor de nasul meu. Îi lucesc ochii, fărâmele argintii i se răsucesc iute în irişi. Are pielea netedă şi catifelată, îmi vine s-o ating. Încerc să mă aplec mai în faţă, însă nu pot să mă mişc, zac legat pe o bancă şi Wallend mă priveşte de sus şi-mi spune: „Aici s-ar putea să ai o senzaţie un pic ciudată”, apoi îmi lipeşte maşinăria metalică de gât, după care îngenunchez în pădure şi îl văd pe tata în faţa mea, întins la pământ, cu sânge curgându-i din stomac. Ţin cuţitul Fairborn în mână şi simt cum vibrează, de parc-ar fi viu şi şi-ar dori cu disperare să-şi facă treaba. Cu dreapta îl ţin pe Marcus de umăr, simt materialul gecii sub degete. Tata îmi

spune că pot. Şi începem. Mai întâi îl tăiem în carne prin cămaşă, apoi mai tăiem o dată, mai adânc. A treia tăietură, şi mai adâncă, pătrunde prin coaste ca prin hârtie. Sângele îi scaldă pielea şi curge şuvoi peste mâinile mele – e fierbinte la început, însă se răceşte rapid. Îi cuprind inima cu degetele, o simt cum bate când mă aplec în faţă. Muşc. Îmi ţâşneşte sânge în gură. Înghit, simţind că mă înec. Muşc încă o dată şi mă uit în ochii tatei – se uită şi el la mine, iar sângele lui îmi năvăleşte în gură.

Mă trezesc tuşind şi icnind asudat. Gabriel se dă lângă mine şi mă ia în braţe. Îl strâng bine. Nu spune nimic, doar mă tine în braţe, ceea ce e bine. Rămânem mult timp aşa şi, într-un final, Gabriel mă întreabă:

— Poţi să-mi spui ce-ai visat că se întâmplă?

Însă nu vreau să mă gândesc. Şi chiar n-am de gând să spun ceva. Gabriel ştie ce-am făcut, ce-a trebuit să fac ca să iau Darurile tatei. Gabriel m-a văzut după, scăldat în sânge, însă măcar n-a fost martor. Are impresia că dacă vorbesc o să mă simt mai bine, dar asta n-o să schimbe cu nimic ce-am făcut, doar c-o să afle el ce dezgustător a fost totul şi…

— Nathan, spune-mi, te rog, ceva. Ai visat, nu-i aşa? urmează el. Dacă mai ai o viziune, o să-mi spui, nu?

Îl împing cât colo. Mai bine nu-i spuneam că am început să am viziuni.

Antrenamentul

E dimineaţă. Alerg spre tabără. Acum nu mi-e aşa de rău. Am tras o alergătură bună: câteva ore, pe întuneric, imediat ce m-am trezit din vis şi Gabriel a început să mă bată la cap cu viziunile mele. Alergatul îmi face bine. Când alerg, mă concentrez pe pădure, copaci sau pământ şi pot să gândesc mai bine. Şi să-mi exersez Darurile.

Mă fac nevăzut. Acum asta îmi iese cel mai bine, însă a trebuit să mă antrenez. Trebuie să-mi închipui că sunt transparent, că sunt din aer. Să trag aer în piept şi să-mi îngădui să devin precum aerul. Iar după ce mă fac nevăzut pot să mă menţin aşa concentrându-mă asupra respiraţiei.

Mai pot şi să arunc cu fulgere. Trebuie doar să bat tare din palme, ca şi cum aş lovi două pietre una de alta ca să iasă scântei. Asta am şi scos prima oară, însă acum pot să scot limbi de fulger de zece metri lungime.

Cel mai nou am învăţat să scot flăcări pe gură. Îmi frec limba de cerul gurii şi suflu. Nu-i cine ştie ce armă mortală şi nu pot să scot flăcări atâta timp cât mă gândesc la aer şi mă concentrez să rămân nevăzut. Însă e oricum un Dar bun.

Zi de zi îmi exersez noile Daruri şi zi de zi încerc să descopăr ce alte Daruri mai avea tata. Putea să mişte obiecte cu puterea gândului, să-şi schimbe înfăţişarea ca Gabriel, să crească şi să veştejească plante, să vindece, să deformeze obiecte de metal şi să creeze scurtături în aer. Darurile astea sunt toate minunate, însă cel mai tare era că putea să oprească timpul. Sigur i-am moştenit toate Darurile. Dacă posed unul, e logic că le posed pe toate, însă n-am reuşit să aflu cum să le pun în aplicare pe toate. L-am văzut pe tata oprind timpul înainte să moară şi am exersat asta mai mult decât orice altceva, însă nu s-a întâmplat nimic. Cel mai mult îmi doresc Darul ăsta. Ce n-aş face cu el! Însă n-am fost în stare să-l descopăr. Bineînţeles că tocmai Darul pe care nu mi-l doresc, Darul previziunii, se manifestă indiferent că-l vreau sau nu.

Viziunile sunt mai degrabă un blestem decât un Dar. Viziunile mi-au distrus viaţa. Mi-au distrus relaţia cu tata, au distrus tot. Mă întreb cum ar fi fost viaţa mea dacă n-ar fi avut el viziunea că o să-l omor. Bine, până la urmă tot s-a adeverit, chiar dacă m-a evitat şaptesprezece ani. A însemnat doar că am copilărit

fără el, fără să-l cunosc deloc, în mâinile Vrăjitorilor Albi. Apoi, când am evadat şi ne-am întâlnit în sfârşit, n-au trecut decât câteva luni şi viziunea a devenit realitate. Dacă nu era viziunea aia, nu cred că tata m-ar fi lăsat la bunica – m-ar fi dorit lângă el. Aşa că şaptesprezece ani ne-a despărţit o simplă viziune. Şi mai ciudat, nu cred c-aş fi fost în stare să fac ce-am făcut dacă n-aş fi ştiut de viziune, dacă nu mi-ar fi spus tata că m-a văzut în viitor mâncându-i inima şi luându-i Darurile.

Viziunile nu sunt deloc ca visele. Întâi şi-ntâi, survin doar când sunt treaz, îşi fac apariţia ca un nor apăsător, care îmi vâră frigul în oase şi şterge strălucirea lumii, astfel încât, deşi ştiu ce-o să se întâmple şi că o să am o viziune pe care n-o vreau deloc, n-aş avea cum s-o opresc, aşa cum n-aş putea să opresc nici norul care acoperă soarele.

Şi, desigur, odată ce ai avut viziunea, o tot vezi cu ochii minţii, nu mai poţi s-o uiţi.

Am avut aceeaşi viziune de şase, şapte ori de-acum şi de fiecare dată se adaugă alte şi alte detalii. Se face că stau la margine de pădure, cu spatele la copaci şi cu faţa la o pajişte unduitoare, iar soarele e jos în zare. Razele aurii scaldă totul, numai frumuseţe şi pace în jur, iar când mă întorc îl văd pe Gabriel căţărat într-un copac. Îmi face cu mâna să vin, iar atunci mai arunc o ultimă privire spre pajişte şi mă întorc spre el, ca după aceea să mă trezesc zburând prin aer cu spatele.

Atâta am văzut prima oară şi i-am povestit lui Gabriel. Însă de atunci am tot văzut şi alte lucruri. O siluetă întunecată care se îndepărtează printre copaci. Un pistol în mâna lui Gabriel. Când sunt proiectat cu spatele prin aer, am senzaţia că zbor, însă apoi aterizez pe spate, văd cerul şi vârfurile copacilor şi mă răzbeşte durerea din stomac, iar atunci ştiu că m-a împuşcat cineva şi mi se face negru în faţa ochilor. Şi aşa se termină viziunea.

Cred că nu durează mai mult de două minute cu totul şi mă lasă asudat, cu arsuri şi junghiuri cât se poate de reale în stomac. Ştiu că e o viziune importantă, altfel n-aş avea-o, şi nu-i deloc a bună că m-a împuşcat cineva, să nu ne ascundem după deget, însă nu înţeleg nimic. De ce-mi face Gabriel semn să mă apropii de cineva care o să mă împuşte? Iar apoi îmi pun cea mai gravă întrebare dintre toate, la care încerc să nu mă gândesc deloc. Oare Gabriel să fie persoana care m-a împuşcat? Însă ştiu că n-ar face în veci aşa ceva – ştiu că mă iubeşte –, aşa

îţi dai seama cât de aiurea sunt blestematele astea de viziuni. Începi să te încrezi în ele, în loc să-ţi pui baza în ceea ce ştii deja.

Ajung în tabără şi mă las lângă foc. Nu prea ştiu de ce m-am întors. Aveam de gând să dau o fugă în sud şi să întind capcane de iepuri, însă de-abia acum, ajuns în tabără, îmi amintesc toate astea.

— Ai lipsit mult. Te-ai pierdut? mă întreabă Gabriel venind la mine.

Afurisitele astea de parole ale lui.

— N-ai zis bine. Trebuia să spui „Ai întârziat mult?”, şi cum n-am fost plecat decât câteva ore, toată chestia e o tâmpenie.

— Încerc să respect spiritul, nu litera parolei.

— Oricum, dacă eram un Vânător, ai fi fost mort acuma.

— Şi chiar te străduieşti să-mi arăţi că varianta asta e preferabilă.

Îl înjur.

Îşi târşâie picioarele, stârnind un pic de praf. Scot Fairbornul şi tocila şi mă apuc de lucru.

— Ţi-ai propus să faci ceva anume cu el? mă întreabă Gabriel lăsându-se pe vine lângă mine.

— Am zis să arunc o privire prin zonă. Să văd una, alta.

— Credeam că azi o să întinzi capcane de iepuri.

— Mă simt norocos, spun eu uitându-mă la el. Poate dau şi peste nişte Vânători.

Ştiu că mi-am propus să prind iepuri azi şi să văd de Vânători mâine, însă m-am răzgândit. Vreau să mă duc la Vânători, să văd dac-a mai apărut vreunul.

— Ne trebuie mâncare. Ai zis că te ocupi de capcane.

— Mă ocup şi de ele.

— Da? Pe bune? Sau o să dispari zile în şir, de nici n-o să ştiu dacă eşti viu sau mort?

Îmi ascut mai departe cuţitul.

Gabriel întinde mâna şi mă atinge pe braţ.

— Hai să vorbim, Nathan. Te rog.

Mă opresc din ascuţit şi mă uit în ochii lui.

— Ţi-am zis. Mă ocup de amândouă.

Gabriel clatină din cap auzindu-mă.

— De ce nu-mi spui ce se întâmplă?

— Ştii ce se întâmplă, Gabriel. Încerc s-o găsesc pe vrăjitoarea

care mi-a ucis tatăl. Nu ştiu cum, dar a dispărut. Partea bună e că tot găsesc Vânători, căutând-o. Sunt o mulţime în zonă. Ţara asta e mare, însă eu tot îi găsesc şi-i ucid.

— Chiar crezi că poţi să-i ucizi pe toţi?

E o întrebare valabilă, însă cred că-mi pune sub semnul întrebării mai degrabă sănătatea mintală decât capacităţile fizice.

Îi zâmbesc, încercând să par cât mai nebun.

— Taică-meu părea să creadă că pot.

Gabriel clatină din cap şi se întoarce, zicând:

— Uneori am impresia că nu-ţi doreşti decât să mori.

Şi eu mă întreb uneori dacă asta vreau, însă în chiar toiul luptei îmi dau seama cât se poate de clar că nu e adevărat. Atunci ştiu cu câtă disperare îmi doresc să supravieţuiesc.

— Îţi pui viaţa în joc de câte ori treci la atac, continuă Gabriel. Chiar *pot* să te omoare, Nathan.

— Mă fac nevăzut. Nici nu-mi simt prezenţa până e prea târziu.

— Însă pot să te împuşte. Cu atâtea gloanţe zburând de colo-colo, e mare minune că nu s-a întâmplat. La Geneva era să mori când te-a împuşcat Vânătorul ăla. Era să te răpună otrava aia. O rană…

— Sunt atent. Şi sunt mai bun ca ei. Mult mai bun.

— Şi ei pot să se facă nevăzuţi. Şi ei pot…

— Ţi-am zis că sunt atent.

— Nu e vorba numai de tine. După atacurile tale apar şi mai mulţi Vânători în zonă, îi aduci tot mai aproape de noi şi de Greatorex şi pui în şi mai mare pericol pe toată lumea.

— Greatorex şi gaşca ei tocmai de-asta se antrenează, deşi, din câte-mi amintesc, ultimele două dăţi ne-am mutat tabăra fără nicio confruntare, numai eu ucid şi numai eu mă mânjesc de sânge pe mâini. Parcă şleahta aia n-are chef decât să se antreneze şi să se ascundă şi…

— Ştii că nu-i adevărat.

— Nu-i adevărat nici când e vorba de mine.

Îmi trec degetul pe tăişul Fairbornului, până-mi dă sângele. Mi-l sug şi-mi vindec tăietura, apoi îmi vâr tocila în rucsac şi Fairbornul în teacă.

— Nathan, la război nu contează câţiva Vânători morţi în plus. Nu schimbă cu nimic situaţia.

— N-ai decât să le-o zici lor când le spintec maţele.

— Ştii la fel de bine ca mine că cei mai mulţi sunt copii. I-au manipulat până au ajuns să creadă în cauza lui Soul. Nu cu ei ne războim, ci cu Soul. El e conducătorul Consiliului Vrăjitorilor Albi, Wallend şi-a pus vrăjile bolnave în slujba lui. Cu ei trebuie să te lupţi. Ei au declarat război şi n-o să avem pace decât după ce-i omorâm.

— Ei, ajung eu curând şi la ei. Poţi să consideri atacurile astea un gen de antrenament. Când o să reuşesc să stăpânesc toate Darurile tatei o să fiu gata să dau piept cu Soul.

— Iar până atunci te antrenezi omorând copii.

Mă fac nevăzut, scot Fairbornul din teacă şi, când reapar, i-l pun lui Gabriel la beregată.

— Sunt Vânători, Gabriel. Sunt oamenii lui Soul, care vor să ne hăituiască şi să ne ucidă, iar eu vreau să-i hăituiesc şi să-i ucid pe ei. Pe toţi dacă trebuie. Fie tineri, fie bătrâni. Fie proaspeţi recruţi, fie veterani înrăiţi. Ei s-au alăturat cauzei. Ei au ales, aşa cum aleg şi eu.

Gabriel mă loveşte în braţ şi Fairbornul îmi zboară din mână.

— Nu mă ameninţa cu chestia aia. Nu suntem duşmani, Nathan.

Îl înjur.

— De altceva nu mai eşti în stare?

Gabriel se dă înapoi, nimerind pe mormanul celor cincizeci şi două de pietre.

— Nu mai ştii decât să înjuri şi să ucizi? Câte vrei să aduni, Nathan? mă întreabă uitându-se în jos la pietre. Vrei un munte întreg?

Loveşte în morman cu latul piciorului.

— Aşa o să te simţi mai bine? O să dormi mai bine noaptea?

— Mă simt mai bine să ştiu că există ceva mai puţini Vânători pe lumea asta, decât mai mulţi. Şi dacă e vorba de dormit, hai s-o zicem pe-a dreaptă, n-are cum să-mi fie mai rău de-atât.

Mai încerc şi să strecor toate înjurăturile care-mi vin în cap în răspunsul meu.

Îmi iau rucsacul şi Gabriel dă să mă apuce de braţ, însă mă trag din strânsoare şi o iau la fugă, lăsând tabăra în urmă. Nici nu mă uit înapoi.

O capcană simplă

De data asta, în timp ce alerg, mă gândesc la Annalise. Îmi închipui că pe ea o urmăresc, de aproape, dibuindu-i urma. Oricum pot să alerg ore în şir fără să mă opresc, însă când mă gândesc la ea timpul trece şi mai rapid. Dar nu pot să mă gândesc prea mult la Annalise. Trebuie să-mi impun reguli stricte: trebuie să mă concentrez pe vânatul de Vânători. Gabriel are dreptate undeva: este periculos, oricât de bun aş fi, pot să aibă noroc la un moment dat. Ca să am numai eu noroc, trebuie să fiu din ce în ce mai bun. Trebuie să-mi dau seama ce puncte slabe am. Asta m-a învăţat Celia. *Învaţă din propriile greşeli, însă aşteaptă-te să înveţe şi duşmanul din ale lui.* Aşa că, de câte ori atac un grup de Vânători, învăţ ceva, ajung să-mi controlez mai bine noile Daruri.

Trebuie să exersez încontinuu, ceea ce fac chiar acum, în timp ce alerg: mă fac nevăzut, arunc fulgere cu stânga, apoi cu dreapta, azvârl o pală de foc din gură. Până acum, singurul Dar de la tata pe care l-am folosit în luptele cu Vânătorii este Darul de a mă face nevăzut şi, chiar şi aşa, ultima oară m-a atins un glonţ razant – lui Gabriel nu i-am zis. Mi-a luat câteva ore să-mi scot otrava de sub piele, unde mi-a pătruns glonţul. Însă am învăţat ceva în tot incidentul ăsta, aşa că Celia ar fi mulţumită de mine. M-am mişcat prea încet. Am rămas locului cu o jumătate de secundă prea mult. N-o să se mai întâmple. Iar acum sunt gata să încerc să arunc cu fulgere cât sunt invizibil, ca să nu trebuiască să mă apropii de duşman. Aşa o să-mi trădez poziţia, deci trebuie să arunc şi apoi să mă mişc imediat. Arunc un fulger cu stânga şi mă azvârl la pământ, rostogolindu-mă la dreapta, apoi mai arunc unul cu dreapta şi tot aşa.

Repet mişcările. Mai rapid şi mai în forţă.

Iar şi iar.

Mă deplasez încontinuu până se lasă întunericul, iar atunci poposesc lângă un pârâu, adică mă opresc şi mă întind la pământ. Mi-e foame. Am dat afară supa şi brânza pe care le-am mâncat aseară şi de-atunci n-am mai pus nimic în gură. Dar mai am ceva de făcut până să mă gândesc la mâncare: să încerc încă o dată să opresc timpul. Îmi repet totul în minte, amintindu-mi cum şi-a mişcat Marcus mâinile în cerc, frecându-şi palmele una de cealaltă. Încerc şi eu tehnica şi îmi propun să încetinesc

totul în jur, îmi imaginez că totul se opreşte. Pădurea a încremenit, îmi ţin respiraţia, întrebându-mă dacă mi-a reuşit. Însă ştiu că nu – când timpul se opreşte, e un alt gen de imobilitate. Cât mi-aş dori să-l pot întreba pe tata cum să ajung la Darul ăsta. Mi-aş dori să pot să-l întreb o mulţime de lucruri. Mai mult decât orice, mi-aş dori să fi putut să petrecem mai mult timp împreună.

Port la deget inelul de aur de la tata, iar acum mi-l duc la buze şi-l sărut. Chiar dacă nu ne-a fost dat să petrecem prea mult timp împreună, a fost incredibil. Am învăţat totul făcând ce făcea tata. M-am preschimbat într-un vultur şi am zburat împreună, şi am vânat împreună. Au fost câteva zile preţioase. Cât am fost cu el şi am stat împreună în linişte, am simţit că-l cunosc şi că mă cunoaşte.

Mai încerc o dată să opresc timpul, însă nu-mi iese şi trebuie să mănânc ceva. Trebuie să mă preschimb în animal. Măcar Darul ăsta, propriul meu Dar, îmi vine firesc acum, chiar dacă nu prea mă folosesc de el. Nu mă mai tem de el ca pe vremuri, însă ştiu că e o altfel de experienţă. Animalului nu-i pasă de problemele omului, de Annalise, nici măcar de taică-meu. Îmi amintesc, când învăţam să mă preschimb, cum strigam la animal, aşteptându-mă să asculte, să înţeleagă. Acum am ajuns să-l respect pe animalul meu, pe celălalt eu al meu. E brutal, iute şi sălbatic, însă e împăcat cu cine e şi cu lumea.

Nu-i nevoie să mă mai dezbrac înainte să mă preschimb. Mă îndrept de spate, respir adânc, îmi închipui un lup şi

Noi – animalul din mine – am prins un bursuc. Am mâncat bine. Cred că am dormit ca lumea vreo patru ore. Fără vise. Iar acum îmi croiesc drum în forma mea umană, exersându-mi încă o dată Darurile, simţindu-mă bine, simţind că mă mişc rapid. Când ajung în locul unde i-am ucis pe cei doi Vânători, e după-amiază. Mă apropii de luminiş, încetinesc şi o iau pe ocolite.

Aici sunt pe teren neted. Copacii au crescut bine şi pământul de sub ei e golaş. E un luminiş natural, s-a prăbuşit un copac mare, antrenând încă doi în cădere, aşa că trei trunchiuri masive zac de-a curmezişul luminişului. Probabil s-au prăbuşit astă toamnă, iar acum, că e iarnă, locul pare deschis şi luminos şi mai rece. Cadavrele Vânătorilor au dispărut.

Încă nu mă duc în luminiş. Îi dau ocol, rămânând la margine,

la adăpostul copacilor, ca să fiu în siguranţă. Ocolesc tot luminişul fără să găsesc nimic. Sigur sunt singur. Destul de sigur. Nouăzeci şi cinci la sută sigur.

Acum o iau încet în faţă, aplecat de spate, fără să fac vreun zgomot, apropiindu-mă de locul unde se aflau cadavrele. Sunt o groază de urme pe pământ, nu sunt ale Vânătorilor înainte să moară, ci ale altora vii, cred, urmele o iau spre nord, ieşind din luminiş. Au luat cadavrele. Judecând după urme, cred că au ajuns aici între doi şi opt Vânători, ceea ce înseamnă că erau fie patru, fie şase, odată ce lucrează doar în perechi. Însă nu prea mă pricep să citesc urmele, aşa că e mai mult pe ghicite. Şi clar n-aş putea să stabilesc de când sunt urmele, însă Vânătorii au murit de-abia acum trei zile, aşa că bănuiesc că au venit de curând să le ridice cadavrele. Foarte curând.

Încerc să mă iau după urme, însă le tot pierd şi trebuie să fac cale-ntoarsă şi s-o iau de la capăt. De data asta mai descopăr o urmă, peste una dintre celelalte urme de bocanci. Asta e altfel: pare a fi un adidas, clar nu e un bocanc de Vânător. Inima începe să-mi bată tare.

Annalise?

E o prostie. Ce să caute aici? Nu sunt mari şanse să dau peste urmele lui Annalise aici.

Şi aşa, o şansă cât de mică tot e.

Mă iau după urmele Vânătorilor, cercetând mai departe pădurea şi, după ce străbat o mică distanţă, dau din nou de urmele de adidaşi. Îmi ia mult să le dibuiesc. Nu pot să mă mişc rapid, ca să nu ratez ceva, şi nici nu există vreo cărare clară. Nu-mi vine să cred, însă chiar mi-ar plăcea să-l am pe Nesbitt cu mine acum. Din toată Alianţa, el se pricepe cel mai bine să ia urma cuiva, doar că nu-i niciodată lângă mine când am nevoie de el.

Toată după-amiaza urmăresc indiciile prin pădure, până când soarele ajunge jos pe cer. De-acum nu se mai văd urmele, însă nici nu-i nevoie. De pe un deluşor ce coboară alene zăresc ceva mai promiţător: o dâră îngustă de fum ce se înalţă dintre copaci.

Cred că n-au nicio grijă, altfel n-ar fi făcut focul.

Sau îmi întind o capcană.

Parcă o aud pe Celia: *Vânătorii n-o să-şi trădeze niciodată prezenţa după ce au pierdut doi tovarăşi la mică distanţă de aici.*

Nu prea-mi dau seama câţi sunt. Şi mai pot şi să se facă nevăzuţi, mulţumită farmecelor lui Wallend. La BB s-au folosit de Darul ăsta, şi o mulţime de Vânători pe care i-am prins de atunci îl aveau şi ei. Însă şi eu am Darul ăsta. Şi vreau să ajung în tabără. Au pe cineva cu ei. Sunt convins. Poate e Annalise. Mai mult de şase nu cred să fie. Şi pot să dau piept cu şase.

Şase, plus Annalise. Dacă au găsit-o, o s-o ducă înapoi ca prizonieră de război. Sau poate că nu. Poate că o să fie o adevărată eroină – l-a împuşcat pe Marcus, poate că are dreptate Gabriel când spune că a fost spioana lor de la bun început. Poate că ea le-a zis Vânătorilor despre apartamentul din Geneva şi de scurtătura spre cabana lui Mercury.

Trebuie neapărat să mă apropii, să văd cu cine am de-a face.

Mă furişez încet, fără zgomot, coborând valea în zigzag, printre copaci. Pământul e golaş pe alocuri, însă copacii se mai răresc uneori şi mă afund în tufişuri de mur. Când reuşesc să-mi croiesc drum prin ele, e deja întuneric şi în cap îmi răsună mai tare bâzâitul telefoanelor mobile, aşa că mă fac nevăzut şi o iau în linişte mai departe.

Atunci zăresc primul Vânător, o femeie, care stă de pază. O urmăresc vreo două minute. Nu se mişcă din post, cercetând pădurea.

Dacă sunt şase Vânători cu totul, bănuiesc că doi stau de pază cât ceilalţi se odihnesc, mănâncă sau deja dorm.

O iau înapoi şi dau ocol, să văd unde-i celălalt paznic. E la marginea unui mic luminiş. Doi paznici, aşa cum am presupus. Tocmai o iau înapoi spre primul, când aud bâzâitul unui mobil. Al treilea paznic! Însă pe ăsta nu-l văd. S-a făcut nevăzut.

Aşadar, trei paznici. Însă n-am dat ocol întregii tabere, aşa că, o fac acum şi, ce descopăr? Încă un zumzet de mobil, încă un paznic nevăzut. Patru cu totul.

O iau pe lângă ea, întorcându-mă la primul Vânător[2], pe care pot s-o văd. Îmi găsesc un loc de observaţie şi mă fac iarăşi văzut. După vreo oră aud paşi – un al cincilea Vânător, care vine de după primul. E o femeie mai în vârstă. Se duce la primul Vânător şi îi spune câteva cuvinte. Femeia mai tânără încuviinţează din cap şi se întoarce în tabără. Nu văd nicio flacără sau dâră de fum, însă bănuiesc că tabăra e la vreo treizeci de metri doar sau ceva mai mult. Vânătorul mai în

---

[2] În toată cartea se va folosi cuvântul *vânător* şi în cazul femeilor. (N. red.)

vârstă pare relaxată, însă nu indolentă, de parcă a mai stat de o mie de ori de pază. Suntem în toiul nopţii, probabil e obosită moartă, însă se uită cercetător în jur, parcă se uită la mine, inima îmi bate dintr-odată tare şi mă ia valul de adrenalină. Oare m-a reperat?

Încremenesc. Nu cred că m-a văzut. Nu mi-am trădat cu nimic prezenţa. Stau aici, la o distanţă sigură, bine ascuns, deşi nu invizibil. Trebuie să stau ţintuit locului. Orice mişcare o s-o pună în alertă. Şi dacă mă fac nevăzut acum, s-ar putea să se schimbe vreo umbră sau contur din jur.

Respiraţia parcă-mi răsună tare, mă silesc să mi-o domolesc.

Stai aşa.

Atunci îşi mută privirea. Cercetează mai departe terenul, lent şi atent, însă nu m-a zărit. S-a uitat spre mine doar din întâmplare.

Trebuie să hotărăsc ce-i de făcut. Sunt patru paznici. Patru paznici înseamnă că sunt cel puţin şase Vânători cu totul, probabil mai mulţi. Ştiu că le-a ucis cineva două prietene. Judecând după urmele pe care le-am lăsat, ştiu că ucigaşul era singur şi că a ucis cu un cuţit. Oare o să-şi dea seama că eu sunt? Sunt convins că Celia s-ar lovi exasperată cu palma peste frunte acum, spunându-mi: *Sigur că ştiu că tu ai fost!*

Asta înseamnă că speră să mă întorc. Aşadar e o capcană. Şi iar o aud pe Celia zicându-mi: *Eşti prost? Doi văzuţi, doi nevăzuţi. Vor să crezi că sunt mai puţini.*

E o capcană destul de simplă, însă clar e o capcană. Singura chestie pe care n-au aflat-o, cred, despre mine, e că le simt mobilele.

Oare ce au aflat despre mine de fapt? Ştiu că am mâncat inima tatei, cadavrul e la ei, aşa că şi-au dat deja seama de asta. Aşadar ştiu că i-am luat Darurile. Ştiu ce Daruri avea, însă n-au de unde să ştie pe care le stăpânesc la ora asta. Probabil ştiu că încă nu le posed pe toate, îşi dau probabil seama că n-o să-mi ia mult, aşa că ar face mai bine să mă prindă cât mai curând. Evident, mă preferă mort, nu viu. E categoric o capcană.

Dar celălalt om? Se poate să fie Annalise? Poate ştiu că o vreau. Poate-şi închipuie că vreau s-o salvez. Poate au prins-o după bătălie.

Dacă e o capcană, mai bine plec. Însă dacă într-adevăr o au pe Annalise cu ei…

De luni de zile o caut. N-am cum să ratez şansa asta.

Deci am mai multe variante…

Varianta unu: să plec. Să mă duc să-i dau de ştire lui Greatorex şi să-i zic să-şi aducă mica ei echipă la faţa locului, ca să-şi pună în sfârşit în practică tot ce-au învăţat. Le-ar lua două zile să ajungă aici, asta dacă-i dăm zor. E o posibilitate. Însă mai există şi posibilitatea ca Vânătorii să fi plecat până atunci, cu tot cu Annalise, dacă ea e. Şi se poate ca Greatorex să n-aibă chef să vină deloc. O să zică probabil că nu merită să riscăm şi o să mute tabăra, mai bine.

Varianta doi: să mă duc în recunoaştere prin tabără, fără să atac. Să văd dacă chiar e Annalise. E o alegere bună. Dacă trebuie, pot să rămân nevăzut cât să trec de paznici, să pătrund în tabără şi să ies. Dacă nu e Annalise, pot să mă duc după Greatorex. Sau să plec şi gata. Dacă Annalise…

Varianta trei: să atac. N-am mai atacat niciodată un grup mai mare de patru Vânători. Ar putea să se facă nevăzuţi, însă nu le place să recurgă la asta în luptele corp la corp, ca să nu se împuşte unii pe alţii. Aş putea să omor câţiva şi să scap. Dacă sunt prea mulţi, pot să fug, să se ia după mine, aşa o să-i ucid pe rând. N-am mai avut de-a face decât cu o singură fată care a reuşit să mă prindă din urmă. Însă, dacă e o capcană, atunci Vânătorii de faţă au fost aleşi cu grijă pentru Darurile lor şi n-am de unde să ştiu care sunt. Darul de care mă tem cel mai mult e al Celiei: ţiuitul ăla ascuţit, asurzitor. Mă lasă neputincios şi vulnerabil, nu ştiu dac-o să pot rămâne nevăzut în caz că mă izbeşte aşa ceva.

În concluzie: e curată nebunie să atac, e riscant să mă duc în recunoaştere, cel mai de bun simţ ar fi să plec. Atunci gata. Am hotărât. Dau atacul.

Varianta trei

Oi fi eu nebun, însă nu mi s-a urât cu viața: trebuie să atac la cel mai întunecat şi mai rece ceas al nopţii, în stil gherilă, nu bătălie directă. Mai aştept câteva ore, însă mi-au înţepenit mâinile, mai că mi-au amorţit, ceea ce nu-i bine deloc, aşa că mă îndepărtez printre copaci şi dau o tură de alergare de zece minute, ca să mă încălzesc şi să intru în spiritul luptei. Ştiu ce am de făcut: să scap de paznici, pe rând fără zgomot, rapid. Ceea ce e dificil, pentru că doi sunt nevăzuţi, însă cine-şi doreşte să-i meargă totul uşor? După ce termin cu paznicii, pot să mă duc în tabără, să dau piept cu cine e acolo. Trebuie să mă mişc iute, dar calm. *Fii profesionist, foloseşte-ţi creierul,* asta ar spune Celia. Eu spun: *Omoară-i rapid.*

Revenind în locul de observaţie din copac, mă uit în jos la primul paznic. Are vechime, o să fie o bună luptătoare. Nu trebuie să-i dau deloc şansa să lupte.

Respir adânc, mă gândesc la o pală de aer rece, mă uit să văd dacă sunt invizibil, apoi cobor la ea, atent să nu fac zgomot. Sunt aproape. Ţin Fairbornul în mână. Vânătorul e chiar în faţa mea, se uită prin mine. Mai fac un pas şi-i retez beregata, înşfăcând-o bine pe femeie. Încearcă să mă lovească, îşi mişcă buzele, însă îi iese sânge din gură, nu vorbe.

O culc grijuliu la pământ, ca pe un prunc adormit, trăgând tot timpul cu urechea în jur. N-aud nimic, aşa că o iau în fugă spre copaci, trecând la următorul paznic, primul nevăzut, încetinind când îi aud zumzăitul mobilului. E tare, însă nu-mi dau seama deloc unde e femeia exact. Mă opresc şi ciulesc urechea, să aud ceva, orice – respiraţia ei, vreo mişcare. Însă nimic, doar ţiuitul ascuţit al mobilului.

Înaintez milimetric. E întuneric, însă acum zăresc ferigile călcate în picioare şi urmele bocancilor. Mai fac un mic pas, cu braţele întinse, şi Fairbornul deja mă ajută. O simte. Îi vrea sângele.

Îl las să mă conducă. Fairbornul dă să mi se smulgă din mână, aşa ştiu că doar câţiva milimetri mă mai despart de ea. Las atunci Fairbornul să-şi facă treaba, împungând aerul la nivelul pieptului. Cuţitul e atât de ascuţit, că nici geaca, pielea şi nici chiar osul nu reuşesc să-l domolească, aşa că simt sângele cald revărsându-mi-se pe degete şi cu dreapta îi dibuiesc gura când

geme tare, şi trag în jos de Fairborn, sfârtecând haine şi carne vie. Peste stânga i se revarsă maţele fierbinţi şi alunecoase. Acum Vânătorul se vede cu ochiul liber, se zvârcoleşte la pământ, iar eu m-am ghemuit deasupra şi îi ţin fălcile lipite, înăbuşindu-i scâncetele. E o altă femeie tânără, de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Mă şterg de sânge pe hainele ei şi curăţ şi Fairbornul, apoi vreo două secunde risc şi redevin vizibil, de-acum trebuie să mă mişc mult mai repede. Am fost lent şi a apucat să scoată un sunet – nu prea tare, însă destul cât să-i alerteze pe ceilalţi paznici, dacă sunt buni. Nu pot să risc să dea deşteptarea.

Trebuie să ajung în tabără.

Mă mişc cât de rapid pot, cât mai fără zgomot. Focul nu e prea înalt, însă răspândeşte destulă lumină, desluşesc trei siluete lungite lângă el. Ceva mai încolo, lângă un copac mare, e un alt Vânător femeie, iar lângă ea, legată în lanţuri de copac, e o prizonieră cu capul acoperit, o femeie măruntă şi slabă. Trebuie să mă concentrez. Aşadar, patru Vânători aici, plus doi care au rămas de pază şi prizoniera.

Retez beregata femeii care doarme cel mai aproape de mine, însă începe să dea din picioare şi să se zvârcolească, aşa că trebuie să trec repede la următoarea. Acum nu mai trebuie să mă mişc în linişte. Trebuie să mă mişc rapid, Vânătorii adormiţi se dezmeticesc, dar încă nu-şi dau seama ce se întâmplă. Următorul Vânător se ridică, însă îl împing la pământ şi îl înjunghii în gât, apoi fac un pas spre al treilea, numai că al doilea nu se dă bătut, mă apucă de picior şi se agaţă de mine, sângerând de moarte. Cumva a pus mâna pe un pistol şi trage. Sunt încă nevăzut, însă m-am dezechilibrat, glonţul nu mă loveşte, aşa că îi ard un picior în faţă şi mă rostogolesc mai departe.

Cu femeia asta se fac patru Vânători morţi, mai sunt încă patru vii şi de-acum e haos. Vânătorul de lângă prizonieră s-a făcut nevăzut, însă cheamă în gura mare paznicii. Vânătorul de lângă foc are pistolul în mână. Cu Fairbornul în teacă, arunc câte o limbă de fulger cu ambele mâini, înspre cei doi Vânători. Cel de la foc scoate fum şi un ţipăt şi mă azvârl asupra femeii, aterizez peste ea, şi Fairbornul, pe care-l ţin iar în mână, ştie unde să se înfigă: în stomac şi de acolo în sus, sfâşiind-o. Începe iar să ţipe, Fairbornul o spintecă de-a curmezişul şi amuţeşte.

Apoi cineva începe să tragă şi mă dau de lângă Vânătorul mort, rostogolindu-mă într-o parte.

Cu ăsta s-au făcut cinci. Mă las pe vine. Cel de-al şaselea Vânător, cel de lângă prizonieră, se mişcă acum nevăzut. Trage în toate părţile, însă nu reuşesc să-l localizez precis. Mă lipesc cu burta de pământ şi aştept.

Împuşcăturile încetează. Am mâinile cleioase de sânge, însă Fairbornul e mulţumit. Îl simt vibrând de nerăbdare să-şi continue lucrarea. Mai sunt trei Vânători în viaţă. Şi prizoniera. E tot acolo, numai că acum s-a ghemuit la pământ. Atunci îmi dau seama că nu mai sunt nevăzut. *Fir-ar să fie! Concentrează-te! Respiră. Gândește-te că eşti din aer.* Îmi privesc mâna – sunt iar invizibil. Am avut noroc că nu m-au zărit, însă e întuneric şi sunt întins la pământ, în fine, acum sunt iar nevăzut.

Apoi se aude un strigăt – „Femeia doi!” –, iar persoana care a vorbit a luat-o repede spre dreapta. E un cod, au plănuit o acţiune anume. Trebuie să fug!

O iau în goană spre stânga, mişcându-mă cât de rapid pot, încercând să nu fac zgomot, însă n-apuc să fac decât trei paşi, că mi se pun cârcei peste tot: mai întâi la muşchii picioarelor, apoi la cei de la mâini şi stomac. Cad în genunchi. Îmi las capul pe pământ. Încerc să respir încet. Îmi vine să vomit. E un farmec, ceva. Doare, dar nu în halul în care mă doare sunetul Celiei. Pot să-l depăşesc dacă mă vindec.

Mă trece vibraţia vindecătoare şi apoi o iau în fugă spre copaci. Mai că am ajuns, când mă apucă iar cârceii. Cad în genunchi şi se aud iar împuşcături, încep să mă rostogolesc pe pământ, aruncând cu fulgere din mâini. Mă lovesc de un trunchi de copac, mă vindec iar, mă ridic în picioare, trag în mine la greu şi strigă din toate părţile, mă azvârl la pământ într-o parte şi arunc cu fulgere cât pot, cât mai departe. Vibrez tot cât mă vindec, ceea ce pare să mă ajute cumva, sunt furios şi îngrozit totodată. Fug dintr-o parte în alta a poienii, scoţând foc şi fulgere din mine, apoi se aude un urlet urmat de alte împuşcături, însă nu mă mai apucă niciun cârcel. Durerea a încetat.

Cercetez luminişul şi copacii de la margine. Am încremenit locului, respirând greu, cuprins de panică. Trebuie să mă liniştesc. Trebuie să rămân şi nevăzut. Cred că am lovit-o pe cea cu cârceii, judecând doar după absenţa lor. Atunci o văd,

neaşteptat de aproape, zăcând la pământ după un copac, cu braţul întins spre mine şi ochii deschişi.

Asta înseamnă că mai sunt doi Vânători.

Din stânga vine un sunet. Arunc un fulger într-acolo. Cât de mare pot. Alerg un pic printre copaci. Iar încep împuşcăturile. Mă aplec la pământ şi mă fac una cu el.

Se lasă tăcerea.

Aştept.

Şi aştept.

Dacă au murit, ar trebui să se vadă cu ochiul liber unde sunt. Ridic capul să mă uit.

Nimic... sau poate e ceva. Fum. Atunci îl văd pe al şaptelea Vânător. Nu e moartă, ci a îngenuncheat la pământ, înnegrită. Din geacă îi iese fum. Braţul drept şi-l ţine moale şi cu mâna stângă ţine pistolul, fără mare vlagă. Se uită ameţită în jur.

Atunci iese la iveală şi ultimul Vânător, în spatele ei. Am reuşit s-o lovesc şi pe ea, chiar dacă e mai departe. Nu-i văd faţa. Zace la pământ.

Trebuie să mă concentrez o vreme din greu ca să rămân nevăzut – *respiră încet, gândeşte-te că eşti din aer* –, apoi mă duc să mă uit mai de-aproape la fata care zace la pământ. Are faţa arsă, înnegrită. Deschide ochii. Clar nu se preface. Atunci mă las văzut.

Vânătorul îngenuncheat respiră greu. Mă apropii de ea ca să mă vadă şi se chinuie să ridice pistolul. Fairbornul îi retează beregata. Mâna îmi e iar scăldată în sânge, încă un cadavru zace la pământ.

Prizoniera e tot ghemuită la pământ. E legată de glezne de copac. Are mâinile legate în faţă, cu o legătură de cabluri. Pe cap are un sac de pânză strâns la gât, pe unde i se iţesc şuviţe de păr blond.

Tremur din tot corpul. Trag aer în piept, o dată şi încă o dată şi tot aşa.

Am mâinile lipicioase de sânge. Strâng mai bine Fairbornul şi apuc prizoniera de umăr. Se trage înapoi ca arsă, însă nu scoate niciun sunet. Tai funia sacului, fără să-mi pese că Fairbornul îi atinge cu vârful pielea gâtului. Annalise merită mult mai mult de-atât. Îi trag sacul de pe cap.

Pletele blonde se revarsă din sac, acoperindu-i pe jumătate chipul. Să fie părul lui Annalise?

Mi-e greu să văd ceva în întuneric.

Îşi scutură părul de pe faţă. Are căluş în gură, însă se holbează la mine cu nişte ochi albaştri înfricoşaţi, argintaţi. Ochi de Vrăjitoare Albă.

Acum îmi tremură şi mai tare mâinile, de mânie şi înverşunare, Fairbornul îmi vibrează în pumn, aşa că îl înfig în pământ şi mă îndepărtez.

Prizoniera

Focul, un rucsac, un sac de dormit – le iau la şuturi pe toate, înjurându-le. De-abia mă abţin să nu trag un picior într-un cadavru, însă de înjurat, îl înjur, cu tot ce văd pe pământ în porcăria asta de tabără. Când mă întorc la prizonieră, nu ştiu dacă sunt mai stârnit sau mai potolit decât eram la început, însă tot spumeg de furie. Habar n-am cine e, ştiu doar că nu-i Annalise.

Fata se zgâieşte la mine. I-a mai trecut frica din ochi şi dă să spună ceva, însă are căluşul în gură şi mie nu-mi arde deloc de asta. Îi întorc spatele dau de o canistră cu apă să mă spăl pe mâini şi să curăţ Fairbornul. În tot timpul ăsta, înjur încontinuu. Înjuratul îmi face bine, puţin.

Cercetez tabăra, căutând ceva ce mi-ar putea fi util, mie sau lui Greatorex. Dau peste o groază de lucruri, numai hârtii nu, nici planuri, nici ordine oficiale. Într-un rucsac îndes o pătură, mâncare, cuţite, pistoale şi muniţie. Mai găsesc şi o funie, legături de cabluri şi nişte chei – bănuiesc că sunt de la lanţurile cu care au legat-o pe prizonieră. Mai au şi o trusă medicală. Mie nu-mi trebuie, însă unii membri ai Alianţei nu se vindecă la fel de bine şi de repede ca mine.

Când dau să ridic rucsacul, de-abia dacă pot să-l urnesc. Scot patru pistoale, pătura şi trusa medicală. Vărs mai toată apa, păstrând canistra, toată muniţia şi mâncarea. Lângă un sac de dormit sunt nişte haine. Iau un pulover de lână şi o geacă şi mă întorc spre prizonieră. S-a ridicat în capul oaselor. Mă priveşte. Las puloverul şi geaca la picioarele ei, mă las pe vine lângă ea şi-i scot căluşul din gură.

— Mersi. Mersi. Am crezut… am crezut c-o să mă omoare.

— Desfă-ţi lanţurile, îi zic azvârlindu-i cheile la picioare.

— Da, da. Mersi.

— Se apucă, însă apoi se opreşte spunându-mi:

— Ai putea să-mi tai legătura de la mâini?

— Desfă-ţi lanţul. Plecăm.

Cât se eliberează ea, îmi amintesc ce mai am de făcut. Cercetez cadavrele, uitându-mă să văd dacă au tatuaje. Alianţa a descoperit cu luni în urmă, chiar înainte de BB, că Vânătorii au tatuaje pe corp. Din câte se pare, se pot face nevăzuţi datorită lor. Un farmec pervers de-al lui Wallend. Şi da, toţi Vânătorii de-

aici au tatuaje. Nişte cerculeţe negre pe piept, deasupra inimii.

Când mă întorc la prizonieră, s-a ridicat şi bate din picioare. Îi tai legătura de la mâini. Încheieturile îi sunt carne vie. Are pe ea doar o bluză subţire. Probabil a îngheţat.

— Mersi, îmi spune.

— Ai şi tu un tatuaj din ăsta? o întreb arătând spre pieptul celui mai apropiat Vânător.

— Nu.

Mă uit lung la ea.

— Ce? Vrei să vezi cu ochii tăi?

Aştept.

Mormăie o înjurătură, însă îşi saltă puloverul până la gât.

E slabă, vânjoasă, cu pielea foarte albă. Însă n-are niciun tatuaj.

— Nu sunt de-a lor. Încercam să mă alătur Alianţei, îmi spune ea trăgându-şi bluza la loc.

— Tre’ s-o luăm din loc. Pune-ți astea, îi zic arătându-i puloverul şi geaca de pe jos. Să-ţi ţină de cald.

Se conformează. Geaca pare cât toate zilele pe ea.

Scot din rucsac o altă legătură şi îi imobilizez mâinile la spate. Are mâinile reci ca gheaţa.

O vreme nu spune nimic, însă apoi se întoarce spre mine şi spune foarte încet:

— De ce te porţi aşa? Sunt de partea ta. M-au luat prizonieră.

— Aşa zici tu.

— OK, OK, face ea dându-se cu un pas în spate, înţeleg că nu mă cunoşti, dar uită-te un pic la mine. Nu pot să-ţi fac niciun rău.

— Aşa zici tu.

Mă-ntreb ce Dar are. Îmi amintesc să iau funia, căluşul şi sacul şi să i le îndes în buzunarul gecii.

— N-ai nevoie de ele, spune ea cu o voce speriată.

Mă mai uit o dată prin tabără. Începe să se lumineze de ziuă, însă nu mai e nimic de văzut. Îmi pun rucsacul în spate şi o iau spre fată.

— OK, zic. Hai să mergem.

— Unde mergem?

— Într-acolo, îi răspund împingând-o în faţă.

Se împleticeşte un pic, apoi mi-o ia înainte.

— Mai repede, îi zic.

Măreşte pasul. E încordată toată, îmi dau seama că se chinuie să meargă, cu mâinile legate. Ei, e problema ei.

După jumătate de oră încetineşte, aşa că trebuie s-o împing de la spate.

— Eşti în Alianţă, nu? mă întreabă ea. Acolo mergem? Am încercat să mă alătur şi eu, însă m-au dibuit Vânătorii.

— O să te dibuie iar dacă nu te grăbeşti.

— Nu poţi să-mi eliberezi mâinile?

— Pot să-ţi vâr căluşul în gură dacă ai impresia că te ajută cu ceva.

Atunci tace şi merge mai repede.

După încă vreo oră încetineşte iar şi, oricât o îndemn, o înjur şi o împing din spate, pare terminată. Aşa că facem popas. Îi dau să bea toată apa şi să mănânce un baton de ciocolată, din care muşcă cu atâta lăcomie, că risc să rămân fără un deget.

— Nu prea mi-au dat nimic de mâncare! îmi spune ea cu gura plină de ciocolată.

O las să se odihnească zece minute, după care îi spun:

— Scoală-te. Trebuie s-o luăm iar din loc.

— Nu ştiu dacă pot.

Mă gândesc că mai bine o motivez cu ceva, aşa că schimb tactica.

— Eu plec. Mă duc la baza Alianţei. Fie vii cu mine, în ritmul meu, fie rămâi aici şi pun iar Vânătorii mâna pe tine cât de curând.

Şi pornesc la drum.

Bineînţeles că o aud imediat cum fuge după mine, chinuindu-se să ţină pasul. Nu merg aşa de repede, de-acum îmi dau seama cât poate, însă tot ocolesc şi mă uit în spate, să văd dacă nu lasă vreo urmă sau semn. Însă nu.

După câteva ore, iar rămâne în urmă. În câteva minute, n-o mai văd. Mă opresc s-o aştept, însă nu apare.

Rahat.

Să mă întorc după ea?

Mă întorc.

A rămas un pic în urmă, s-a prăbuşit în genunchi. Când mă apropii, se uită în sus la mine, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, şi-mi spune:

— Am obosit prea rău.

— Nasol. Trebuie să mergem mai departe.

Încearcă să se ridice, însă genunchii i se înmoaie şi nu poate să se ţină pe picioare cu mâinile legate la spate.

Ei, rahat!

Mă duc şi o salt de la pământ. E uşoară ca un fulg.

— Ceva mai în faţă e un pârâu. Putem să ne astâmpărăm setea şi să ne odihnim când ajungem acolo.

Apoi îi tai legătura de la mâini şi o atenţionez:

— Dacă încerci ceva. Dacă îmi faci vreo problemă… orice ar fi, îţi tai beregata.

— Mulţumesc, spune ea şi tot dă din cap.

Habar n-am cât mai e până la pârâu. Ştiu că am trecut pe lângă două când veneam încoace şi am mers puţin pe malul unuia. Aşa că o luăm iar din loc, încet-încet, însă acum, că s-a pus pe picioare, se descurcă.

Într-un final ajungem la pârâu. Curge leneş, însă apa e curată. Umplu canistra şi mă uit cum o dă fata pe gât, gâlgâind. Mai găsesc un baton de ciocolată şi i-l dau.

Pe ăsta îl mănâncă mai încet. După ce termină, îmi zice:

— Eu sunt Donna.

— Bună, Donna. Eu sunt Freddie.

Chiar zâmbeşte slab. Ştie, bănuiesc, că nu sunt Freddie, însă oare s-a prins cine sunt de fapt?

Mă ridic în picioare zicându-i:

— E timpul să mergem, Donna.

— Credeam că rămânem aici peste noapte.

— Mai sunt câteva ore până se întunecă. Nu ne oprim până atunci.

Când începe să se întunece, îi zic Donnei:

— Aici e un loc bun. Poposim aici.

Nu răspunde, doar se apleacă de spate şi se aşază pe pământ. Am mers cale lungă, însă Vânătorii pot să străbată mult mai mult într-o singură zi. Sunt sigur că Donna e destul de în formă, însă chiar pare foarte slabă şi fără vlagă.

E frig şi trebuie să-şi folosească energia la mers, nu să se încălzească, aşa că fac focul şi pregătesc două porţii din mâncarea deshidratată a Vânătorilor. Le mănâncă ea pe amândouă. Nu ştiu dacă e cazul s-o leg iar la mâini, însă o leg oricum. Nici măcar nu protestează, doar se lasă la pământ şi adoarme imediat. Pun nişte lemne pe foc şi mă duc să văd dacă

s-a luat cineva după noi.

O iau în fugă înapoi, oprindu-mă des să trag cu urechea după vreo mişcare sau ţiuitul de mobile. Mă mişc iute pe întuneric. Nu văd prea bine, însă simt instinctiv pe unde s-o iau. Străbat jumătatea distanţei până la tabăra Vânătorilor fără să aud sau să văd nimic. Dacă într-adevăr a fost o capcană, ce-aş face în locul surorii mele vitrege, Jessica, comandanta Vânătorilor, când aş afla că nu a funcţionat?

Când o să audă ce s-a întâmplat în tabără, Jessica o să ştie că pot să ucid opt Vânători de unul singur. O să vină după mine cu mai mult de opt. O să ştie că mergem într-o tabără a Alianţei, aşa că o să-i trebuiască mult mai mulţi de-atât. S-ar putea să-i ia ceva, o zi poate, să trimită destui Vânători unde trebuie. N-am lăsat urme care se văd ca-n palmă, însă sunt Vânători – o să se descurce. Probabil că le-am luat-o înainte cu o zi, maximum o zi jumate dacă avem noroc. Însă nu-i cine ştie ce. Trebuie s-o duc pe Donna în Tabăra Trei şi atunci Greatorex ori se pregăteşte de luptă, ori se pune în mişcare.

Mă întorc tot la adăpostul întunericului şi fac iarăşi focul. Donna doarme. Pădurea e cufundată în linişte. Mă întind la pământ şi închid ochii. Chiar trebuie să dorm o oră, două.

Sunt cu Annalise într-o pădure. Fuge în faţa mea şi mă iau după ea, însă doar în joacă. Râde şi se fereşte de mine, şi mai întâi mă prefac că nu pot s-o ajung din urmă, dar când chiar încerc s-o apuc, se mişcă prea iute, degetele mele înşfacă doar aerul şi iarăşi râde, râde de mine. Eu mă stârnesc şi mai rău şi mă străduiesc şi mai tare s-o prind, iar ea ţâşneşte înainte s-o apuc, şi zâmbeşte, şi râde, iar eu sunt şi mai stârnit, şi mai furios, ţin Fairbornul în mână, o blestem şi ea tot râde mai departe, însă apoi se opreşte şi rămâne în faţa mea zicându-mi: „Eşti prinţul meu. M-ai salvat”. Însă sunt atât de mânios, că o înjunghii, o spintec, iar Fairbornul îi intră în carne, şi mă doare braţul de atâta efort.

Mă trezesc şi deschid ochii. E dimineaţa devreme, îmi simt braţul înţepenit, mă doare.

Când întorc capul, o văd pe Donna urmărindu-mă.

— Ai visat urât? mă întreabă ea.

— Se poate visa şi altfel?

Îmi zâmbeşte repede, apoi îşi coboară privirea, spunând un „Nu” foarte încet.

O luăm la drum. Donna pare mai întremată azi. Cred că n-a apucat să doarmă cine ştie ce dacă a fost într-adevăr prizoniera Vânătorilor şi a trăit cu groaza în suflet. Orice ar fi – luptătoare închipuită pentru libertate, spioană sau doar o adolescentă tristă, o Vrăjitoare Albă ai cărei părinţi au intrat în serviciul lui Soul –, chiar nu-mi pasă. N-are decât să hotărască Greatorex.

Străbatem o distanţă bună pe ziua de azi, în ritm egal, oprindu-ne des doar câteva minute. Odată, la un popas, îi dau ultima ciocolată Donnei, iar ea o ia, o rupe în două şi-mi oferă una dintre jumătăţi.

— Mănânc-o tu, îi zic.

— Mersi.

— N-o fac din amabilitate. Ci din spirit practic. Nu mai mâncăm nimic până diseară şi ai nevoie de calorii.

— OK, spune ea cu zâmbetul ei fugar. Apoi continuă:

— Vânătorii care m-au prins erau îngrozitori… de groază. Mi-au tras sacul peste cap, mi-au astupat gura şi după aia parcă au uitat de mine. Şi… au discutat diverse. Spuneau că-i întind o capcană unui vrăjitor pe nume Nathan. E celebru. E fiul lui Marcus. Pe jumătate Vrăjitor Negru, pe jumătate Vrăjitor Alb. Ziceau că a ucis o groază de Vrăjitori. Doar că nu contează cât de celebru e, n-are nicio şansă să-i învingă. Se pare că doi dintre ei erau de elită. Capcana era să pară că sunt numai patru Vânători, ca să aibă impresia că-i poate răpune fără probleme. Însă toţi puteau să se facă nevăzuţi, iar unul avea un Dar ciudat care te cocoşează de durere, iar altul putea să te orbească. Aşa că voiau să-l prindă şi să ne ducă pe amândoi în faţa Consiliului, ca să ne execute.

Se uită repede la mine, apoi în altă parte.

— În fine, tipul ăsta, Nathan, pare de coşmar, numai că e în slujba Alianţei, aşa că mă bucur că nu a căzut în capcană şi îţi sunt foarte recunoscătoare că m-ai găsit şi m-ai salvat, Freddie.

Mă văd silit să mă scarpin pe faţă ca să-mi ascund zâmbetul.

— Mda.

— În fine, ştiu că n-ai încredere în mine, nu-i nimic. E de-nțeles. Însă nu înseamnă că nu ţi-am rămas recunoscătoare.

— Au zis dacă mai sunt Vânători prin zonă?

— Nu. Bine, n-au zis nici că ar fi, nici că n-ar fi. Tot ziceau de „bază”, că trebuie să transmită informaţiile la bază şi din astea, însă nu prea ştiu cât de aproape era.

— Trebuie să mergem. Oriunde ar fi, e prea aproape.

O luăm iar la drum. E începutul după-amiezii, însă e o zi mohorâtă. Începe să plouă şi ploaia se preschimbă repede în lapoviţă. Sub copaci suntem cât de cât la adăpost de intemperii, însă e mocirlă, e un frig umed. Dacă n-o aveam pe Donna, acum aş fi fost lângă Gabriel deja, însă aşa, dacă ajungem mâine-seară, putem să zicem că avem noroc. Şi n-avem cum să nu lăsăm urme în noroiul ăsta.

Când se întunecă, găsesc un loc de popas. Ploaia s-a potolit, însă pământul e ud. Doar la poalele unui copac mare e mai puţin noroi şi umezeală. Ne aşezăm acolo să ne adăpostim o vreme, numai că pe Donna o apucă tremuratul.

— Trebuie să culegem lemne de foc. Haide, îi zic trăgând-o de jos.

— Sunt prea obosită. Nu pot să aştept aici?

— Nu. Trebuie să-mi dai o mână de ajutor şi să te mişti până reuşim să aprindem focul.

O luăm împreună prin pădure şi Donna chiar e de ajutor, culege repede un braţ de vreascuri.

— Cele mai multe sunt prea ude, îi zic eu.

— Tot e ceva, răspunde ea uitându-se la mine, care n-am cules nimic. Le duc unde le-am găsit.

O las să se ducă unde vrea şi caut mai departe. Începe iar să plouă, mai rău ca înainte, şi atunci îmi dau seama că e imposibil. Nu e nicăieri vreun lemn uscat.

Mă adăpostesc iar la poalele copacului mare. Donna stă aplecată, scotocind în rucsac. Din el se revarsă tot felul de obiecte. Are un pistol la picioare. Dau fuga spre ea, izbind cu un fulger pământul de lângă ea. Donna se apleacă înfricoşată.

— Ce faci? urlu la ea.

— Caut mâncare! Mor de foame.

Respir din greu. Donna se uită la mine.

— Mi-e foame, atâta tot. Nu găsesc decât mâncare deshidratată. M-am gândit că dau peste vreun baton caloric sau o ciocolată ceva.

O înjur şi îi înşfac mâinile, legând-o de încheieturi la spate.

— Să nu te mai prind că-mi umbli prin lucruri.

Mă apuc să vâr la loc lucrurile, ştergându-le de noroi cât pot. Muniţia e pusă bine, la fund. Niciun pistol nu e încărcat. Oare Donna scotocea după un pistol încărcat? Căuta gloanţe? Sau chiar căuta ceva de mâncare?

Culeg cele mai uscate vreascuri din zonă şi le aprind scoţând flăcări pe gură. Donna se trage şi mai în spate. Nu e cine ştie ce foc. Pregătesc mâncarea deshidratată cu apă călâie. Are un gust oribil, însă mănânc un plic şi cu celălalt o hrănesc pe Donna.

Nu prea spune nimic, doar se scuză de câteva ori. Nu mai stau la discuţii cu ea, o leg de un copac şi mă duc să văd dacă ne-a luat cineva urma. Nimic. Mă întorc la foc şi stau de veghe toată noaptea. Din când în când mai plouă. Când începe să se lumineze, mă apuc să fac iar de mâncare, fierbând cât pot de bine apa. Avem tocană de vită la micul dejun. Îi tai legătura de la mâini şi-i dau mâncarea.

— Mersi, spune ea uitându-se pe furiş la mine. Nu mai fac nicio prostie. Îmi pare rău.

— Taci.

— Freddie, chiar ţin să…

— Ţi-am zis să taci.

Tace atunci, iar când mă uit la ea, văd că a început din nou să plângă. Aşa că sting focul sub picioare, strâng lucrurile, o trag de jos şi pornim iar. E rece şi umezeală, doar dacă ne mişcăm nu ne intră frigul în oase. Măcar Donna ţine pasul destul de bine şi nu mai spune nimic.

Ajungem în Tabăra Trei Jumate după-masă târziu. Nici urmă de Gabriel, pare să lipsească de câteva zile – jarul s-a răcit de tot şi cele cincizeci şi două de pietricele din mormanul meu au rămas risipite în noroi, unde le-a aruncat Gabriel cu piciorul. O fi în Tabăra Trei cu Greatorex. Mă aşteaptă acolo, sperând să mă duc la el. Aşa vrea să mă forţeze s-o văd pe Greatorex. Ei bine, se întâmplă să-mi fi propus asta oricum.

Donna s-a aşezat pe jos lângă focul stins, aşa că-i spun:

— Plecăm în zece minute.

— Credeam că poposim aici peste noapte.

— Te-ai înşelat.

— Am obosit.

— Nu eşti singura.

— Mai avem mult?

Se uită în sus la mine surâzând, cred că-şi dă seama că se

poartă ca un copil.

— O să ajungem curând la tabăra Alianţei.

— Pe bune?

Donna se înviorează, apoi mă priveşte bănuitoare.

— „Curând” înseamnă o oră sau o zi?

— În ritmul meu, o oră. În al tău, poate să ne ia şi trei zile.

Umerii i se cam pleoştesc, însă spune:

— Mersi, Freddie. Că m-ai luat cu tine adică. Ştiu că puteai să mă laşi baltă.

Beau nişte apă şi i-o întind, zicându-i:

— Taci şi bea.

— Freddie, eu..., începe ea luând o gură de apă.

— Dă-o dracului, ai putea să termini cu Freddie?

— Sigur, spune ea zâmbind o clipă. Chiar nu ţi se potriveşte deloc. E clar că nu eşti un Freddie. Bea iar, apoi urmează încet, prudent: Însă şi dacă ţi-ai lua un nume mai bun, tot aş şti cine eşti. Chiar eşti celebru, ştii? Am fost sinceră. Mă bucur că te-am cunoscut şi îţi sunt foarte recunoscătoare... Nathan.

— Mda.

— Eşti celebru pentru că eşti fiul lui Marcus, spune ea clătinând din cap. Pentru că eşti Semicod. Pentru că eşti rău... malefic. De-a dreptul urâcios.

— Încerci să mă întărâţi?

— Încerc să vorbesc cu tine, spune ea şi zâmbeşte iar scurt.

— Păi, nu sunt vorbăreţ de felul meu. Însă da, sunt destul de urâcios din fire. Uneori sunt malefic. Iar alteori mă ţin de rele. Trebuie să ai grijă să nu devii ţinta mea. Aşa că-ţi sugerez să-ţi ţii gura şi s-o iei din loc.

— Preferi să fii urâcios, nu? Îţi vine mai uşor.

— Taică-meu ţi-ar fi retezat beregata în tabără. Vânătorii te-ar fi dus la Vrăjitorii Albi, te-ar fi torturat şi te-ar fi ucis.

— Deci acum vrei să spui că de fapt eşti bun?

— Să nu uiţi.

— N-o să uit. Ai dreptate, m-ai salvat, îţi sunt recunoscătoare. Dar îţi stă bine când faci pe urâciosul.

— Căluşul e încă la mine. Cred că-ţi stă bine cu el în gură.

Chiar izbucneşte în râs.

— Vezi, ce ziceam eu? Îţi place la nebunie să fii urâcios.

— Dacă vorbeşti atâta, n-o să mai ai suflu deloc când o să orăcăi de oboseală. Hai să mergem.

O trag iar de jos şi plecăm.

Întoarcerea în tabără

Când ne apropiem de Tabăra Trei s-a lăsat seara şi plouă. În faţă văd o persoană care stă de pază şi-i strig apropiindu-mă:

— Sunt Nathan. Parola e „Centura lui Orion”.

Răsună o împuşcătură, iar glonţul nimereşte un copac chiar din stânga mea.

O împing pe Donna la pământ şi mă rostogolesc la dreapta. Mă fac nevăzut şi mă năpustesc peste fata care stă de pază, îi întorc ţeava armei în sus, apoi i-o smulg din mână şi o dărâm la pământ. Dă să se ridice, însă o lovesc în faţă cu patul armei şi se prăbuşeşte înapoi, cu sângele şiroindu-i din nas.

De-acum gâfâi din greu şi mi-am făcut iar apariţia. Fata se uită la mine. E un recrut de-al lui Greatorex.

Greatorex vine în fugă ameninţându-mă cu arma, însă strigându-le paznicilor:

— La raport!

Mai apare un recrut din dreapta şi un al treilea din stânga. Toţi îşi îndreaptă armele spre mine. Eu îmi ţin arma îndreptată spre fata prăbuşită la pământ care strigă, cu nasul ei spart:

— Parolă greşită! Parolă greşită!

Greatorex avansează spre mine, cu arma îndreptată tot spre capul meu.

— Care-i parola? mă întreabă ea.

— Nu ştiu. Aţi schimbat-o şi nu mi-a zis nimeni.

— Atunci de ce mi-ai atacat paznicul?

— A tras în mine!

— Dacă nu poţi să-mi dovedeşti că eşti Nathan, va trebui să te împuşc.

— Vrei să mă fac nevăzut, să arunc cu fulgere, să scot flăcări pe gură şi să vă omor pe toţi? Crezi că aşa o să fii sigură?

Vine şi Gabriel într-un suflet, trece situaţia în revistă şi întreabă:

— Ce se întâmplă?

— *Persoana* de faţă susţine că e Nathan. Însă poate fi un impostor.

— Ia mai slăbeşte-mă dracului, Greatorex.

Nu-mi vine să cred că vorbeşte serios, doar că mă ameninţă mai departe cu arma.

— Înjură ca el, numai că orice idiot fără şcoală e-n stare de-

aşa ceva, spune Gabriel.

Acum îl înjur şi pe el, neştiind dacă glumeşte sau nu.

— Zi-i odată că eu sunt, Gabriel.

Vine la mine, îmi pune mâna pe piept şi se uită în ochii mei, spunând:

— Dar chiar eşti?

Apoi se dă mai aproape, lipindu-se de mine şi-şi duce buzele la urechea mea, şoptindu-mi cu răsuflarea lui caldă:

— Ai întârziat mult. Te-ai pierdut?

Mă-ntorc spre el şi mormăi cu buzele în părul lui:

— M-au rănit, în mă-sa, m-am pierdut la mama naibii şi am escaladat căcatul ăla de Eiger.

— Pe-aproape, numai că nu e tocmai…

— Am zis să respect spiritul, nu să torn totul cuvânt cu cuvânt.

— El e, spune Gabriel întorcându-se spre Greatorex. Însă n-aveţi decât să-l împuşcaţi dacă vreţi.

— Chiar mă tentează, răspunde Greatorex, însă coboară arma.

Fata de la picioarele mele dă să se ridice, însă o împing la loc cu bocancul.

— Stai locului, era să mă omori.

— E vina ta că ai încurcat parolele, Nathan, spune Greatorex venind la mine. Ea şi-a făcut doar datoria.

Îi pasez puşca lui Greatorex zicându-i:

— Păi, mai bine-i zici s-o îndrepte spre aia de-acolo.

Şi mă întorc să i-o arăt pe Donna, care vine spre noi cu un zâmbet nervos şi mâinile legate la spate.

— Am găsit-o într-o tabără de-a Vânătorilor. Era legată, cică vrea să se alăture Alianţei, însă se poate să fie vreo agentă sub acoperire sau spioană. În fine, e problema ta. Eu vreau să mănânc ceva şi să dorm.

— Ia stai! Ai fost într-o tabără de-a Vânătorilor? Unde?

— La două zile de aici.

— O să-ţi ia urma.

— Sunt toţi morţi, dar, da, o să vină alţii.

Greatorex nu se-apucă să înjure, deşi sunt sigur că-i vine. Le dă ordine răstit recruţilor să vadă dacă mă urmăreşte cineva şi se duce să vorbească cu Donna, iar eu şi Gabriel mergem în tabără.

Trebuie să mă mai relaxez un pic, numai că, de cum intru, sunt iar încordat. Tabăra e formată din şiruri bine ordonate de corturi, lângă care s-au postat recruţii, cu arma în mână şi ochii la mine. Când încetinesc, Gabriel vine lângă mine şi-mi spune:

— Au auzit un foc de armă. N-au cum să nu se teamă.

— Pe mine era să mă împuşte. Cum crezi că mă simt?

— Hai să stăm la foc, îmi spune Gabriel şi mă trage practic la pământ, aşezându-se lângă mine. Nu-i nimic, îmi spune. Eşti tensionat, atât.

Stau şi mă uit la foc şi Gabriel e chiar lângă mine, ni se ating braţele.

— Am crezut că Vânătorii o au pe Annalise cu ei în tabără, îi spun încet. Însă nu era ea. Era Donna.

Mă uit la ceilalţi recruţi, care stau îngrămădiţi unii în alţii, câţiva tot cu ochii la mine.

— Nathan, tremuri.

— Mi-e foame. Sunt rupt de oboseală.

Clar e şi din cauza asta.

— Să-ți aduc ceva de mâncare?

— Imediat.

Rămânem cu ochii la foc o vreme, apoi Gabriel se duce să-mi ia ceva de mâncare. Se întoarce tot cu supă la plic, însă nu e rea la gust şi măcar e caldă. Nu mai tremur de-acum.

— Încearcă să dormi, îmi spune Gabriel. O să fiu cu tine.

Mă întind şi rămân cu ochii la foc.

În jurul meu, tabăra se destramă. Recruţii se agită în jur, iar eu stau pe jos şi mănânc terci de ovăz sau, cel puţin, asta mi se pare că e materia cenuşie de o consistenţă aproape solidă, plină de cocoloaşe, pe care o răzuiesc cu lingura de pe fundul unei crăticioare.

— O să plecăm curând, spune Gabriel venind lângă mine.

Abia de s-a crăpat de ziuă, însă ştiu că lui Greatorex o să i se pară că tândălim aiurea.

— Vrei? E greţoasă, îi spun eu întinzându-i cratiţa.

— Am mâncat mai devreme, răspunde el clătinând din cap.

— Unde-ai fost? îl întreb încercând să-mi iau un ton curios, nu copilăros.

Deşi îmi promisese că stă cu mine, nu era nicăieri când m-am trezit, am dat doar de Greatorex.

— Greatorex m-a pus să vorbesc cu Donna.
— Şi ce ai pus-o să facă la schimb?
Am neplăcuta senzaţie că i-a zis să stea cu mine şi să mă vegheze ca pe un copil mic.
La început nu-mi răspunde, doar se uită mai departe la mine.
— I-am zis că visezi urât, aşa că, dacă te pui pe urlat şi pe plâns, să-ţi ardă un picior.
Îi trântesc o înjurătură, dar se dă mai aproape şi-mi spune:
— I-am zis doar să mă cheme dacă te trezeşti.
Arunc cratiţa în foc – cu un gest foarte matur. Chiar am visat ceva, nu ceva urât, să mă trezesc bocind, însă n-are de unde să ştie.
— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat când ai plecat din tabără, după ce mi-ai pus cuţitul în gât?
— N-ar fi trebuit să mă port aşa.
— Nu.
— Eram... Găsisem doi Vânători cu vreo două zile înainte. I-am omorât.
Şi m-apuc să-i povestesc totul, despre capcană şi cum am găsit-o pe Donna. Lupta o cam las pe afară, nu intru în amănunte, o să-şi dea seama că a fost grea.
— Greatorex voia să vadă dacă mă prind ce-i cu Donna, îmi spune Gabriel.
— Şi?
— Pare destul de sinceră. Crezi că e spioană?
Ridic din umeri.
— Tu mi-ai zis că spionii nu ţin ditamai placardele cu „sunt spion” deasupra capului.
— Chiar ţi-am zis aşa ceva, nu? Foarte înţelept din partea mea.
— Şi ce-a zis Donna, înţeleptule?
— Că a fugit din Anglia acum câteva săptămâni, când totul a degenerat. I-au arestat mama. Tatăl i-a murit cu ani în urmă. A ajuns în Franţa şi de-acolo aici.
— Asta-i tot?
— Pe scurt, da. E tare vorbăreaţă. N-a avut nicio rezervă.
Şi despre tine a vorbit o groază. Te place.
— I-am salvat viaţa... am smuls-o din ghearele infernului.
Rămânem o vreme tăcuţi, apoi Gabriel îmi spune:
— A zis că erau opt. Nişte Vânători de elită, dintre care doi

erau foarte dăruiţi.

— Evident, nu îndeajuns.

— Ar fi putut să te omoare, îmi spune Gabriel cu un glas trist şi îngrijorat.

— Ar fi putut să mă omoare şi când m-am întors aseară în tabără.

Însă ştiu că are dreptate. Vânătorul cu Darul durerii mi-a dat mult de furcă. Cred că nu era aşa de dăruit sau nu reuşea să-şi controleze Darul în focul luptei, dar o să mai am de-a face cu alţii la fel. Cred că, spre norocul meu, pe celălalt, care avea Darul orbirii, l-am omorât probabil printre primii.

— Plecăm în două minute, strigă Greatorex. Luaţi-vă lucrurile.

Gabriel dă să se ridice, însă mai trebuie să-i spun ceva.

— Toţi erau femei. Unele dormeau când le-am omorât. Una a încercat să fugă şi i-am tăiat beregata. Pe unele le-am ucis sfârtecându-le măruntaiele şi două au ars de vii când le-am fulgerat.

Gabriel se aşază mai aproape şi-mi pune o mână pe picior.

— E război.

— Vrei să zici că sunt erou de război, nu un criminal psihopat?

— Nu eşti nici psihopat, nici criminal. Nu eşti un om rău. Nu eşti deloc vreo fiinţă necurată. Eşti un om care trebuie să ducă un război sângeros, care te macină – ceea ce dovedeşte tocmai că eşti cât se poate de sănătos la cap.

Dacă s-ar pune cu cineva normal, l-ar omorî

Greatorex o ia în frunte când părăsim tabăra. Suntem cam douăzeci cu totul. Toată lumea cară câte ceva. Până şi Donna are un ditamai rucsacul în spate, deşi am observat că are mâinile legate în faţă. Mărşăluim în linie dreaptă. Planul e s-o luăm printr-o scurtătură creată în prealabil, iar după ce trecem s-o închidem după noi, lăsând câmpul fără nicio scurtătură şi fără nimic care să ducă spre vreo altă tabără. „Şi-a făcut treaba”, cum spune Greatorex.

Îmi place de ea. Unii ar da vina pe mine şi ar spune: „Dacă nu era Nathan n-ar fi fost nevoie să ne mutăm”, însă Greatorex vede altfel lucrurile. Ştie că totul e schimbător şi că e treaba ei să mute tabăra.

Rămân la urmă şi mă opresc să trag cu urechea dacă e vreun Vânător prin zonă. Le stă în obicei să dea atacul exact când suntem vulnerabili, cu gândul în altă parte, însă nu aud nimic. Las jos bagajele şi trag o fugă să verific drumul pe care am venit încoace. Ştiu că Greatorex şi-a pus oamenii să cerceteze totul la sânge, însă tot nu strică să mai arunc o privire.

Nimic.

Îmi iau din nou bagajele şi mă duc după restul grupului, care dispare încet-încet prin scurtătură. Greatorex aşteaptă să trecem toţi şi intră la urmă. Puţini oameni sunt în stare să creeze scurtături. Acum nu mai avem decât o singură persoană cu Darul ăsta în Alianţă. Marcus putea şi el, însă habar n-am cum să-mi folosesc Darul ăsta. Oricum, nu-ţi trebuie niciun Dar special ca să închizi o scurtătură, nici măcar nu-ţi trebuie puteri magice, e vorba să declanşezi doar o mică explozie.

După ce trecem, Greatorex trage cuiul unei grenade de mână, iar eu şi Gabriel o ţinem de braţul stâng în timp ce-şi vâră dreapta, în care ţine grenada, în scurtătură. Scurtătura o trage spre ea, însă ne înfigem pe călcâie şi o tragem înapoi cât lasă grenada să-i pice din mână. O să explodeze în interiorul scurtăturii, iar după câteva secunde scurtătura o să-şi piardă proprietăţile magice şi o să se topească în aer.

Când verificăm scurtătura, a dispărut.

Peste câteva ore, Tabără Trei e deja instalată, totul e bine orânduit, de parcă suntem aici de zile întregi. Greatorex se comportă cu calm şi profesionalism, însă recruţii par toţi cu nervii întinşi la maximum şi, spre deosebire de ea, toţi dau vina pe mine. Se vede după cum stau toţi îngrămădiţi şi se uită pe furiş la mine. Şi Greatorex îi simte, cred. Le dă încontinuu de lucru: să ridice corturile, să meargă în recunoaştere prin zonă, să gătească. Apoi, după-amiaza târziu, decide să-i antreneze un pic la lupte.

Stau şi urmăresc cu Gabriel lecţiile de luptă corp la corp. Se uită şi Donna de cealaltă parte, stând aşezată tot cu mâinile legate.

Greatorex ia pauză şi vine lângă noi să-şi urmărească elevii.

— Ce-i cu Donna? o întreb eu.

— Spune că vrea să se alăture Alianţei, însă, de la BB, Celia a dat un ordin strict: oricine vrea să ni se alăture trebuie interogat sub influenţa unei poţiuni de extras adevărul.

— Şi care-a fost rezultatul?

— N-avem nicio poţiune. Am trimis vorbă în Tabăra Unu că ne trebuie, însă până atunci o ţinem prizonieră.

— Dar intuiţia ce-ţi spune? E sinceră sau e spioană?

— Îmi place. Are o atitudine mereu pozitivă. E inteligentă, rapidă şi deloc arogantă. Însă te place, aşa că îi pun totuşi la îndoială discernământul.

— Foarte amuzant.

— De fapt, mi se pare că are discernământ. Îţi ia apărarea.

Oare faţă de cine îmi ia apărarea?

— Se descurcă mai bine, nu ţi se pare? îmi spune Greatorex arătându-şi din cap recruţii.

— Da, ceva mai bine. Însă se mişcă tot prea încet şi fără vlagă.

— Cred că te-ar învinge în luptă dreaptă.

Clatin din cap.

— Vrei să-i încerci? Le-ar face bine. Te pui cu patru dintre elevii mei cei mai buni? Nu-i omorî, atâta-ți cer.

— Dacă reuşesc să mă învingă ăştia patru, mă sinucid.

— Bine atunci, zâmbeşte Greatorex. Eu şi patru recruţi ne batem cu tine.

Greatorex e o luptătoare bună, aproape o egalează pe Celia.

— Nu vreau să te rănesc, Greatorex, îi zic eu clătinând din

cap.

— O să mă vindec. Ca şi tine. Doar nu te temi de câţiva răcani şi de un fost Vânător, nu?

Greatorex e zveltă, cu un aer delicat, însă se mişcă rapid, cu o forţă mortală, şi e foarte deşteaptă.

— Tu ce crezi? mă uit eu la Gabriel.

— Sper să te bată măr.

— Bine, alege-ţi echipa, îi spun lui Greatorex.

— Sophie, Scott, Adele, Kirsty, strigă ea frecându-şi mâinile.

Se duc la ea. Pe Kirsty o recunosc, e masivă, lentă şi puternică. Scott e vânjos şi rapid. Adele e probabil dintr-o altă tabără a Alianţei, n-am mai văzut-o. Greatorex îi instruieşte un pic, spunându-le în mare că o să mă atace ea prima, iar ei trebuie să-i ţină spatele din toate puterile, cât sunt eu ocupat cu ea. Când şi-a terminat micul discurs, îi spun tare, să mă audă toată lumea:

— Nu le-ai zis ce să facă după ce te omor.

— Când o să-mi ceri mila, o să-ţi amintesc ce mi-ai zis.

Recruţii încuviinţează din cap, făcând pe durii.

Mă duc în centru, făcându-le semn să mă atace din spate, ceea ce îşi închipuie că-i ajută cu ceva. O să creadă că dacă pică din spate o să mă învingă, însă eu o să mă mişc prea rapid. Problema mea principală o să fie să nu rănesc pe nimeni prea tare.

— N-ai voie să-ţi foloseşti Darurile, îmi spune Greatorex. N-ai voie să te faci nevăzut.

Aşa ne-am antrenat împreună, mi se pare floare la ureche.

— N-aveţi voie cu pistoale, nici cu cuţite, îi răspund. Şi nici cu bastoane.

Îi ştiu şmecheriile.

— Se-nţelege, drept cine ne iei? face ea întinzând braţele, de parcă ar vrea să-mi arate că nu e înarmată.

Îi fac semn să se apropie şi ceilalţi se poziţionează în jurul nostru.

Celia m-a învăţat tehnici de luptă excelente, ca şi pe Greatorex, însă eu sunt mai puternic, mai zdravăn şi mai rapid decât ea. Dacă reuşesc s-o fac knock-out una-două, ceilalţi recruţi o să pice ca muştele. Sper să nu fugă niciunul. Cu fugarii sunt mai dur.

Greatorex se dă în spate, eu mă duc în faţă şi dintr-odată toţi

recruţii se năpustesc spre mine. Instructajul lui Greatorex a fost probabil o păcăleală, au pus totul la punct dinainte. Îl dobor pe Scott cu un pumn în faţă, pe Adele cu un cot tot în faţă peste o secundă, însă apoi îmi simt rinichii plesnind de durere, aşa că mă las la pământ, vindecându-mă simultan. Încerc să mă rostogolesc, însă cineva mi se lasă pe picioare şi Greatorex îmi arde un picior în faţă.

Simt gustul sângelui şi un fragment de dinte spart mi se desprinde din gingie, după care mă vindec pe loc şi dau s-o apuc pe Greatorex, numai că s-a dat la o parte, aşa că mă răsucesc s-o pocnesc zdravăn pe fata care mă ţine de picioare. Primesc câteva picioare în spate, dar mă răsucesc, înşfac piciorul şi trag zdravăn de el într-o parte. Îmi dau seama că i l-am rupt după sunetul pe care îl scoate după şi ţipătul fetei. Apoi mă ridic şi văd că n-au mai rămas decât Greatorex şi fata cea mai solidă, Kirsty, iar Adele tocmai se ridică de jos. Mă fac că o atac pe Kirsty, dar sar spre Greatorex, s-o lovesc cu piciorul. Însă e prea rapidă, se dă într-o parte, aşa că de-abia dacă-i ating obrazul. Kirsty mă atacă din spate, ceea ce e bine gândit, şi mă cuprinde cu braţele, ceea ce nu e – îi ard un cap în faţă, de-i sparg nasul. Tot nu-mi dă drumul, aşa că repet faza, plus un picior în gambă. Se prăbuşeşte. Mă întorc spre Adele, care s-a ridicat şi vine să mă atace, aşa că-i trag încă un pumn în faţă, numai că, de data asta, atunci când îmi reped pumnul, o văd cum se schimbă la faţă, prinzând altă culoare, iar apoi mă apucă o durere crâncenă în mână, când intră în contact cu falca ei de metal. Cred că mi-am rupt mai multe degete. Mă dau în spate să mă vindec. Adele îmi zâmbeşte superior, iar faţa gri-lucios îi revine la tenul palid obişnuit.

— Cum rămâne cu interdicţia de a-ţi folosi Darurile? strig eu.

Adele ridică din umeri.

— Hai să vedem ce se-ntâmplă dacă te fulger, zic şi eu ridicând din umeri.

Greatorex se pune între noi strigând:

— Nu! Fără Daruri. Adele încă nu a învăţat să şi-l controleze pe-al ei. E…

O lovesc cu piciorul în tâmplă, ceea ce o pune la pământ.

— Nu e interzis să vorbim despre ce Daruri vrem să folosim, nu?

Am rămas doar cu Adele. Mă răsucesc şi îi ard un picior, iar ea

se face iar gri. Parcă am ars un picior într-o maşină. Mă vindec şi mă prefac că îi trag un pumn, să văd dacă pielea i se face cenuşie, ceea ce chiar se întâmplă, iar ea încearcă să mă lovească, însă se mişcă prea lent, aşa că o prind de braţ şi o azvârl cu burta la pământ, trăgându-i capul în spate. Acum văd că are pielea metalică, însă după câteva clipe îşi pierde din culoare şi e iar vulnerabilă. Aşa că o cuprind cu braţul de gât şi strâng tare, şi iar se schimbă la faţă, numai că de data asta se face roşie. Nu mai poate să-şi pună Darul la bătaie.

Trage o palmă în pământ, în semn că se dă bătută, aşa că mă ridic, zicându-i să rămână la pământ. Numai că văd cât de mânioasă e când dă să se ridice. Acum observ prima oară, însă are ochi de Vrăjitoare Neagră, are mânia lor caracteristică. Se face iar cenuşie şi mă atacă, numai că nu reuşeşte să rămână aşa mai mult de câteva secunde, iar când revine la normal îi ard un pumn în faţă, tare de tot. Se clatină şi se prăbuşeşte pe spate, cu sângele curgându-i din nas.

— Dacă ai reuşi să-ţi controlezi Darul, te-ar ajuta mult, îi zic.

Mă întorc să mă uit în jur. Greatorex se ridică în picioare, cu mâinile sus, în semn că se predă.

— Bine, spune ea. Ai câştigat, Nathan. Ajunge.

Apoi se uită la amărâţii care gem căzuţi la pământ şi adaugă:

— Şi totuşi cred că au progresat.

— Da, dacă s-ar pune cu cineva normal, l-ar omorî.

Vocea răzbate dintre copaci, iar când mă uit într-acolo, îl văd pe Nesbitt, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

Sete de sânge

Vrăjitoarea Neagră cea blondă şi frumoasă îşi aprinde ţigara şi-mi aruncă bricheta. Îmi place să mai fumez câte o ţigară din când în când, mai ales de-ale ei. Trag în piept fumul gros, delicios, cu aromă de afine, şi dau afară un norişor lung de fum violet, concentrat, privind apoi cum mi se ridică deasupra capului şi se topeşte în aer. Pe vremuri n-aveam destulă încredere în Van ca să-i fumez ţigările, însă nu sunt deloc mai tari decât tutunul şi au gust mai bun.

— Am înţeles că ai atacat un grup de Vânători, Nathan, spune Van.

— Sunt de partea inamicului. Nu asta trebuie să facem?

— Trebuie să respectăm ordinele. Şi nu s-a dat niciun ordin de atac.

— I-am întâlnit fără să vreau. Părea o ocazie bună. N-am mai apucat să cer aprobare.

— Ştii că n-ai fi primit nicio aprobare dacă o solicitai.

Stau în centrul noii Tabere Trei, cu Nesbitt, Gabriel şi Greatorex. Van e expertă în poţiuni, bănuiesc că a venit să pregătească o poţiune de extras adevărul pentru Donna, deşi nimeni n-a zis nimic de asta deocamdată, mai degrabă eu sunt subiectul discuţiei.

— Ţi-ai pus în joc propria viaţă şi pe a altora ca să ucizi câţiva Vânători. Atacurile tale n-au nicio utilitate, doar îţi mai potolesc setea de sânge.

— N-are cum să şi-o potolească, mormăie Nesbitt din spatele ei.

— Am riscat şi am câştigat.

— Am fi preferat să nu rişti deloc.

— Cu toţii riscăm să murim oricând de mâna cuiva. Mâine se poate să fim toţi morţi. Dacă aleg să-i mai atac din când în când pe unii, e decizia mea.

Van clatină din cap şi se uită la Gabriel.

— Nathan riscă cu cap, spune el, n-ar pune pe nimeni altcineva în pericol.

Cumva mă simt şi mai prost că-mi ţine partea, deşi ştiu prea bine că nu-mi priveşte deloc atacurile cu ochi buni.

— Ei bine, cu cap sau fără cap, continuă Van, dac-o ţii aşa, se prea poate să te omoare până la urmă, Nathan. Şi ţi-am

rezervat un ţel mai măreţ.

— Da? fac eu.

Aşadar de-asta a venit.

— Cu cât se lungeşte mai mult războiul ăsta, cu atât Soul devine mai puternic. A reuşit să atragă de partea lui şi mai multe consilii ale Vrăjitorilor Albi din Europa. Şi noi încercăm să recrutăm vrăjitori din toate sferele, însă după înfrângerea de la Białowieźa… ce să mai, e greu.

Se uită la mine trăgând adânc din ţigară şi suflând afară o dâră de fum liliachiu.

— Şi mai există un factor care împiedică lumea să se implice. Nu li se pare că are rost să treacă la luptă, odată ce au impresia că oricum o să-l ucizi pe Soul. Se zvoneşte că anumiţi vrăjitori te-au văzut cum îl ucizi în viziunile lor. Personal, nu sunt sigură dacă sunt viziuni adevărate sau nişte ultime speranţe, la disperare. Însă toată lumea ştie că ai luat Darurile tatălui tău.

— Deci eu o să pun capăt războiului? Asta crezi şi tu, Van?

— Dacă într-adevăr posezi Darurile tatălui tău şi poţi să le controlezi, eşti mai puternic decât Soul.

— Doar Soul, zic. Nu Soul şi alte câteva sute de Vânători.

— Soul ştie că numai tu îl mai pui în pericol, spune Nesbitt. De-asta a dat sfoară în ţară cu amnistia lui. Nu că l-ar crede careva c-o să se țină de cuvânt.

— Ce amnistie? întreb.

— N-ai auzit? face Nesbitt rânjind. Parc-ai trăi sub un bolovan undeva, amice.

— Acum două săptămâni, spune Van, Soul a anunţat că întreaga Alianţă e amnistiată şi toţi prizonierii din Alianţă vor fi eliberaţi – asta dacă te predăm.

— E o ofertă tentantă, adaugă Nesbitt. Numai că i-am ameninţat pe toţi că nu mai vorbesc cu ei în viaţa mea dacă te dau pe mâna duşmanului. Până acum, i-a descurajat.

Pe vremuri, cu ani în urmă, Celia m-ar fi ucis sau m-ar fi lăsat să mor fără să stea deloc pe gânduri, însă acum ştiu că n-ar face în veci aşa ceva. Tot pe vremuri, comentariile lui Nesbitt m-ar fi călcat pe nervi. Acum stau şi fac rotocoale.

Un recrut mormăie ceva despre condiţiile în care sunt ţinuţi prizonierii. Atunci îmi dau seama că toţi recruţii stau şi trag cu urechea lângă noi. Mă întreb câţi dintre ei nu şi-ar dori să mă dea pe mâna duşmanului ca să obţină amnistia.

Nesbitt a auzit şi el comentariul şi se uită la recruţi, zicând apoi tare, să-l audă toată lumea:

— Bineînţeles, ai putea să te predai singur lui Soul, Nathan. Ştiu cât de mult ţi-ar plăcea să ajuţi prizonierii, să le alini suferinţele.

— N-aş alina nimic aşa, zic strivind mucul ţigării de pământ.

Poate atunci ar elibera prizonierii, deşi mă-ndoiesc, iar prin simplul fapt că Soul ar rămâne la putere, alţii ar avea de suferit. N-ar pune în veci capăt persecuţiei Vrăjitorilor Negri sau oricui protestează la adresa regimului său.

Mi-i închipui pe deţinuţii din celulele de la subsolul clădirii Consiliului, unii închişi chiar în celula unde m-au ţinut odată pe mine înainte să mă tatueze. M-au lăsat în beznă desăvârşită, legat cu lanţuri de perete. Îmi pare rău de Vrăjitorii Negri din rândul deţinuţilor, ei o să sufere cel mai mult noaptea între patru pereţi, însă ştiu că dacă mă predau n-o să pun capăt cruzimilor lui Soul.

— Hai să ne plimbăm un pic, Nathan, îmi spune Van ridicându-se. Nu cred că ne trebuie spectatori.

Mă ridic, mă ia de braţ şi ne îndepărtăm alene de tabără. Gabriel şi Nesbitt ne urmează de-aproape.

— Soul pe tine te vrea, Nathan. Însă cred că te vrea mai degrabă viu decât mort. Consiliul te-a ţinut în cuşcă şi te-a antrenat ca să-ţi ucizi tatăl. Au pus la cale un plan destul de pervers, însă acum cred că Soul are ambiţii şi mai mari. Cred că vrea să facă din tine asasinul care ucide pe cine vrea el personal.

— A avut careva vreo viziune legată şi de aşa ceva?

— Din câte ştiu, nu. Însă se încadrează în planul lui de a controla vrăjitorii din toată lumea. Cât i-ar mai plăcea să fii omul lui bun la toate! Nu l-am întâlnit niciodată pe Soul, desigur, însă Celia îl cunoaşte şi înţeleg că şi tu ai avut de-a face cu el. Oare şi-ar dori aşa ceva?

Intuiţia îmi spune că da.

— Voia să-mi dea el cele trei Daruri la şapteşpe ani, îi spun lui Van. Întotdeauna mi s-a părut ciudat. De parcă voia să se implice personal.

— Da, cred că o ia ca pe o chestiune personală. Nu cred că are nevoie de tine, însă te vrea. În parte, din orgoliu şi în parte – spune ea ridicând din umeri – a făcut o obsesie. I-ai scăpat din

gheare şi vrea să te prindă iar. Însă mai mult decât orice îşi doreşte puterea. Şi crede că, dacă te-a prins, o să se poată folosi de asta ca de un simbol al forţelor sale.

— Atunci mă bucur că încă nu m-a prins.

— Exact. Numai că, spre deosebire de Soul, Alianţa e slabă şi vulnerabilă. Celia se străduieşte din greu să ţină moralul echipei ridicat şi să antreneze puţinii recruţi pe care-i avem, însă deocamdată prioritatea noastră maximă este să fim în siguranţă. Să ne ţinem capul la cutie. Să nu atacăm Vânători. Şi să nu riscăm deloc să te pierdem. Avem nevoie de tine, Nathan. Dacă mori, Alianţa se destramă. Nu poţi să-ţi pui viaţa în joc atacând câte o mână de Vânători, nu aşa îl învingem pe Soul. Van se opreşte şi continuă după o clipă, cu ochii la mine: Deşi simt că nu asta te preocupă pe tine cel mai tare acum.

Dau din umeri.

— O cauţi pe Annalise? insistă ea.

— Tu ce crezi? Tatăl meu a murit din cauza ei. Jumătate din Alianţă a murit din cauza ei.

— Şi ce-o să-i faci dac-o prinzi? mă întreabă Van.

— Adică dac-o s-o omor rapid sau lent? pufnesc eu în râs. Deocamdată înclin spre moartea rapidă, însă o să vedem.

Van trage adânc aer în piept şi îşi scoate tabachera din geacă, îmi oferă o ţigară şi îşi alege şi ei una. O vreme fumăm în tăcere, apoi mă întreabă:

— Poţi să foloseşti vreunul din Darurile tatălui tău?

— Ştii că nu e deloc politicos să întrebi un Vrăjitor Alb ce Daruri are, iar eu sunt pe jumătate Alb, Van.

— Parcă-mi uit cu totul de bunele maniere în compania ta, Nathan, îmi spune ea suflându-mi fum în nas.

Nu ştiu de ce, însă mă trezesc zâmbind.

— Încă îmi dau de lucru. Darurile, adică, nu bunele maniere.

— Şi ce rezultate ai obţinut? mă întreabă ea părând să-şi mascheze un zâmbet amuzat.

— Pot să mă fac nevăzut – cu Darul ăsta mă descurc cel mai bine – şi pot să arunc cu fulgere mortale. Pot să scot foc pe gură.

Scot demonstrativ un rotocol de fum fără să trag din ţigară.

— Dar să controlezi timpul poţi?

— Mai am de lucru, însă e greu. Însă să ştii că nici rotocoalele de fum nu-s chiar floare la ureche.

Atunci zâmbeşte în sfârşit, după care scoate un ditamai rotocolul de fum pe gură, urmat de unele mai mici.

Încă nu m-am prins încotro bate.

— Te încrezi în viziunile alea în care cică îl ucid pe Soul, Van?

— Nu mai e nevoie să mă încred în viziuni când am ceva mai bun, ceva concret, cu care o să reuşeşti să-l ucizi pe Soul şi o să aduci victoria Alianţei.

Trage îndelung din ţigară şi continuă:

— Cu toate darurile tatălui tău, tot o să fii vulnerabil. Chiar moartea lui îţi demonstrează asta. Nevoia de protecţie e mai presus de capacităţile tale de a-i mânui Darurile. Îţi trebuie ceva care să-ți ofere invulnerabilitate, ceva care să-ţi ofere siguranţă. Îţi trebuie amuleta vardiană.

— OK, recunosc că habar n-am ce-i asta.

— E un artefact străvechi, foarte puternic. Se crede că datează încă de la începuturile magiei vrăjitoreşti. Toate amuletele îşi apără posesorii, numai că asta este absolut unică. A fost creată de o Vrăjitoare Neagră pe nume Vardia. Pe atunci era altfel, Vrăjitorii Negri şi Albi trăiau laolaltă.

Van zâmbeşte, parcă nevenindu-i nici ei să creadă.

— Vardia s-a îndrăgostit de un bărbat puternic pe nume Linus, unii spun că ar fi fost prinţ, dar era şi Vrăjitor Alb. Însă nu prea era înzestrat cu cine ştie ce puteri magice, aşa că voia protecţia Vardiei. I-a zis c-o iubeşte, iar ea a creat amuleta, ca să-l apere. A ieşit de multe ori învingător în lupte pentru că ţinea amuleta lipită de piele, în dreptul inimii. S-a luptat cu oameni mai puternici fără să fie rănit. Şi aşa a sporit în puteri. Linus îi purta recunoştinţă Vardiei, însă n-o iubea cu adevărat şi ştia că n-o să poată niciodată s-o iubească. Până la urmă s-a săturat să se prefacă şi i-a zis Vardiei adevărul: că nu o iubeşte. A alungat-o. În ciuda trădării, Vardia îl iubea, astfel că, înainte să plece, a rupt disperată amuleta în două şi i-a dat lui Linus jumătate, oprind jumătate pentru sine, şi i-a spus că o să se întoarcă la el când o să aibă nevoie să-l apere iar, că o să fie în siguranţă doar când o să se reunească perechile – ei doi şi jumătăţile amuletei. Numai că Linus nu i-a mai cerut niciodată să se întoarcă şi a murit în următoarea bătălie.

Bineînţeles că am văzut jumătate din amuletă. Nu e un ornament din metal sau cu pietre scumpe, cum m-aş fi aşteptat, ci o bucată de pergament vechi şi tocit, cu un scris ciudat pe ea,

aranjat într-o serie de cercuri, mă rog, semicercuri, cum pergamentul era rupt în două.

— Jumătatea amuletei pe care o ai de la Gabriel? zic eu. E o bucată, nu?

— Da.

— Numai că nu prea ai ce face cu ea fără cealaltă bucată.

— Nu. Oricum, acum mulţi ani am aflat la cine e cealaltă jumătate şi de atunci îl tot caut pe omul respectiv. E o vrăjitoare pe nume Ledger.

— Iar acum l-ai găsit? Ai găsit-o, adică?

— Da.

— Şi ai pus mâna pe cealaltă jumătate a amuletei?

— Nu-i chiar aşa de simplu. Însă chiar cred că numai cu ajutorul amuletei putem să-l învingem pe Soul. Dacă pui mâna pe ea o să te apere, ca pe Linus. O să fii de neatins.

— Dacă amuleta e ruptă în două, de unde ştii c-o să meargă? De unde ştii că bucăţile astea compun amuleta vardiană? Se poate să nu fie decât o poveste prostească de pe vremuri.

— Nu e nicio garanţie, însă cred că Ledger o să ştie s-o restaureze. E o vrăjitoare puternică. Poate cea mai puternică vrăjitoare din istorie.

— Mai puternică decât tata?

— Ledger e cu totul altfel decât tatăl tău, îmi spune Van luându-mă iar de braţ. E o Vrăjitoare Neagră neobişnuită, cei mai mulţi nici nu ştiu de ea. Trăieşte foarte retras, însă am avut onoarea să o cunosc acum câteva zile. E foarte dăruită şi cunoscătoare într-ale magiei. Te poate ajuta să mânuieşti Darurile tatălui tău, nu doar să restaureze amuleta.

— Dar de ce m-ar ajuta? Nici nu pot să-mi închipui că o să-mi dea pe mână jumătatea ei din amuletă fără nicio răsplată sau nici chiar cu răsplată.

— S-ar putea s-o convingem. I-am zis de tine şi a părut extrem de interesată să te cunoască.

Mă uit la Van. E cool şi sofisticată cum o ştiu. Aproape i s-au şters de tot cicatricele din bătălia cu Mercury. Nu poartă unul din costumele ei obişnuite, pastelate, ci o pereche de pantaloni lejeri închişi la culoare, un pulover şi o geacă de iarnă. Şi, ca întotdeauna, mi-e greu să-mi dau seama ce gândeşte. Am încredere în ea, însă mai ştiu şi că îşi vede mereu şi de propriile interese.

— De ce-ar dori Ledger să mă cunoască?

— Va trebui să te duci s-o vezi dacă vrei să afli.

— Zici că risc prea mult, dacă-i aşa de puternică, de unde ştii că n-o să pună pur şi simplu mâna pe jumătatea de amuletă a lui Gabriel şi o să mă ucidă?

Van surâde slab.

— Nu cred că-i stilul ei să ucidă lumea. Şi, oricum, i-am dat-o deja.

— Ce?

— Ca semn de bunăvoinţă. Ledger o să ştie să întregească amuleta. Zice că, pentru omul potrivit, o s-o facă. Pur şi simplu trebuie să ne punem speranţa că tu eşti omul potrivit, Nathan.

O să ajung să mă tem de tine

Van se întoarce în tabără cu Nesbitt, iar eu şi Gabriel mergem să alergăm.

— Te deranjează că Van a dat altcuiva jumătatea ta de amuletă? îl întreb pe Gabriel.

— Bineînţeles că nu. I-am dat-o ca s-o răsplătesc pentru ajutorul ei, pentru că mi-a salvat viaţa. Poate să facă ce vrea cu ea. Şi ţi-am zis de-atunci, Nathan, nu mă mai interesează aşa ceva. Nu c-aş fi fost prea interesat vreodată.

— Crezi că ar trebui să mă duc după amuletă?

— Încă mă mai gândesc.

Şi eu. Ledger mă interesează şi amuleta la fel, însă dacă mă ocup de asta nu mai am cum s-o caut pe Annalise. Însă încep să realizez – sau mai degrabă trebuie să accept un lucru pe care l-am înţeles cu săptămâni în urmă de fapt – că Annalise a reuşit să scape din zonă. De-acum ar putea fi oriunde.

Alergăm vreo două ore, apoi o luăm înapoi spre tabără. Greatorex, Van şi Nesbitt stau în jurul Donnei, aşa că mergem şi noi lângă ei. Nesbitt o sprijină pe Donna – pare gata să leşine.

Pe pământ e un castronel de piatră de-al lui Van, în care au rămas doar resturile, un soi de zaţ. Bănuiesc că a folosit o poţiune de extras adevărul.

Van se uită la mine, apoi se uită iar la Donna şi o întreabă:

— De ce vrei să te alături Alianţei?

— Pot să fac mult bine dacă mă alătur.

Donnei i se împleticeşte limba de parcă e beată.

— În ce sens bine?

— Să omor oamenii răi.

— Cine sunt oamenii răi?

— De partea răului, tipii răi.

— Bine, cine? Dă un exemplu.

— Tipii răi.

Donna pare gata să adoarmă.

— Vânătorii sunt răi? insistă Van.

— Au decimat Alianţa.

— Da, însă sunt Vânătorii răi?

— M-au legat, m-au înfometat şi mi-au pus căluş în gură. El i-a ucis, spune Donna, părând să se concentreze asupra mea o clipă, două.

— Ştii cum îl cheamă pe insul ăsta? întreabă Van arătându-mă cu degetul.

— Nathan. Zis şi Freddie.

Van se uită la mine ridicând din sprâncene.

— Freddie?

Încuviinţez.

— Nathan e un tip rău?

— I-a ucis pe Vânători.

— Asta înseamnă că e bun sau rău?

— Toată lumea spune că e rău.

— Tu ce zici?

— Mi-a dat mie toate ciocolatele.

Van pufneşte din greu. Pare obosită.

— Eşti spioană?

— Nu.

— Eşti asasină?

— Aş vrea să-i ucid pe răi.

— Cine sunt răii?

— De partea răului, tipii răi.

Am impresia că interogatoriul se tot învârte în cerc de ceva vreme, aşa că-i las şi-mi văd de treburi.

O întreb mai târziu pe Van cum a fost. Clatină din cap.

— Greu. Pentru a da cele mai bune rezultate, orice poţiune trebuie personalizată. Eu am folosit o poţiune universală de extras adevărul, dar tot trebuie să fi spus adevărul.

— Ei, şi care-i verdictul?

— Nu-mi place că a repetat aceleaşi răspunsuri. A fost sinceră, însă deloc deschisă. Mi-e greu să judec. Va trebui să creez o poţiune doar pentru ea.

Van îmi oferă o ţigară, o primesc. Trag în piept fumul şi-l dau afară. Spre surprinderea mea, par ţigări obişnuite, de-ale supuşilor.

— Americane, spune Van, de parcă mi-ar citi gândurile.

— Nu m-aştept să ai la tine vreo poţiune din aia de-a ta care mă ajută să dorm.

— Visezi urât? mă întreabă Van după o clipă de ezitare.

— Visez doar, dau eu din umeri.

Nu ştiu dacă să-i zic de viziune. Poate altă dată.

— Ştiu ce-ţi trebuie.

Vâră mâna în buzunar şi scoate câteva bucăţele de hârtie. Sau mai degrabă bucăţi de hârtie micşorate prin împăturire. Alege trei.

— E o poţiune tare. Ia doar una pe noapte, altfel nu te mai trezeşti.

Rămâne cu ele în pumn, gata să mi le lase în palma deschisă.

— Sper că n-o să te simţi tentat să le iei pe toate odată, nu, Nathan?

Mă uit în irişii ei albaştri.

— Aproape că nu trece zi să nu mă simt tentat, îi răspund.

Nu-i zic că mă ţine doar gândul că Annalise e undeva în lume, vie şi liberă, iar dacă ea ar trăi şi eu aş muri, nedreptatea asta m-ar mistui cu totul. N-o să mă las până n-o văd moartă.

Mai că m-am hotărât s-o văd pe Ledger, însă Greatorex vrea mai întâi să-i dăm o mână de ajutor cu paza taberei – eu, Nesbitt şi Gabriel. Greatorex pune la punct o nouă serie de măsuri de siguranţă zilnice în zona apropiată, precum şi măsuri de siguranţă săptămânale pe un teritoriu mai larg. Fiecare tabără a Alianţei este conectată la o alta printr-o scurtătură, la care se adaugă o scurtătură suplimentară prin care se poate evada departe.

— Sistemul de scurtături ne permite să ne organizăm în tabere restrânse şi secrete, spune Greatorex, însă scurtăturile pot deveni chiar ele o problemă. Există cel puţin un vânător capabil să le simtă prezenţa.

— Tata credea că cea mai bună soluţie ar putea fi să împânzim lumea de scurtături, spun încuviinţând din cap. Să copleşim Vânătorii cu prea multe informaţii.

— Nu-i o idee rea, doar că deocamdată strategia e să ne ascundem şi să ne mutăm frecvent tabăra.

Câţiva recruţi se duc la ordin pe lângă tabără, în rondul zilnic de siguranţă, iar eu, Nesbitt şi Gabriel mergem şi mai departe, căutând orice indiciu al prezenţei Vânătorilor.

Mă bucur să mai ies câteva zile din tabără. Toţi trei cădem de acord asupra distanţei pe care trebuie s-o parcurgem zilnic, despărţindu-ne în fiecare dimineaţă şi reunindu-ne seara. Ne ia trei zile să cercetăm toată zona în care e situată Tabăra Trei şi nu dăm peste nimic îngrijorător. Din contra, amplasarea pare nimerită.

Zi de zi îmi exersez Darurile. Reuşesc din ce în ce mai bine să mă fac nevăzut şi să scot flăcări şi fulgere – prind puteri şi mă controlez din ce în ce mai bine, la un moment dat parcă am impresia că puţin lipseşte să opresc timpul în loc. Numai că nu-l opresc. Nu asta făcea tata. Oprea întreaga lume sau o încetinea până părea să se oprească locului. Îl imit pe tata, îmi frec palmele în cerc imaginându-mi rotirea pământului, după care îmi duc palmele la cap, imaginându-mi că lumea se opreşte, iar eu mă mişc mai departe. Şi când ridic ochii văd că totul a încremenit în jur. Mă întorc spre Gabriel şi-l văd privindu-mă nemişcat. Apoi totul reîncepe. Gabriel clipeşte din ochi.

— Ai observat ceva? îl întreb.

— Ai păţit ceva la cap, o ciudăţenie, îmi răspunde el. Te uitai în altă parte şi dintr-odată te-ai uitat fix la mine.

— Cred că am reuşit pentru prima dată să opresc timpul, îi zic eu zâmbindu-i larg.

— Mai încerci o dată?

Încerc, însă nu-mi mai iese, dar acum ştiu că nu trebuie decât să exersez mai departe.

În ultima noapte înainte să ne întoarcem în tabără, ne culcăm lângă foc. Deşi Nesbitt nu sforăie tare, tot nu reuşesc să adorm din cauza lui, aşa că mă ridic şi scurm în jar.

Gabriel nu prea a zis nimic toată seara. Îşi aprinde o ţigară, probabil de la Van, trage din ea şi mi-o pasează.

— Deja poţi să-ţi controlezi mai bine Darurile, îmi spune el. Încă nu l-ai egalat pe tatăl tău în forţe, însă ai progresat clar.

Scot un rotocol de fum, după care îl străpung cu o flacără îngustă.

— Bună mişcare, îmi spune Gabriel.

Scot încă un rotocol de fum şi apoi încerc să-l străpung cu o dâră de foc şi mai delicată, chiar pe mijloc.

— Nu ştiu dacă ai nevoie de ajutorul lui Ledger ca să-ţi mânuieşti mai bine Darurile. Bine, poate să-ţi dea nişte ponturi acolo, însă în fond nu-ţi trebuie decât destul timp să te antrenezi.

— Aha, fac eu, scoţând pe gură un ditamai inelul de foc. Pot să mă antrenez în timp ce încerc să fac rost de amuletă.

— Iar amuleta poate să funcţioneze sau poate să nu funcţioneze.

— Încerci să-mi sugerezi să nu mă duc?

— Încerc să-ţi sugerez că poate e cazul să venim cu alte variante.

— Cum ar fi?

Striveşte mucul de pământ şi se întoarce spre mine.

— Cum ar fi să plecăm de tot. Să lăsăm războiul în urmă. Să lăsăm totul în urmă.

— Cum au făcut ceilalţi Vânători Negri? Şi ţie ţi-a ajuns?

— Bineînţeles că mi-a ajuns! M-am săturat să-mi fie frig. M-am săturat să-mi fie foame. M-am săturat să-mi fie frică. În ultimele zile petrecute în natură mi-am amintit cum era pe vremuri între noi. Pe atunci ne distram. Şi tu te distrai odată, în felul tău unic.

— E război, ai zis-o chiar tu.

— Da, e război şi m-am săturat de el. Şi... mă cam satur şi de tine, Nathan. Nu credeam c-o să ajung să spun vreodată aşa ceva, însă e adevărat. M-am săturat de spiritul tău răzbunător, de mânia ta, de ura ta. Te omoară războiul. Nu fizic, ci mental, sufleteşte. Te-ai schimbat. Simt că te pierd. Sau te pierzi pe tine însuţi. Nu-ţi trebuie nici ajutorul lui Ledger, nici amuleta. Nu trebuie s-o ucizi pe Annalise. Nu-ţi trebuie nimic din toate astea. Trebuie să iei distanţă, atât. Să te întorci la natură, ca în ultimele zile împreună, până nu te preschimbă războiul ăsta în altceva... ceva rău.

— Credeam că nu crezi în opoziţia asta dintre bine şi rău. N-ai zis tu că nimic nu e bun sau rău?

— Mă refeream la Darul tău. Animalul din tine nu e nici bun, nici rău.

— Am ucis oameni când eram în puterile lui, când mă stăpânea animalul.

— Ai ucis ca să te hrăneşti sau ca să supravieţuieşti. N-ai ucis oameni în somn.

— Nu, zic eu clătinând din cap. Dacă ucid oameni în pielea animalului, îi mănânc, Gabriel. Şi, ce să-ţi zic, nu-i deloc bine să mănânci oameni. Nimic nu-i bine. Fie că ucid în pielea animalului, fie în pielea omului, obţin acelaşi rezultat: încă un cadavru prăbuşit la picioarele mele.

— Animalul nu ucide din ură.

— Vânătorii sunt duşmanii mei. Vrei să-i ucid din dragoste?

Gabriel clatină din cap.

— Înainte să înceapă totul ţi-am zis că pe cei din Alianţă n-o să-i intereseze decât câţi oameni poţi să omori şi că o să omori

o groază de oameni. Nu mi-am schimbat părerea. Ei vor să pui mâna pe amuletă ca să te pună să-l omori pe Soul. Iar până atunci o să te lase să ucizi o groază de alţi oameni.

— Vrei să rămână Soul la putere?

— Nu. Binele tău mă preocupă pe mine, nu al lui.

— Dacă pun mâna pe amuletă şi funcţionează, o să fiu invulnerabil.

— Tocmai asta mă preocupă pe mine. Ţi-am mai zis şi că Annalise o să-ţi vadă latura Neagră, o să vadă cum omori oameni, cum te schimbi, şi că o să ajungă să se teamă de tine. Nici părerea asta nu mi-am schimbat-o. Deşi recunosc că partea asta nu m-a deranjat. N-am avut-o niciodată la inimă, nu m-am încrezut niciodată în ea şi n-am înţeles ce te atrage la ea. Şi recunosc că mi-am dorit să-ţi vadă latura asta. Am vrut să-şi dea seama că nu vă potriviţi deloc. Dar… ştii de ce eşti tu, Nathan, de ce eşti tu atât de special? Iată de ce: pentru că eşti şi Vrăjitor Alb, şi Vrăjitor Negru, eşti şi întunecat, şi plin de lumină. De-asta te iubesc. De-asta te-am iubit întotdeauna. Şi încă te mai iubesc, Nathan, ştiu că o să te iubesc întotdeauna, însă ai început să te schimbi. Iar acum… acum mă tem că o să pui mâna pe amuletă şi o să-ţi stăpâneşti la perfecţie Darurile tatălui tău. O să devii invulnerabil şi o să omori şi mai mulţi oameni, mult, mult mai mulţi. Mă tem că n-o să te mai poţi opri şi o să uiţi de tot cine eşti. Iar atunci o să ajung şi eu să mă tem de tine.

Îl scuip

Stau în capul oaselor cu ochii la foc, gândindu-mă la ce mi-a spus Gabriel. Bineînţeles că nu vreau să se teamă de mine, însă îmi amintesc viziunea în care mă cheamă la el cu pistolul în mână. Oare ar fi vreodată în stare să mă împuşte? Nu-mi vine să cred. Nici dacă s-ar teme de mine n-ar face aşa ceva. Iar dacă mă gândesc la ce mi-a zis el, că o să uit cine sunt – am impresia că ani în şir n-am ştiut de fapt cine sunt, însă acum, că ştiu cât de mult îi semăn tatei, m-am mai lămurit, mi-e mai bine. Ca să fac ce am de făcut, ca să-i omor pe Soul şi pe Wallend şi să pun capăt terorii regimului lor, trebuie să devin la fel de aspru şi nemilos cum era Marcus.

A doua zi mai dăm o raită alene, apoi o luăm înapoi spre Tabăra Trei, sosind la căderea nopţii. Nesbitt o caută imediat pe Van, însă Greatorex ne anunţă că a plecat, cei din Tabăra Unu au nevoie de ea.

— S-a întâmplat ceva? o întreb.

— Trebuie să te tunzi, intervine o altă voce până să răspundă Greatorex.

Când mă întorc, o văd pe Celia măsurându-mă din cap până-n picioare. N-am mai văzut-o de luni întregi, aşa că o cercetez la rândul meu. Arată mai obosită şi mai slabă, însă în rest tot îngrijită şi urâtă a rămas.

— Mă bucur că ai rămas cu el, Gabriel, spune ea.

Ne aşezăm la foc, Celia se interesează de Daruri şi-i spun că mi se pare c-o să reuşesc cât de curând să opresc timpul. Mă aştept să mă mustre că am dat atacul în tabăra Vânătorilor, însă ea pare mai degrabă interesată decât iritată, şi mulţumită că am reuşit să înving opt Vânători cu totul.

— Bine, desigur că opt sunt nimica toată. Dacă vrei să ajungi la Soul trebuie să învingi optzeci.

Mă aştept să aducă apoi vorba despre amuletă, însă nimic.

— Dacă mă pun cu Soul, câţi soldaţi din Alianţă o să-mi ţină spatele? o întreb.

— Nu câţi mi-aş dori eu, ăsta-i adevărul. Însă Soul se menţine la putere prin frica pe care o inspiră. Dacă reuşim să-l învingem, mulţi dintre cei care se tem prea tare acum să i se opună o să treacă de partea noastră. Iar atunci chiar cred că avem şansa să lucrăm împreună, Albi, Negri, Semipuri. N-o să fie deloc uşor,

întotdeauna o să avem elemente turbulente în rândurile noastre, însă dacă se consideră că toată lumea este egală şi are aceleaşi drepturi în faţa legii, atunci o să trăim într-o societate dreaptă, mai bună pentru toată lumea.

Cu greu îmi vine să cred că o aud pe Celia zicând aşa ceva. Femeia care m-a ţinut în cuşcă, în lanţuri, acum pare să creadă cu adevărat într-o lume în care Vrăjitorii Negri şi Albi pot să convieţuiască paşnic. Şi iată-mă pe mine, un Semicod, stând la mijloc între ea, o Vrăjitoare Albă, şi Gabriel, un Vrăjitor Negru.

Este o discuţie bizară. Tot vorbim de Negri şi de Albi şi deloc de amuletă, aş fi crezut c-o să moară să pun mâna pe ea. Mă-ntreb care-i faza, dacă nu cumva îmi ascunde ceva.

Deodată, îmi dau seama că am uitat să întreb de Arran şi mă şochează că nu m-am mai gândit la fratele meu până acum. Ultima dată l-am văzut după BB. Atunci era alături de Celia, ajuta cât putea la vindecarea răniţilor, deşi nu prea aveau ce vindeca. Cei mai mulţi erau morţi de-acum. Îmi iau inima-n dinţi să întreb de el – poate asta îmi ascunde Celia de fapt –, însă pare să-mi ghicească gândurile când îmi spune:

— Arran e bine. E un tămăduitor bun, un membru bun al Alianţei. O voce raţională. Chiar dacă nu spune el multe, şi Negrii, şi Albii îl ascultă.

Deci ne-am întors la chestiunea Vrăjitorilor Negri şi Albi.

Celia se duce la cort să se culce şi iar mă întreb de ce-a venit de fapt în Tabăra Trei. Voia să mă vadă? S-o vadă pe Greatorex? Alianţa are vreo problemă? Şi cum de-a dispărut Van tocmai când trebuia să-mi spună cum dau de Ledger?

A doua zi dimineaţă, eu şi Gabriel mergem să urmărim cum se antrenează recruţii la lupte. Se amestecă şi Nesbitt în treabă. Ce-i mai place să se ia la trântă cu femeile. Eu şi Gabriel le facem câteva sugestii utile recrutelor şi până la urmă una tot reuşeşte să-i ardă un picior în coaie.

Donna e şi ea de faţă, stă de partea cealaltă, ca data trecută, văd că e încă legată la mâini.

— Donna o să rămână legată la mâini pe viaţă, îi zic lui Gabriel.

— Nesbitt mi-a zis că Van se apucase să pregătească o poţiune de extras adevărul special pentru ea, însă a trebuit să plece în Tabăra Unu şi n-a mai terminat-o. Deci da, aşa o să

rămână o vreme.

— Cred că am făcut bine să nu mă încred în ea, a dat nişte răspunsuri ciudate sub influenţa poţiunii simple.

Însă, uitându-mă la recruţi, îmi dau seama că Donna îmi e mai simpatică decât ei, aşa că urmez mai mult în glumă:

— Bine, tre' să ţii cont că nu m-aş încrede în vreunul din ăştia nici de-ar fi mort.

Nesbitt se aruncă pe jos lângă noi, cu ochii încă la recruţi.

— Pe care-l vrei mort?

Gabriel se uită pieziş la el.

— Nesbitt, ştii că dacă însumezi vârsta tuturor recruţilor şi o înmulţeşti cu dăţile în care te-ai purtat ca un mârlan cu ei, rezultatul nu reprezintă nici jumătate din vârsta pe care ți-o dau ei?

— Da, însă ai observat ce puţini tipi sunt în tabără? spune Nesbitt râzând. Avem cel puţin două fete de băiat, aşa că unele fete sigur o să se arate…

— Disperate?

— Interesate de cineva cu un grad mai mare de maturitate.

— Ce?!

— Şi, ce să-i faci, tre' s-o zic, de la o vreme am mare grijă de mine.

Se bate peste stomac şi trebuie să recunosc că acum e pachet de muşchi, pe când înainte făcuse un pic de burtă. Însă nimeni n-are burtă aici, doar nu se poate zice că mâncăm consistent.

— Bine, sunt un pic mai în vârstă, însă…

— Un pic?! facem eu şi Gabriel într-un glas.

— Hai că asta-i deja discriminare pe criteriul vârstei, băieţi!

— Ştiu o femeie care te admiră, Nesbitt, spune Gabriel. O Vrăjitoare Albă. Una blondă.

— Sunt atâtea blonde în tabăra asta, geme Nesbitt.

— Mai e şi inteligentă. Şi super în formă, continuă Gabriel.

Nesbitt trece recrutele în revistă.

— Hmm?! Care?

Când Gabriel nu răspunde, Nesbitt se uită la el.

— Ei? Hai, amice, zi-mi şi mie.

— A sosit azi-noapte în tabără.

— *Celia*? exclamă Nesbitt cu o strâmbătură şi izbucneşte în râs.

Chiar atunci vine Adele la noi şi spune:
— Celia vrea să discute cu tine, Nesbitt.
— Ha! Se pare că vrea să mă cucerească, băieţi.
Nesbitt se ridică, scuturându-se de praf.
— Păi, la disperare... ştiţi voi.
— Şi cu tine vrea să discute, adaugă Adele, şi când mă uit la ea îmi dau seama că i s-a adresat lui Gabriel, nu mie.
Adele îi conduce pe Gabriel şi Nesbitt la Celia. Probabil e şi Greatorex de faţă, pentru că nu e cu recruţii. Mă-ntreb când o să mă cheme şi pe mine.
Peste mai puţin de o oră, Adele se întoarce să mă ia. Celia stă la foc, Greatorex şade la dreapta ei şi Nesbitt stă cu Gabriel la stânga, amândoi în picioare. Toată lumea se uită cum vin spre ei. Nesbitt pare agitat, îi mormăie ceva la ureche lui Gabriel.
Gabriel mă întâmpină. Pare atât de serios, că intru pe loc în alertă. Habar n-am despre ce e vorba, însă sigur nu e de bine.
Mă opresc. Gabriel stă cu faţa la mine, parcă mi s-a pus cumva în drum când mă duceam la Celia, cu umărul aproape atingându-l pe al meu. Îmi stă aproape, fără să mă ţintuie locului, doar s-a lipit de braţul meu.
— Ce se întâmplă? îl întreb.
— O să-ţi explice Celia, numai, te rog, Nathan, încearcă să-ţi păstrezi calmul.
— Ia loc, Nathan, spune Celia. Trebuie să stăm de vorbă.
— Pot să rămân în picioare cât vorbim.
Celia se ridică atunci, la fel şi Greatorex.
— Trebuie să-ţi aduc nişte noutăţi la cunoştinţă. Nişte Vrăjitori Negri din Tabăra Unu se arată nemulţumiţi. Avem de furcă cu Gus şi cu alţi câţiva.
L-am văzut pe Gus de vreo două ori la faţă, de exemplu, când i-a tăiat tata urechea pentru că m-a atacat. Nu mă mir că face probleme.
— De-asta i-am zis lui Van să se întoarcă, urmează Celia. E o Vrăjitoare Neagră foarte respectată. Şi de Negri, şi de Albi. O să calmeze spiritele.
— N-ai de gând să treci la subiect? o întreb.
— Tulburările s-au stârnit din cauza unei prizoniere din tabăra noastră.
— O prizonieră?
Deja simt că mă sufoc, simt că ştiu ce urmează, numai că nici

nu îndrăznesc să-mi duc gândul la capăt, poate mă înşel, iar pe chipul Celiei nu se citeşte nimic, nici după ce spune „Annalise” nu-mi vine să-mi cred urechilor, aşa că spun şi eu „Annalise?”.

— Da, o ţinem prizonieră în Tabăra Unu, spune Celia.

Îmi trebuie numai puţin să mă adun. Ştiu că m-au luat prin învăluire şi se comportă toţi de parcă n-au deloc încredere în mine, însă au prins-o. Nu a fugit.

— Trebuie să mă duc acolo, în Tabăra Unu, mă trezesc spunând.

— Ajungem imediat şi la asta. Mai întâi trebuie să înţelegi situaţia, Nathan. Celia continuă după o scurtă ezitare: Am prins-o pe Annalise la câteva zile după BB. A…

— Ce? Atunci… o ţineţi prizonieră de săptămâni întregi? Luni întregi?

— De trei luni.

— *Şi nimeni nu s-a sinchisit să-mi spună şi mie?*

— Îţi spun acum.

Celia îmi vorbeşte cu un ton jos, liniştit.

— Am bătut ţara-n lung şi-n lat după ea, în mă-sa! zic eu pe un cu totul alt ton.

— Da, ştiu.

Mai trântesc o înjurătură.

— Şi cine mai ştia că e la voi? întreb privind mânios în jur.

Măcar Nesbitt nu-şi fereşte ochii, aşa că ştiu că habar n-a avut, iar Gabriel, de lângă mine, îmi întoarce şi el privirea, numai că îi citesc totul pe faţă.

— Ştiai? îl întreb. Ştiai şi nu mi-ai zis?

— Mi-a ajuns un zvon la ureche. Bănuiam cam ce putea să se întâmple şi…

— Nu ţi-a trecut prin cap să-mi destăinui şi mie zvonul ăsta? Nu ți-a venit să-mi zici ce bănuiai?

Îl înjur şi îi întorc spatele.

— Deci cât am tot căutat-o eu şi mi-ai zis tu să nu-mi pun viaţa-n joc atacând Vânători, ai fi putut să mă opreşti oricând dacă-mi spuneai ce „bănuială” aveai?

— N-am ştiut c-o să te-apuci să ataci Vânători.

Însă nu mai pot să-l ascult. Nu mai înţeleg nimic. Nu-mi dau seama de ce n-a vrut să-mi spună de Annalise. Ştia doar că o luam razna din cauza ei.

— Ştiai de ea şi nu mi-ai zis nimic!

— Am încercat să…

— Nu mi-ai zis nimic, îi ţip eu în faţă. Nimic!

— Am înc…

— Am avut încredere în tine, îi zic eu printre dinţi. Atunci se dă şi Gabriel aproape şi mi-o trânteşte în faţă, tot printre dinţi:

— Ba n-ai încredere în mine, nu mai ai deloc. Nu-mi spui ce faci sau ce-ai făcut. Dispari zile la rând şi nu-mi spui unde-ai fost şi pe cine ai omorât. Îmi spui cât mai puţin, când n-ai de ales. Când îţi convine ţie.

Nu-mi vine să cred că dă vina pe mine. Mi-a ascuns că ştie unde-i Annalise şi acum dă vina pe mine! Îl scuip pe Gabriel direct în obraz.

Gabriel se holbează la mine. Nu l-am mai văzut niciodată furios. Nesbitt se vâră să ne despartă, îl împinge pe Gabriel mai încolo zicându-i:

— Ăsta-i Nathan şi pace. Doar îl iubeşti aşa cum e, nu?

— Nathan, strigă Celia, trebuie neapărat să te calmezi. Mă-ntorc spre Celia, o înjur, trag aer în piept şi o întreb apoi:

— Bănuiesc că toată lumea ştia?

— Greatorex ştia, însă a primit ordin să nu-ţi spună şi să nu te lase să mergi în Tabăra Unu, ceea ce nici n-a fost greu, de-abia dacă stăteai în Tabăra Trei.

— Şi cum de-mi spui acum?

— Cum ziceam aseară, Alianţa trebuie să se asigure că toţi vrăjitorii sunt trataţi egal şi că se respectă legea. E război, dar tot trebuie să avem un număr de legi pe care să le respectăm cu toţii. Annalise e prizoniera noastră, îşi doreşte să iasă din război. Nu-l sprijină pe Soul şi n-o să-l sprijine niciodată, însă nu crede că războiul e soluţia cea bună.

— Mă doare-n cur de ce crede ea. Nu vreau să ştiu decât ce-aveţi de gând cu ea.

— O s-o aducem în faţa noului tribunal pe care-l înfiinţăm chiar acum: un tribunal alcătuit din juraţi Negri şi Albi. L-a împuşcat pe Marcus, Vrăjitor Negru şi membru de marcă al Alianţei. Şi, ca urmare a faptelor ei, Alianţa a suferit o grea pierdere. Mai mulţi Vrăjitori Negri, în frunte cu Gus, vor să fie pedepsită. Iar Alianţa vrea – trebuie – să se vadă că ia măsuri juste, că tratează toţi vrăjitorii echitabil, fie ei Negri sau Albi. În felul ăsta Alianţa demonstrează că e altfel decât Consiliul Vrăjitorilor Albi. Însă dacă Annalise are parte de un proces just,

înseamnă că poate să-şi pledeze cauza.

— Ce cauză?

— Că a acţionat în focul luptei. Insistă că n-a încercat decât să-şi ajute fratele.

De-acum nu mai sunt mânios, ci dezgustat de Annalise şi minciunile ei.

— Connor era deja mort când l-a împuşcat pe Marcus, îi spun Celiei.

— Atunci o să se demonstreze la proces. Tuturor martorilor li se vor administra poţiuni de extras adevărul. Crede-mă, Nathan, o să se afle adevărul.

— Atunci crede-mă şi tu când îţi spun adevărul: tata l-a omorât pe Connor O'Brien, un Vânător, când a dat să pună mâna pe armă. Annalise l-a împuşcat pe Marcus după ce Connor murise deja, apoi a şters-o şi ne-a lăsat să suportăm consecinţele. Tatăl meu e mort din cauza ei. Cum tatăl meu a murit, n-a avut cine să le ţină piept Vânătorilor şi aşa au pierit o sută de membri ai Alianţei. Ea e răspunzătoare de toate morţile astea.

— Se va ţine cont de mărturia ta la proces, Nathan. Aşa cum e şi drept. Celia se întrerupe o clipă, apoi adaugă: Aşa cum e drept şi să permiţi tribunalului să se ocupe de cazul lui Annalise. Să nu cauţi să te răzbuni.

— Dacă o repun în libertate o să caut ce vreau eu.

— Ei, atunci cei de la tribunal o să se ocupe şi de cazul tău.

— N-au decât.

— Atunci înţeleg că ştii care e Darul lui Annalise? mă întreabă Celia.

M-am tot gândit, aşa că am bănuielile mele. După ce Annalise l-a împuşcat pe Marcus, a izbucnit o rafală imensă de împuşcături. Gabriel m-a tras jos la pământ ca să mă apere, iar când am ridicat privirea, Annalise dispăruse. La început am crezut că a fugit şi s-a ascuns în copaci, însă cred că am înţeles de la bun început că a dispărut la modul propriu, de fapt.

— Se poate face nevăzută, îmi confirmă Celia.

— Mi se pare foarte nimerit că a moştenit Darul stimabilului ei tată şi gloriosului ei frate. E perfect. Acum ştim sigur că e ca ei.

— Da, asta susţine şi Gus, însă unii ar zice că şi tu eşti leit tatăl tău.

— Chiar m-aş mândri cu asta.

— Numai că ai grijă, Nathan. În Alianţă sunt mulţi Vrăjitori Albi, mai mulţi Albi decât Negri şi, cu toate că nu-i au deloc la inimă pe-ai lui Annalise, ea măcar pare slabă şi fără nicio importanţă, ceea ce e un avantaj, cu tot Darul ei. Tu nu eşti deloc aşa. Văd prea bine că semeni cu tatăl tău. Ştiu ce-ai făcut ca să-i moşteneşti Darurile.

— Ce am fost silit să fac!

— N-ar fi deloc bine dacă ar ajunge să se teamă de tine, Nathan. Şi o mulţime de Vrăjitori Albi se tem că eşti cine eşti sau că ai putea să ajungi altcineva. Simt compasiune pentru Annalise, care a făcut ce-a făcut din dragoste şi devotament faţă de un frate care a greşit, însă pe tine te consideră un Vrăjitor Negru criminal, fiul lui Marcus, care devorează inimi. L-ai omorât pe Marcus. Unii spun că ţie ar trebui să ţi se facă proces.

— Am vrut să-l salvez! Nu mai era nicio speranţă. Era pe moarte. N-am vrut!

— Linişteşte-te, Nathan, îmi spune Celia calm, fără să ridice glasul.

O înjur.

— Unii Vrăjitori Albi care o sprijină pe Annalise cred că cea mai bună apărare ar fi să se concentreze pe tine. Spun că toată lumea trebuie să suporte legea.

— Vreţi să mă arestați? Asta e? Pentru că am mâncat inima tatei după ce l-a împuşcat ea?

— Nu putem să te tratăm altfel. Şi pe tine trebuie să te duc în faţa tribunalului, să răspunzi acuzaţiilor. N-ai decât să explici. Nu cred c-o să…

— O să mă vârâţi într-o cuşcă, în mă-sa?

Ştiu cât le-ar plăcea aşa ceva, Albii s-ar bucura să mă vadă în lanţuri. Şi nici în vecii vecilor n-o să le mai permit să-mi facă aşa ceva. Fără să mă gândesc măcar, deja am aruncat cu fulgere din mâini, izbind în pământul de la picioarele Celiei, de-o parte şi de alta, după care arunc o pală de foc pe gură, iar Celia se dă în spate când izbucnesc flăcările.

Apoi în ţeastă îmi răsună zgomotul ăla al ei, sunt în agonie, nu mai suport, mă las în genunchi.

Dar încetează repede.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, Nathan. Nu vreau să te supun la Darul meu, însă o să fiu silită s-o fac dacă nu te linişteşti.

Mă ridic de la pământ uitându-mă la ea. Urăsc de moarte

zgomotul ăsta al ei, ştiu doar că o s-o opresc cumva, o să pun capăt poveştii ăsteia. N-o să mă mai chinuie niciodată cu zgomotul ăsta al ei.

Niciodată.

Îmi frec palmele una de alta şi simt cum se mişcă lumea, îmi mişc din ce în ce mai repede mâinile, apoi mă opresc. Îmi duc mâinile la cap şi îmi închipui că totul e nemişcat.

Acum nu se mai aude niciun zgomot. S-a lăsat liniştea. Totul a încremenit.

Celia e în faţa mea, cu chipul ei calm, pe care se citeşte concentrarea. Gabriel se uită la mine, tot furios. Nesbitt a rămas într-un picior, de parcă se dădea în spate, iar Greatorex şi-a îndreptat pistolul spre mine. Şi ceva mai departe sunt toţi recruţii. Probabil au auzit strigătele şi au venit să vadă ce se întâmplă şi să tragă cu urechea.

Atunci mă îndepărtez. Nu ştiu cât o să rămână timpul înţepenit. Nici nu-mi pasă. N-o să mă prindă în veci în cuşca lor.

Cum merg, aud strigăte din spate. Timpul s-a pus din nou în mişcare. O iau la fugă.

Prafuri

Stau pe pământ în pădure. E din ce în ce mai târziu. Nu prea ştiu ce să fac. N-am rănit pe nimeni. Însă aş fi putut. Puţin mai lipsea. Şi l-am scuipat pe Gabriel în faţă. Cum de am putut să fac aşa ceva?

E aproape noapte când aud paşi. Se opresc, apoi răsună şi mai tare, mai stângaci. Se asigură că l-am auzit venind, iar când paşii au ajuns aproape, se opresc iar şi se aude o vece strigând:

— Ce farmec simandicos ne-ai turnat adineauri, amice! Nu-i răspund şi Nesbitt vine după câteva clipe şi se ghemuieşte lângă mine.

— La început nimeni nu ştia ce s-a întâmplat. Ziceai că te-ai topit în aer. Gab a zis că probabil ţi-a ieşit şmecheria cu oprirea timpului.

— Mda.

— Mişto!

— Mda.

— Deci, am zis mai mulţi că poate dăm de tine. Aşa că… iată-mă. Ce să zic, n-a fost deloc greu, doar ai lăsat ca de obicei ditamai urmele.

— Nu încerc să-mi pierd urma. Trebuie doar să mă gândesc un pic.

— Mda, bine, e de-nţeles.

Nesbitt reuşeşte să-şi ţină gura juma' de minut, apoi spune:

— N-o să te bage în cuşcă. N-o să-i lase Celia. Aşa a zis.

Nu prea ştiu ce să cred şi ce nu, însă mă îndoiesc că m-ar minţi Celia.

— Nici Van nu i-ar lăsa, adaugă Nesbitt. Nici eu, şi clar nici febleţea ta. Şi nu cred că Greatorex ar fi prea încântată. Ai mai mulţi prieteni decât crezi.

Mă-ntreb dacă-i adevărat. Dacă am prieteni, cum de mă simt mereu atât de singur?

— Gabriel mai e supărat pe mine?

— Pe o scară de la unu la zece, aş zice că a ajuns la nouă jumate, răspunde Nesbitt după o clipă de ezitare.

— Deci se poate şi mai rău.

— O să se calmeze. Partea cea mai mişto când te cerţi cu cineva e împăcarea de după, îmi trage Nesbitt un cot. Parcă şi văd măreaţa reconciliere: tu îţi ceri scuze de la el, el te strânge

în braţe şi apoi…

— Nesbitt, tacă-ţi fleanca.

Rămânem o vreme tăcuţi, apoi îl întreb:

— Ei, şi ce-ai de gând?

— Am de gând să-mi pun la bătaie farmecele personale şi influenţa ca să te conving să te linişteşti şi să te întorci în tabără. Apoi, când Celia o să fie sigură că n-o s-o trăsneşti mortal pe Annalise sau mai ştiu eu ce… atunci o să mergem în Tabăra Unu şi acolo o să depui mărturie la procesul secolului. Al lui Annalise adică. Nu ţie-ţi fac proces, cel puţin nu acum. Celia zice că în cel mai bun caz n-o să se ajungă deloc la aşa ceva. Bine'nţeles, asta-nseamnă că în cel mai rău caz o să se ajungă. Însă dacă Annalise e declarată vinovată, n-o să mai ai nicio acuzaţie împotriva ta. Celia zice că toată lumea o să ştie clar de la ea că ai venit de bunăvoie ca să depui mărturie. Zice să-ţi subliniez neapărat că nu eşti arestat şi că încă n-ai fost acuzat de nimic.

— Ar face bine să nici nu încerce să mă aresteze. N-o să mi se facă mie proces. Nici în vecii vecilor. Pentru nimic, cu atât mai puţin pentru că mi-am omorât tatăl. Nu le datorez nicio explicaţie. Şi n-o să mai stau niciodată nici în cuşcă, nici într-o celulă de închisoare, nici sub lacăt, niciodată, câte zile oi avea.

— OK. Păi, da, am înţeles destul de dar. Sincer acum, amice, adaugă Nesbitt, după un timp, cred că ar avea de furcă rău cu tine dacă ar vrea să te aresteze, chiar şi dacă ar reuşi să te bage la puşcărie, cred că ai putea să evadezi uşor, doar eşti destul de Dăruit de-acum, aşa că eu nu mi-aş face probleme în locul tău.

Îmi trage iar un cot şi urmează:

— Bine, ţi-o zic clar, dacă nu te-ai descurca singur, aş putea să-ţi fac un tort, ceva, ca să încerc vechea şmecherie cu pila strecurată în mâncare. Sau Gab ar putea să se deghizeze într-o namilă de gardian grăsan şi asudat, să fure cheile şi…

— Nesbitt, tacă-ţi fleanca.

— Ziceam doar…

— Când aveam paişpe ani, mi-au pus o zgardă la gât. Dacă mă îndepărtam prea mult de cuşcă, zgarda se deschidea şi picura acid. Ar putea să-mi facă la fel.

— Nu mă mir că eşti varză rău de tot, spune Nesbitt după o clipă de tăcere.

— Mersi.

— În fine, nici aşa ceva nu cred că ţi-ar da dureri de cap. Ai reuşit să scapi de o groază de vrăjitoare super-dăruite. Celia, adică, s-a apucat să bage zgomotul ăla al ei şi tu tot te-ai făcut nevăzut. Greatorex şi recruţii…

— Nesbitt, poţi să taci? Măcar un minut?

Reuşeşte să-şi ţină gura aproape un minut, apoi mă întreabă:

— Ai ceva de mâncare? N-am mai băgat nimic în gură de când am avut terciul ăla oribil la masă.

N-am nimic de mâncare, însă facem focul şi ne aşezăm lângă el, cu ochii la flăcări, scurmând cu un băţ, în jar, iar Nesbitt trăncăneşte până se lasă noaptea. După ce adoarme, mă apuc să mă gândesc iar. Nu pot s-o las pe Annalise să scape basma curată. Marcus e mort din cauza ei. Am zis c-o s-o omor şi poate că asta şi trebuie să fac. Însă mi-ar plăcea s-o văd la proces. Mi-ar plăcea s-o văd cum o interoghează. Mi-ar plăcea s-o văd închisă în cuşcă, neştiind dac-o să mai iasă vreodată de după gratii. Aşa că o să merg să depun mărturie. Hai să vedem dacă Alianţa o să fie în stare să facă dreptate cu adevărat. Dacă n-o să fie, ei bine, o să decid mai încolo ce am de făcut.

Scot pacheţelele cu poţiune pe care mi le-a dat Van. Poate a ştiut c-o să-mi trebuiască aşa ceva când o să aflu ce s-a întâmplat cu Annalise. Cel mai probabil. Nu mă simt deloc tentat să le iau pe toate trei odată. Vreau s-o văd pe Annalise. Vreau să mă vadă şi ea. Vreau s-o scuip în faţă. Apoi îmi amintesc iar de Gabriel. Cum de am fost în stare să-i fac aşa ceva?

Deschid un pacheţel – conţine un firicel de pulbere galbenă, fină. Ling câteva boabe lipite de vârful degetului, însă nu simt decât un gust foarte slab de mentă, aşa că îmi torn toată pulberea pe gât şi aroma de mentă îmi umple gura, ca apoi să se preschimbe într-o amăreală care mi-o usucă de tot, aş vrea nişte apă, însă apoi îmi dau seama că nici nu-i nevoie, simt că plutesc tot mai departe, afundându-mă în beznă.

Întunericul e un vid mut. E perfect. E tot ce poate fi, nu mai lipseşte nimic.

Liniştit

— Gata, te-ai liniştit? mă întreabă Celia.

— Nu că m-ai fi ajutat tu cu ceva.

Însă i-o spun pe un ton scăzut, lent. Chiar mă simt liniştit, cu mintea limpede. Nu prea ştiu ce-a pus Van în pulberea aia – cred că n-a fost o simplă poţiune de somn. Mă simt din cale-afară de potolit şi stăpân pe mine. Chiar şi aşa, am evitat tabăra toată ziua, de-abia seara m-am întors. A venit şi Nesbitt cu mine, rămânând destul de tăcut de data asta.

— Mi-am folosit Darul împotriva ta doar pentru că m-am temut să nu degenereze situaţia, îmi spune Celia. Recruţii nu te cunosc deloc cum te cunosc eu. Ar fi putut să creadă că vrei să-mi faci ceva. Însă eu am încredere în tine, Nathan.

Îmi amintesc chipul ei încremenit în timp şi ştiu că e sinceră, ca întotdeauna. Părea calmă, de parcă făcea un simplu calcul în minte.

— Am impresia că în rest toată lumea se aşteaptă să le smulg inima din piept şi să le-o mănânc la cină, îi zic arătându-i din cap pe recruţii care stau de cealaltă parte la foc.

— Întrebarea mea e: ce-ai face dac-ai vedea-o pe Annalise?

— O urăsc, vreau să moară. Vreau să-mi răzbun tatăl, însă vreau şi să i se facă proces lui Annalise. Vreau să se facă dreptate. Vreau să fie declarată vinovată. Vreau să fie pedepsită. Aspru. Cum ar fi s-o împuşte cineva în stomac şi s-o lase să moară încet, în chinuri.

— Însă n-o să încerci s-o omori de cum dai ochii cu ea?

— Nu chiar de cum dau ochii. Însă dacă se stabileşte că nu e vinovată şi i se dă drumul… Nu ştiu, zic clătinând din cap. Ce-o să-i facă dacă se decide că e vinovată?

— Cred c-o să facă închisoare. Probabil câţiva ani.

— L-a omorât pe Marcus. Se cuvine să moară. Ar trebui împuşcată.

— Mă îndoiesc că tribunalul o să stabilească un pluton de execuţie. Iar dacă o execuţi tu, dacă încerci să-ți faci singur dreptate în orice fel, atunci n-aş avea de ales, te-aş aresta. Aşa trebuie să acţioneze Alianţa, Nathan. Tratament echitabil pentru toţi.

— Bine, îi zic zâmbindu-i. Desigur, va trebui să mă prinzi mai întâi.

— Să sperăm că n-o să se ajungă la asta.

Când terminăm discuţia, s-a lăsat întunericul şi Gabriel nu-i nicăieri.

— Vezi dacă nu e la el în cort, îmi spune Nesbitt când îl întreb.

Habar n-aveam că are cortul lui. Nesbitt îmi arată din cap un cort de la capătul şirului, din care văd că răzbate o lumină verde.

Mă duc la cort şi bat darabana cu degetele în pânza cortului, strigându-l pe Gabriel.

Nu răspunde, însă sigur e înăuntru, aşa că-mi bag capul prin deschizătură. În cort e o ceaţă verde, care se înalţă din castronul cu fum-de-noapte pe care şi l-a pus Gabriel jos, la cap. Stă întins pe-o parte pe un izopren, cu o carte deschisă alături. Nu ridică ochii.

— Bună, îl salut.

Nu răspunde şi tot nu ridică ochii.

— Sper că doar te prefaci că citeşti, zic. Şi că, de fapt, nu te poţi concentra la citit pentru că te gândeşti numai cum o să scoţi borşul din mine cu pumnii.

— Nu prea ştiu ce borş e ăsta, dar eşti pe-aproape.

Se uită la mine şi-mi dau seama că vorbeşte serios. Chiar i-ar plăcea să mă snopească în bătaie. Stau ghemuit cu capul în cortul nu prea încăpător şi mă simt stânjenit, aşa că mă las în genunchi.

— Îţi trebuie ceva? mă întreabă Gabriel pe un ton veninos.

— Ăă, da… Cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Ha! Sună aproape haios din partea ta. Doar că, ciudat, nu sunt deloc într-o pasă veselă.

— Mi-ar fi plăcut să-mi spui că bănuiai, că au prins-o pe Annalise.

— Mi-ar fi plăcut să-mi spui că atacai Vânători.

— Dar ţi-am spus.

— Mi-ai spus câte ceva după, când n-ai mai avut de ales, când n-ai mai putut să păstrezi secretul.

— Bine, dar şi tu ai ţinut secret chestia cu Annalise. Nu ţi-a păsat de Vânători.

— Nu mi-a păsat? De opt Vânători care s-au apropiat în halul ăsta de tabăra noastră? De Greatorex şi de recruţi?

— Bine, dar…

— Puteau să te omoare sau să te rănească, iar atunci m-aş fi dus să te caut şi probabil m-ar fi omorât şi pe mine.

— Da, dar am…

— N-am terminat, mă întrerupe Gabriel. Recunosc că ţi-am ascuns ce gândeam. Nu ţi-am zis ce bănuiam, că Annalise a fost prinsă, pentru că încercam să te apăr. Ştii că o urăsc. Mi-ar plăcea mult s-o văd moartă. Pe de o parte, mi-ar plăcea la nebunie să te văd cum o faci bucăţi cu mâna ta, pe de altă parte ştiu că nu e bine, şi nu mă gândesc la binele meu sau al ei, ci la al tău. Nu eşti deloc în apele tale acum, Nathan. Nu voiam s-o omori şi să-ţi pară rău mai târziu. Tot ce am făcut, am făcut de dragul tău. Iar tu nu te gândeai decât la tine. Ca de obicei.

Cred că Gabriel a câştigat la discuţia asta.

— Acum ai face bine să pleci, îmi spune.

Nu mă mişc din loc. Nu vreau să plec. Vreau să mai vorbim. Trebuie să-mi cer scuze. Azi după-amiază m-am gândit ce să-i spun. Nu trebuie decât să trec la fapte.

Trag adânc aer în piept şi îi spun încet, cu toată sinceritatea:

— Gabriel, îmi pare rău că te-am scuipat.

Se uită ţintă la mine pufnind.

— Mamă! Chiar îşi cere scuze.

OK. Nu asta am sperat să se întâmple.

— Eram supărat, îi spun. Însă n-ar fi trebuit să fac aşa ceva. Mi-aş dori acum să n-o fi făcut.

— Nu, n-ar fi trebuit să mă scuipi. N-ar fi trebuit să mă scuipi. Chiar. În. Faţă. Şi bine, da, şi eu sunt supărat. Iar o simplă scuză, chiar dacă din partea ta ştiu că e un gest unic, nu e de-ajuns.

— Ce-ar fi de-ajuns atunci?

— Nimic. Du-te şi lasă-mă.

Îşi întoarce privirea şi îşi lasă iar ochii în carte.

O clipă rămânem tăcuţi. Ar putea să cedeze, cred; trebuie. Nu se poate să vorbească serios. Apoi închide cartea şi se uită la mine.

— Tot aici eşti? mă întreabă el răutăcios.

— Gabriel…

— Nathan, sunt foarte, foarte supărat pe tine. Vreau să pleci.

Acum îmi dau seama clar că vorbeşte serios.

Mă ridic şi ies din cort, apoi ies din tabără şi o pornesc mai departe.

O iau la fugă şi nu mă mai opresc. Pot să alerg ore în şir,

lăsându-mă în voia corpului.

Nu mă întorc a doua zi, nici a treia şi nici în următoarele. Cel mai mult timp mi-l petrec în pielea animalului, însă rămân o vreme şi în pielea omului, ca să mă gândesc.

Mă sperie gândul că Gabriel deja se teme de mine, aşa cum îşi făcea griji că o să se întâmple. Îmi amintesc ce-am auzit povestindu-se despre Vrăjitorii Negri, că nu au decât relaţii trecătoare, care se termină sângeros. Apoi îmi amintesc cum s-a uitat la mine şi cât de mânios era.

Mă gândesc la tata, îmi doresc să fiu ca el, la fel de puternic ca el. Din multe puncte de vedere, a fost un om de onoare, absolut cinstit. Şi ştiu că m-a iubit. Însă putea să fie şi crud, aspru şi teribil. Îmi amintesc ce-a scris Mercury în jurnalul ei, cum l-a omorât Marcus pe vrăjitorul Toro. Nu l-am întrebat niciodată pe tata ce s-a întâmplat de fapt. N-am vrut să ştiu răspunsul, pentru că Mercury avea dreptate: l-a omorât pe Toro pur şi simplu pentru că îl călca pe nervi şi pentru că putea, pentru că Toro i se părea la fel de neînsemnat ca o muscă. Îl iubesc pe Marcus, însă nu vreau să ajung aşa. Nu vreau să se teamă lumea de mine.

Gabriel îl respecta pe tata, însă îmi respectă şi latura Albă, din partea mamei. Nici n-am cunoscut-o, decât din ce mi-au spus bunica, Arran şi Deborah, trei oameni buni, atenţi şi iubitori. Ştiu că m-am îndepărtat mult de ei, însă nu vreau să pierd acea jumătate din mine.

Vreau să fiu Semicod. Vreau să fiu şi Negru, şi Alb, să posed tot ce e mai bun de amândouă părţile.

Iar acum vreau să-l văd pe Gabriel, să-i spun că nu am uitat de mine, că ştiu cine sunt. Aşa că mă întorc la Tabăra Trei. Nu prea ştiu câte zile am lipsit, să fie vreo patru, cinci. Am mult până acolo şi alerg repede, dar se strică vremea, ninge şi bate un vânt îngheţat. Îmi mai ia două zile să ajung. Când mă apropii de tabără, e noapte şi ninge slab, însă vântul a încetat aproape de tot.

Deşi sunt frânt de oboseală, murdar şi flămând, nu vreau decât să-l văd pe Gabriel. De data asta ştiu ce parolă să-i dau santinelei, o rostesc şi intru încet în tabără.

Mă duc drept la cortul lui Gabriel şi, pe măsură ce mă apropii, mă simt din ce în ce mai chinuit de griji. Şi dacă tot nu vrea să-mi vorbească? Dacă mă urăşte?

Văd cortul, însă şi de la distanţă îmi dau seama că nu-i nicio lumină verde înăuntru. Apoi stomacul mi se strânge dureros. Arunc o privire în cort. Nu e nimic înăuntru, nici măcar sacul lui de dormit sau cartea. Dacă s-a retras din Alianţă şi a plecat fără mine? Oare unde-o fi Nesbitt? El sigur ştie. Însă e târziu, ninge şi nu văd pe nimeni. Acum chiar că-mi vine să vărs. Ştiu că de data asta chiar am făcut-o lată. Mă duc în mijlocul taberei, la foc, poate dau peste Nesbitt... La foc văd o siluetă solitară întinsă pe jos, într-un sac de dormit pe care se aştern fulgii de zăpadă. Gabriel? Parcă el e, mă duc într-un suflet la el, temându-mă că l-am confundat.

El e. Doarme.

Mă aşez la picioarele lui. Sunt aşa de uşurat, mă doare stomacul, de cât îl încordasem. Din cer cad fulgi mărunţi, delicaţi de zăpadă. Mai pun doi buşteni pe jar, însă focul aproape s-a stins. Încă nu mi-a trecut greaţa.

Gabriel se trezeşte şi se ridică în capul oaselor. Poate că nici nu dormea, de fapt. Îşi trage sacul de dormit peste umeri, dar nu se dă mai aproape. Între noi e distanţă de vreun metru.

Mă uit la foc încercând să-mi găsesc cuvintele, să-mi cer din nou scuze, poate, sau să-i zic că mă bucur că n-a plecat.

— Ai întârziat mult. Te-ai pierdut? zice el.

Şi-a luat acelaşi ton aspru, încât îmi vine să plâng.

— Sunt rănit, nu pierdut... bine, poate m-am şi pierdut. Nu ştiu. Însă nu vreau să fii şi tu. Rănit, adică. De mâna nimănui, cu atât mai puţin de a mea.

— Atunci nu mă minţi. Nu-mi ascunde nimic.

— N-o să mai fac.

— Şi să nu mă mai scuipi niciodată.

— Niciodată.

Ştiu că n-o s-o mai fac. N-o să mai pot. N-am cum să şterg ce i-am făcut, însă pot să mă port mai bine, îmi doresc cu disperare să mă port mai bine.

— Ştii că te iubesc, îmi spune el. Încă. Întotdeauna.

— Atunci... sunt iertat?

— *Asta* n-am zis.

Stăm şi ne uităm la foc, care a început să ardă mai tare.

— Mă răneşti şi altfel, Nathan, îmi spune Gabriel.

Îmi amintesc cum i-am pus cuţitul în gât, de câte ori l-am înjurat şi m-am purtat groaznic cu el.

— Când ne-am cunoscut, mi-ai povestit multe despre viaţa ta, spune el. De la o vreme nu prea îmi mai povesteşti nimic. Bine, nu vreau să te văd gură-spartă sau ceva, însă zici că suntem prieteni. Cu prietenii trebuie să vorbeşti.

Desigur, aşa e, când ne-am cunoscut i-am zis destule despre mine şi viaţa mea.

Mă dau mai aproape de el şi-l întreb:

— OK, despre ce vrei să vorbesc?

— Zi-mi de tine, ce ţi se pare mai important.

— Mai precis?

Oare se referă la tata sau la viziunile mele?

— Zi-mi despre Ţara Galilor. Vreau să mergem odată împreună acolo.

Zâmbesc, dar îmi vine să şi plâng. Şi îi povestesc despre un loc aparte din munţi, unde am fost într-o vară: un mic lac în care puteam să mă arunc de pe stânca de pe celălalt mal. Îi zic că o să-l duc acolo după sfârşitul războiului. Şi o vreme mă uit la flăcări, şi apoi mă uit la Gabriel şi ştiu că nu vreau să-l mai rănesc niciodată.

Lumina aurie

Mă trezesc la crăpatul zorilor. Cerul se luminează, Gabriel doarme lângă mine. În tabără domneşte încă linişte a. Înteţesc focul şi mă gândesc cu poftă la terciul de dimineaţă, când simt că-mi intră frigul în oase şi peste lumea din jur se aşterne încet o peliculă gri. Iar viziunea.

Lumina aurie se întinde pe jumătate de cer şi pare să emane din pădure. Merg încet printre copaci. Parcă aş fi un nou-născut care vede pentru prima oară lumea. Aerul din jur pare însufleţit. Totul e minunat. Totul e frumos. Fiecare detaliu e uimitor. Şi nu se mai termină. Culorile, modelele, formele, sunetele, temperatura, aerul. Mă întorc şi îl văd pe Gabriel. Şi el e frumos. Îmi face semn să vin la el. Ţine pistolul neglijent, pe lângă corp. Silueta întunecată care dispare în spatele lui e Nesbitt. Mă uit înapoi, spre pajiştea frumoasă, la copaci şi la soare, apoi mă întorc să mă duc la Gabriel. Şi atunci zbor prin aer, cu spatele, iar lumea se preschimbă în zgomot, durere şi haos, şi cad la pământ şi când mă uit în sus văd cerul şi chipul lui Gabriel. În stomac simt o durere intensă, arzătoare, care se duce spre inimă. Mă ucide, ştiu că mă ucide.

Sunt pe moarte.

Tabăra unu

Eu, Gabriel, Nesbitt, Celia, Adele, Kirsty şi Donna o luăm spre Tabăra Unu. Celia pare s-o fi ales pe Adele pe post de asistentă personală. O ducem şi pe Donna cu noi ca să poată prepara Van o poţiune specială de extras adevărul, care să dea în sfârşit un răspuns în privinţa loialităţii. N-au legat-o la mâini, însă o are pe Kirsty mereu alături, iar Kirsty e aproape de două ori cât Donna, sunt destul de sigur că poate să-i ţină piept în caz că încearcă ceva. Deşi nu cred c-o să încerce.

Ca să ajungem în Tabăra Unu trebuie să trecem prin două scurtături, între care avem un pic de mers, dar chiar şi aşa, nu mai sunt decât câteva ore până o s-o văd pe Annalise. Nu-mi dau seama dacă mai simt şi altceva în afară de nerăbdare.

Când ajungem la prima scurtătură, Gabriel mă ia de mâna stângă cu dreapta şi ne împletim degetele, iar Celia îi îndreaptă stânga spre scurtătură. Respir adânc când Gabriel e tras înăuntru şi mă trage şi pe mine după el, iar când alunecăm prin beznă expir aerul din plămâni. Scurtătura nu durează mult, imediat se iveşte o lumină slabă în faţă, apoi ne trezim afară, de partea cealaltă, pe pământul pădurii. Ies şi ceilalţi, iar Celia o ia mai departe la pas. Ne ţinem după ea. Ne mişcăm mai lent decât mi-ar plăcea, însă ne intrăm repede în ritm. Pădurea se răreşte şi în faţă apar luminişuri tivite cu zăpadă.

— Cât mai avem până la următoarea scurtătură? o întreb pe Celia.

— Un kilometru jumate, e pe malul celălalt al râului.

Când dau s-o întreb cât mai e până la râu, terenul devine abrupt şi ne aruncăm de pe un mal de râu în apa rece ca gheaţa. E un curent puternic. Apoi urcăm celălalt mal şi o luăm la fugă prin zăpada umedă, înaltă până la genunchi, spre un pâlc de copaci.

Când ajungem la a doua scurtătură, Celia îi ajută pe toţi să treacă, iar pe mine mă opreşte.

— Nathan, aşteaptă să trecem împreună, îmi spune. După ce trec restul, urmează: Trebuie să ştii clar cum o să reacţionezi când o s-o vezi pe Annalise.

— Nu-ţi face griji, ştiu clar.

— Ce anume ştii clar?

— Ţi-am zis doar: vreau să fie judecată.

Celia mă studiază cu grijă.

— Ăsta e tot adevărul?

— N-o s-o omor decât dacă procesul n-o să-mi facă dreptate. Dacă o lasă în libertate, atunci… o să fac din nou să fie dreptate.

— Şi dacă zic că trebuie să facă închisoare?

— Vrei să ştii tot adevărul, Celia? Habar n-am ce-o să fac. Însă dacă o pun în libertate, ceva tot o să fac.

— N-o să fie liberă dacă sistemul îşi face treaba.

Celia mă apucă de geacă şi-şi vâră mâna liberă în scurtătură.

De partea cealaltă burează încet.

— Nathan, nu pleca de lângă mine, îmi spune Celia. Mai avem de alergat un sfert de oră până la tabără.

Nu-mi dă drumul la braţ decât după ce spun „OK”. Apoi o ia la goană.

Nu mai e mult şi o s-o văd pe Annalise. Sper că e în lanţuri. Vreau să mă vadă când mă uit la ea.

Aproape ajungem la Tabăra Unu când Celia încetineşte şi apoi se opreşte. Se uită în jur şi, după postură şi mişcări, îmi dau seama că ceva scârţâie.

— Ce-i? o întreb.

— Ar trebui să stea cineva de pază aici.

Vin şi ceilalţi lângă noi.

— Care-i faza? întreabă Nesbitt.

— Nu-mi dau seama, răspunde Celia. Tabăra e la patru sute de metri mai în faţă. Nathan, fă-te nevăzut şi du-te să vezi ce se întâmplă în tabără. Nesbitt şi Gabriel, voi mergeţi în recunoaştere la stânga. Eu o iau la dreapta cu Adele. Kirsty, tu stai aici cu Donna. Ne întâlnim în punctul ăsta în cinci minute.

Mă fac nevăzut şi o iau prudent din loc. După ce străbat vreo sută de metri îmi ajunge un ţiuit slab la ureche. E zgomotul de mobil care-mi răsună în ţeastă. Nimeni din Alianţă nu are telefoane mobile. *Rahat!*

Merg încet mai departe. De-abia dacă se aude ţiuitul telefoanelor. Dar, pe măsură ce mă apropii, se aude mai tare. Mai am vreo două sute de metri până la tabără. Sigur sunt Vânători mai în faţă. Avansez fără să văd nici urmă de ei. Totul e nemişcat şi mut în jur, în afară de ţiuitul slab din țeastă.

Rahat! Totul e prea încremenit, e prea multă linişte în jur.

O iau în fugă spre Kirsty şi Donna. S-a întors şi Gabriel, însă nimeni altcineva.

— Se aude un ţiuit, îi spun lui Gabriel. Sigur sunt Vânători, însă nu ştiu câţi. Cred că se află în cealaltă parte a taberei, se pregătesc de atac. Trebuie să pătrund înăuntru, să dau alarma. Zi-i tu Celiei.

— Nu, Nathan, aşteaptă.

Însă deja m-am făcut nevăzut şi am luat-o la fugă. Gonesc tot trăgând cu urechea şi cu ochiul. Cercetez terenul ca să zăresc Vânătorii, dar nu văd niciunul. La marginea taberei încetinesc. Tabăra Unu nu e instalată într-un luminiş, corturile sunt risipite printre copaci. Nu se aude nici ţipenie de om. Niciun cântec de pasăre, nimic. Nu se aude decât ţiuitul electric al mobilelor din ţeasta mea. Însă e foarte slab, mai slab decât înainte, de parcă Vânătorii se îndepărtează.

Mă duc la corturi, încet, privind tot timpul în jur.

Apoi văd pe cineva. Femeia pare să se uite la mine, cu ochii larg deschişi, însă nu vede nimic, iar când mă dau mai aproape nu-i zăresc nicio scânteie în ochi. Însă nici n-am nevoie de indiciul ăsta ca să-mi dau seama că e moartă – se înţelege din postura stângace şi încremenită a corpului întins pe jos. E împuşcată în cap. Nu zăresc rana decât când îi dau ocol, au împuşcat-o drept în ceafă, curat, cu premeditare. Câteva muşte au aterizat pe rană. Mă uit lung la chipul ei, încercând să-mi dau seama dac-o ştiu de undeva, însă nu sunt sigur. E în Alianţă, nu e Vânător.

O iau spre un cort. Încet, fără zgomot. Sunt încă nevăzut, dar nu vreau să risc deloc.

Cortul pare un soi de depozit: conserve, cutii şi pături zac risipite sub scheletul rupt, prăbuşit. Dar zăresc pe cineva cunoscut, pe jumătate ascuns sub pânza cortului. Gus zace împuşcat în piept. L-au năpădit furnicile.

La următorul cort mai zăresc un cadavru.

Şi încă unul.

Peste tot sunt cadavre.

Inima îmi bate tare în piept. Totul s-a întâmplat de curând, însă nu chiar adineauri. Poate azi-dimineață.

Dar dacă s-a întâmplat azi-dimineaţă şi totuşi aud ţiuitul, atunci… cred că Vânătorii tocmai pleacă. Pleacă fără să se grăbească. Nu ştiu că am ajuns. Poate reuşim să ne luăm după ei…

O iau prin tabără, încercând să-mi dau seama de unde se

aude ţiuitul. Apoi văd o casă de lemn, o cabană – o fi închisoarea? Mă duc într-acolo, încet, cu paşi egali. Au spart uşa. Oare să fie Annalise înăuntru?

Vâr capul pe uşa cabanei.

Nu e nimic înăuntru, doar nişte lanţuri. Desfăcute. Probabil că aici au ţinut-o pe Annalise. Oare s-a făcut nevăzută şi a evadat? Cel mai probabil e cu ei.

Apoi aud zgomot de paşi în spate şi când mă întorc îl văd pe Nesbitt gonind prin tabără, evident fără să se mai sinchisească de zgomot. Pare cuprins de panică. În spate, ceva mai departe, îi văd pe Gabriel şi ceilalţi, apropiindu-se în grup larg printre copaci.

— Cred că Vânătorii tocmai au plecat, îi zic lui Nesbitt făcându-mi apariţia.

— Ai văzut-o pe Van?

— Nu.

— E…

În spatele lui Nesbitt izbucneşte o explozie. Nesbitt se lasă la pământ şi atunci o văd pe Kirsty făcând tumbe prin aer şi prăbuşindu-se la pământ.

Şi eu m-am ghemuit la pământ.

Detunătura se stinge încet. Mă uit în jur după Vânători. Trag cu urechea. Nimic.

— Teren minat! strigă Celia. Nu atingeţi nimic.

Donna e la doi paşi de corpul inert al lui Kirsty, se uită la mine. E palidă la faţă. Gabriel se duce la ele şi se apleacă.

— Kirsty e moartă, îi strigă el Celiei.

Nesbitt deja s-a pus iar în mişcare. Aici pământul e golaş şi împânzit de urme: urmele bocancilor de Vânător.

Mă iau după Nesbitt prin tabără şi printre copacii de la margine.

— Câţi să fie? îl întreb.

— O mulţime. Douăzeci, poate mai mulţi.

Apoi urmează luându-şi alt ton, tremurat:

— Târâie un om sau poate doi după ei. Prizonieri. Sau răniţi.

Acum ne depărtăm de tabără, printre copaci, iar Nesbitt o ia la fugă, apoi încetineşte cu un geamăt.

Zăresc în faţă pe cineva prăbuşit la pământ. E o femeie cu părul licărind de la picurii de ploaie. Are ochii deschişi, cu irişii de un albastru-safir încă viu, însă fără nicio scânteie. Are pielea

palidă şi stomacul scăldat în sânge.

— Van!

Nesbitt face un pas înainte clătinându-se pe picioare şi-l apuc de braţ, ca să nu se apropie prea tare.

Are în mână tabachera, ştiu că Nesbitt vrea să i-o ia, însă îl atenţionez:

— N-o atinge, Nesbitt. Poate i-au minat corpul.

Se aşază pe pământ lângă ea.

Nu mai aud niciun ţiuit. Vânătorii tocmai pleacă, nu se poate să fi ajuns aşa departe.

— Nesbitt, cred că au luat-o pe Annalise. Putem să-i ajungem din urmă dacă nu ne oprim.

Nesbitt scoate un mârâit slab care creşte tot mai mult în intensitate, apoi se ridică în picioare, urlând. O ia din loc iute, mânat de mânia lui. Îmi dau seama că respiră cu greu, însă continuăm. Deja gâfâie şi mormăie când ajungem la un pârâu, dar sare peste el şi o ia la deal, printre copăcei, până ajungem într-un hăţiş, unde se opreşte. Gâfâie rău, îmi dau seama că plânge.

— Într-acolo, spune arătând cu degetul.

O rup la fugă, cu Nesbitt după mine. Cred că Vânătorii se fac nevăzuţi doar dacă vor să atace sau se cred în pericol, aşa că sper să-i zăresc cât de curând. Respir lent, măsurat. Urc iarăşi. E greu, cu siguranţă ne-am apropiat de ei, chiar dacă Nesbitt a rămas mult în spate.

Atunci îl aud: un țiuit.

Iar după ce urc următorul deal îi zăresc. Sunt nişte punctişoare negre în depărtare. S-au aliniat o mulţime la marginea stâncilor golaşe din faţă. Trec printr-o scurtătură.

Mă fac nevăzut şi alerg cât de tare pot. Nu gândesc, doar alerg cu ochii la şirul de Vânători negri care se apropie tot mai tare, însă se micşorează tot mai mult.

Acum văd clar siluetele: sunt nouă, apoi şapte. Toţi sunt în negru, în afară de o persoană. Annalise!

Gonesc tare. Suflu greu. Picioarele mi-au luat foc.

Sunt cu ochii la Annalise, însă apoi mai dispare un Vânător, după care dispare şi ea.

Au mai rămas patru siluete… trei… două…

Una.

O recunosc. E Jessica. Însă e prea departe s-o fulger. Se uită

spre mine, fără să mă vadă. Sunt încă nevăzut. Apoi dispare.

Rămân cu ochii aţintiţi la crăpătura din stâncă în care se afla. De-acum mă cam lasă picioarele, însă mă tot forţez, până ajung la ea. Îmi trec mâna prin aer, căutând scurtătura.

Nimic.

Şi iar nimic.

Şi iar.

Şi iar.

E greu să dibuieşti o scurtătură chiar şi când ştii exact unde s-o cauţi. Ştiu că am sosit prea târziu. Au închis-o de-acum. Însă tot mai încerc. Îmi tot trec mâna prin aer.

Am fost atât de aproape de ei. De Annalise.

— Rahat, rahat, în mă-sa de treabă!

Tot caut şi caut.

Nesbitt se lasă lângă mine gâfâind.

Nu mai contează că le-am respirat în ceafă, practic. Scurtătura s-a închis.

Nu mai sunt.

Fiecare clipă e preţioasă

Mă întorc cu Nesbitt la tabără pe o ploaie deasă. Celia şi Adele se mişcă cu grijă pe acolo. Donna stă în picioare lângă un cort. Pare mâhnită. Toată lumea tace, absorbind peisajul din jur: moarte, distrugere, pământul care se face mocirlă. Mă duc la Kirsty. Până la mijloc o acoperă geaca lui Gabriel, un picior îi e plin de sânge şi sucit într-o poziţie grotescă.

Gabriel s-a adăpostit sub un copac.

— Van e moartă, îi zic.

— Da. Numai că nu putem s-o urnim din loc. Nu putem s-o îngropăm. Nici măcar nu putem să punem o pătură pe ea, cine ştie dacă nu i-au plantat o bombă. Cum pot să facă oamenii aşa ceva? mă întreabă el privindu-mă de jos.

— Nu ştiu, zic cu gândul la Vânătorii pe care i-am omorât în somn.

Însă ştiu cum se face, m-am purtat şi eu ca o bestie, iar Gabriel a făcut şi el destule la viaţa lui. Şi atunci îmi dau seama că asta vrea să zică de fapt: că şi noi doi am mai făcut aşa ceva, şi el – am omorât Vânători la grămadă, lăsând în urmă zece, douăzeci de cadavre.

— Dar Annalise? întreabă Gabriel.

— E în viaţă. Am văzut-o de departe. Au luat-o prizonieră.

— Sau au luat-o pur şi simplu cu ei, spune Gabriel.

Ştiu că are dreptate. Fie o s-o ţină în lanţuri şi o s-o tortureze, fie o s-o ridice în slăvi: e fie prizonieră, fie eroină. Însă, oricât aş urî-o, tot nu cred că e spioana lui Soul.

— Hai să mergem, spune Gabriel. Să plecăm de-aici. Acum. Nu mai avem de ce să rămânem aici.

Poate că cel mai de bun-simţ ar fi să plecăm, însă nu ştiu unde să mă duc. Oricât mi-aş dori să trăiesc într-un colţişor liniştit, pe malul unui râu, nu mi se pare posibil aşa ceva atâta timp cât Soul poate să ucidă şi să tortureze lumea în continuare. Nu e vorba doar de Annalise aici, ci şi de Soul, cu sistemul lui de persecuţii şi teroare.

Celia vine lângă noi şi mă întreabă ce-am văzut. Îi zic de Annalise şi cât de mult ne-am apropiat de Vânători.

— V-au văzut? întreabă Celia.

— Nu. Am fost nevăzut. Însă apoi adaug: Nesbitt nu a fost. Se poate să-l fi văzut. Nu cred, însă…

— Nu se poate să fi avut de gând să se întoarcă, n-ar fi închis scurtătura dacă era aşa, spune Celia frecându-şi faţa. Însă, oricum ar fi, dacă l-au văzut pe Nesbitt sau au auzit explozia… Trebuie să plecăm oricum. Nu mai putem face nimic aici.

Merg cu Gabriel după Nesbitt. Stă pe pământ lângă Van. Mă ghemuiesc de cealaltă parte a trupului neînsufleţit şi mă uit la el, aşteptându-mă să-l văd plângând, doar că nici urmă de lacrimi. Picurii de ploaie de pe faţa lui Van îţi dau impresia că ea plânge, de fapt.

Îmi amintesc când am văzut-o prima oară, în casa din Geneva, şi am confundat-o cu un bărbat. Era întotdeauna atât de frumoasă încât te uimea, uneori ţi se tăia răsuflarea de-a dreptul când o vedeai. Atât de incisivă, ageră şi abilă. Îmi amintesc poţiunile şi ţepuşele pe care le-a pregătit ca să-l ajute pe Gabriel să iasă din blocajul lui ca supus. Cât sânge rece a avut cât a durat tot procesul ăsta. Apoi cu Pilot, Mercury şi cu Annalise. Era întotdeauna calmă şi calculată, dar şi înţeleaptă şi haioasă. Iar acum n-a mai rămas nimic din ea. O s-o ciugulească păsările şi o s-o mănânce gâzele. Iar Alianţa a mai pierdut o persoană de vază. A mai murit o Vrăjitoare Neagră. Încă o vrăjitoare imens de puternică, şi o mare pierdere, şi pentru Alianţă, şi pentru lume. Nu ne-a mai rămas decât un cadavru zăcând în noroi. Şi e numai vina lui Soul. Pentru tot: pentru moartea tatei, pentru distanţa care s-a căscat între mine şi Annalise, pentru morţile atâtor Vrăjitori Negri şi Albi. De la Soul se trag toate problemele.

— Celia spune că trebuie să plecăm, vine Adele să ne anunţe. Chiar acum.

Eu şi Gabriel o urmăm, lăsându-l pe Nesbitt ultima oară singur cu Van. Celia aşteaptă într-o parte a taberei, cam pe unde am venit. Pare nerăbdătoare.

— Vine şi Nesbitt acum, spune Gabriel.

Însă ştiu că nu-i vine s-o părăsească pe Van. Păcat că trebuie să plecăm pe fugă.

— Aţi văzut-o pe Donna? întreabă Celia.

— N-am mai văzut-o de ceva timp, răspunde Gabriel.

Stăm şi aşteptăm. Nu mai vine nimeni. Celia mormăie ceva despre disciplină.

— Ce vrei să facem? o întreabă Gabriel.

— Voiam să plecăm de cinci minute, spune Celia clătinând din

cap. Gabriel, du-te după Donna. Nu se poate să fi ajuns prea departe. Nathan, anunţă-l pe Nesbitt că plecăm. Peste zece minute mergem, cu sau fără el.

O iau greoi spre cadavrul lui Van şi nu mă mir deloc să văd că Nesbitt nu s-a desprins de lângă ea.

— Trebuie să plecăm, îi zic.

Se apleacă spre Van şi-i spune ceva încet. Mă dau înapoi ca să nu aud. Apoi se ridică, rămânând cu spatele la mine. Cred că a început iar să plângă.

— A dispărut Donna, îi spun. Trebuie s-o găsim.

— Am văzut-o acum câteva minute, spune Nesbitt. Într-acolo.

Şi o ia printre copaci, cu ochii în pământ. Cred că-i ia urma.

— Ce crezi? îl întreb. O fi fugit?

— Nu i-aş lua-o în nume de rău. De-abia dacă a sosit în sânul Alianţei şi deja a văzut ce-o aşteaptă dacă i se face marea onoare de a fi primită în rândurile ei…

Ajungem la marginea pâlcului de copaci, în direcţia în care au luat-o Vânătorii.

— Nu crezi că deja s-au întors, nu? mă întreabă Nesbitt uitându-se spre coasta din depărtare.

— Au închis scurtătura. N-au cum să se întoarcă aşa de repede.

Însă mă întreb dacă nu cumva mai au o scurtătură sau dacă nu cumva scurtătura pe care au ieşit nu i-a dus de fapt la vreo doi, trei kilometri de aici şi deja fac cale-ntoarsă.

Nesbitt îi blestemă pe Vânători în şoaptă.

— Trebuie să dăm de Donna, îi amintesc eu.

— A trecut pe aici.

Arată spre pământ, unde zăresc o urmă parţială de adidas.

— Numai că… Ridică privirea şi se uită în jur, zicând: De-acuma cine ştie unde s-a dus.

— Ce crezi? îl întreb.

— O să vină cu noi dacă vrea. E alegerea ei, spune Nesbitt luând-o înapoi spre tabără.

Mă uit departe, pe câmp, întrebându-mă dacă Donna a fugit şi a lăsat baltă Alianţa. Am ţinut-o prizonieră săptămâni în şir, iar acum a fost la un metru de o explozie. Nu i-aş lua-o în nume de rău dac-ar fi plecat.

Dau să mă întorc şi s-o iau după Nesbitt, când apare soarele la stânga, jos pe cer, revărsându-se de după o masă de nori

prelungă. Deja se înseninează şi pajiştea din faţă e inundată de o lumină caldă. Îmi face bine, după ploaie, să simt lumina soarelui pe piele. Ţinutul din jur pare înverzit şi miroase proaspăt. Chiar şi cu atâta moarte la doi paşi de noi – chiar din cauza ei – mi se pare minunat să văd cât de frumoasă e lumea. Atât de frumoasă şi atât de brutală. Îmi aminteşte că fiecare clipă din viaţă e preţioasă.

Când mă întorc, îl văd pe Nesbitt cum se pierde între copaci. Iar mai la dreapta e Gabriel, îmi face semn cu mâna să vin. Mai arunc o privire în direcţia în care au plecat Vânătorii, iar atunci soarele intră după nor, poleindu-l în roşu şi portocaliu şi iluminând iarba, copacii şi totul în jur, precum şi pe mine. Totul e auriu. Totul e frumos. Şi atunci îmi dau seama de unde ştiu lumina asta. Mă întorc spre Gabriel.

Lovitura în stomac mă ia prin surprindere, deşi ştiu că n-ar trebui, şi simt cum mă ridic de la pământ şi planez cu spatele. Deja zbor când îmi ajunge la ureche detunătura de armă, urmată de încă una când mă prăbuşesc, iar pământul parcă se înalţă deodată şi-mi smulge suflul din piept şi nici nu ştiu câte gloanţe am încasat: unul sau două?

Încerc să trag aer în piept, însă plămânii nu mai sunt buni de nimic.

Nu pot să respir. Ştiu că viziunea mea s-a întâmplat întocmai. Şi mai ştiu că o să mor.

Glonțul fermecat

Nu pot să respir ca lumea. Nu-mi ajunge aerul.

Alte împuşcături. Strigăte.

Nu pot să respir.

Gabriel apare deasupra mea.

Nu pot să respir. Nu pot să respir… nu pot să respir… nu pot să respir.

— Vindecă-te, Nathan. Nu te opri.

Mă concentrez asupra plămânilor. Îi vindec… îi umplu cu aer.

E mai bine.

— O să te faci bine. O să te faci bine, spune Gabriel rupându-mi tricoul.

Iar nu pot să respir. Deja! Îmi vindec iar plămânii.

E mai bine.

Respiră.

Respiră.

Însă parcă mi-a luat foc stomacul, încerc să-mi văd stomacul, însă nu reuşesc să-mi ridic capul. *Rahat! Rahat!* Îmi duc mâinile la stomac. E încins şi umed, Gabriel îmi dă mâinile la o parte, spunându-mi:

— Nu te mişca, Nathan.

— E încins.

Măruntaiele îmi ard rău, ştiu că e un glonţ otrăvit de Vânător, însă aşa de rău nu mi-a mai fost niciodată.

— Mă arde. Scoate-l!

Gabriel mă ţine de încheieturi şi o strigă pe Celia. Mă vindec iar.

— Nu reuşesc să mă vindec ca lumea, îi zic lui Gabriel. Deja simt iar că mă arde.

Îmi încordez pumnii, cu ochii la cer, şi mă gândesc la ceva care nu mă arde.

Apoi, când nu mai suport, mă vindec iar.

Nu mă mai arde.

— Gabriel, dacă o să… însă deja mă arde la loc.

Nu mai fac nimic, îndur să mă ardă. Nu mai pot să mă vindec decât o dată, poate.

N-are decât să mă ardă.

Şi mai rău.

Rahat!

Şi mai rău.
Gabriel se uită la mine.
Acum vindecă-te. Ce uşurare. Ce bine.
— Gabriel. Nu cred că mai pot.
— Ba poţi. Vine Celia. O să scoată glonţul.
— Gabriel... Nu pot.
— Nathan. Nu te lăsa bătut. Hai că poţi, Nathan. Te rog.
Şi iar mă arde.
Din ce în ce mai rău. Senzaţia revine mai repede şi mai intens.
De ce nu vin odată?
Mă arde prea tare. Prea tare.
Concentrează-te să nu urli.
Nu urla. Nu urla.
Concentrează-te să respiri.
Numără.
Unu.
Doi.
Rahat.
Rahat.
Încearcă să te vindeci. Încearcă.
— O să mă mişc rapid, se aude vocea calmă a Celiei. Vezi să nu mişte. Ţine-l de picioare.
Chipul Celiei.
— Nathan, încearcă să nu te mişti. Trebuie să tai în carne ca să scot glonţul.
Cineva mă ţintuie de mâini şi de picioare şi stomacul mă arde şi mai tare.
Nu vreau să urlu.
— Ţi-am zis să-l ţii nemişcat!
Simt cuțitul în stomac.
Nu vreau să urlu.
— Nu e.
— Ce? Ce?
— Nu găsesc glonţul!
— E tot acolo. N-a trecut prin el.
— Ştiu, numai că nu-l găsesc.
Începe să mă ardă şi pieptul.
— Cred că se mişcă, spune Celia. Cred că glonţul se mişcă prin corp.

Un glonţ fermecat, în mă-sa.

Gabriel se grăbeşte să mă liniştească:

— O să-l scoatem. O să te faci bine.

Ochii ni se întâlnesc şi încerc să-i spun că nu vreau să-l las, numai că nu mai reuşesc să mă vindec şi mă arde rău.

Stomacul şi pieptul parcă îmi ard în vâlvătăi.

Şi parcă suflu foc.

Nu mai vreau să mă doară.

Închid ochii şi Gabriel strigă la mine să-i deschid şi să mă vindec.

Nu mai vreau să mă doară.

Apare Wallend deasupra mea. Nu ştiu ce caută aici. Wallend care m-a tatuat şi a făcut experimente pe mine, probabil că s-a întors să continue. Stă aplecat deasupra mea, iar eu zac la pământ, legat. Wallend ţine în mână un fier de însemnat, albit la capăt, de încins ce e. Îl ridică să mi-l arate, apoi îl lipeşte de stomacul meu şi mă arde, mă zvârcolesc cât pot să scap de el, însă fierul pătrunde şi mai adânc. Nu ştiu decât că vreau să mor. Însă nu i-o spun. E secretul meu. Ştiu că o să mor repede.

Haide, mori odată!

Wallend a dispărut. Nu mai e! Am nevoie să mă omoare neapărat, îi strig să mă omoare.

Sau sunt deja mort?

E întuneric. Probabil m-au îngropat. Bine.

E frig.

Oare am murit?

Sunt într-o celulă din clădirea Consiliului – nicio fereastră, podea de ciment, pereţi de cărămidă. E o penumbră mohorâtă, însă se vede o siluetă îngenuncheată în faţa mea. Mă duc la ea. Annalise. Are mâinile legate.

Scot Fairbornul din teacă. Annalise se uită în ochii mei şi-mi spune:

— Te iubesc. Eşti prinţul meu. M-ai salvat.

Ţin în mână Fairbornul însetat de sânge. Nu ştiu ce să fac. *S-o omor pe Annalise?*

Beznă. Pace.

Oare sunt viu sau mort?

Sper că sunt mort.

Mi-e frig. Sunt în celulă, însă nu sunt legat cu lanţuri de

perete. Mă uit după Annalise, care nu mai e aici. Pe podea e altă siluetă îngenuncheată. Soul. Iar acum văd că lângă el stă Wallend, apoi o văd pe Jessica, şi lângă ea, un Vânător pe care nu-l recunosc, iar lângă Vânătorul ăsta e un alt Vânător. O groază de Vânători. Celula e mult mai mare decât ţin minte. Străbat şirul de deţinuţi îngenuncheaţi. Toţi sunt în negru. Toţi sunt în genunchi. Cu capetele plecate. Trebuie să-i omor pe toţi. Numai că şirul e lung de tot, nu se mai termină. Ţin Fairbornul în mână, însă nu pot să fac aşa ceva cu Fairbornul, îmi trebuie un pistol. Unde e un pistol?

— Îmi trebuie un pistol.

— Şşş, Nathan. Şşş.

— Dă-mi un pistol.

— Şşşş. Odihneşte-te.

Iar se face beznă. Poate că înseamnă că sunt mort. *Bine.*

Pace.

Iar sunt în celulă. Nu vreau să fiu iar aici. E frig. Nu-mi place. Toţi deţinuţii stau în genunchi, cu mâinile legate la spate. O iau de-a lungul şirului de Vânători, sute de Vânători, mii, un şir nesfârşit. Însă acum am un pistol în mână. Mă duc la primul Vânător şi-l împuşc în ceafă. Când se prăbuşeşte, pun ţeava pistolului în ceafa următorului om. Apăs. Apăs şi spun:

— Mori.

— Mori.

— Mori.

— Şşş, Nathan. Visezi doar. Şşş. Eşti în siguranţă. Eşti în siguranţă.

Îmi vine să plâng. Vreau să se facă beznă.

— Nu vreau să mă întorc acolo.

— Şşş. Eşti în siguranţă, Nathan.

Gabriel. Vreau să-i spun ceva, însă am uitat ce. Încerc să-mi mişc braţul, însă e atât de greu.

— Odihneşte-te, Nathan. Odihneşte-te.

Trebuie să mă pun în mişcare. Să fac ceva. Trebuie să plec.

— Nathan. Odihneşte-te. Încearcă să te linişteşti.

N-am murit. Mai bine-aş fi murit. Nu vreau să mă întorc în celulă.

E întuneric. Când ridic ochii, văd luna plină.

— Gabriel?

— Sunt aici.

— Gabriel.

— Eşti bine. Ai fost bolnav. Însă te refaci.

— De ce nu pot să mă vindec?

— Te vindeci, Nathan. Încet. A fost multă otravă. Un glonţ special. Încearcă să-ţi păstrezi calmul. Te rog.

— Aş putea…

Nu mai ştiu ce-aş putea să fac. Am uitat.

Acum cerul s-a mai luminat.

— Gabriel?

— Da. Sunt aici.

Simt cum îşi mişcă un pic mâna, şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Să nu mă laşi.

Mă ia în braţe, lăsându-şi blând mâna pe pieptul meu, într-o parte. Îi simt respiraţia pe gât şi e bine. E bun.

— Adică să nu mă laşi niciodată.

— Ştiu, Nathan. N-o să te las.

— Am vrut să mor.

— Odihneşte-te acum, îmi şopteşte el. Odihneşte-te. Rămâne aproape şi îmi face bine să-l ştiu că respiră lângă mine.

Mai târziu îmi amintesc ce aş putea să fac. Nu e greu deloc. Aş putea să-i omor pe toţi.

Obosit

Când mă trezesc văd cerul. E bleu. Vârfurile copacilor. Chipul lui Arran. E aievea. Nu visez. Nu sunt în celulă. N-am omorât niciun Vânător. Totul mi s-a tras de la otravă, o otravă mai rea decât când m-au împuşcat la Geneva, totuşi doar o otravă.

— Nu încerca să te mişti, îmi spune Arran.

— Gabriel?

— Sunt aici.

Îmi atinge mâna. Atunci îmi dau seama că n-am destulă putere să întorc capul.

— Arăţi mai bine, spune Arran. Cum te simţi?

După ce mă gândesc, răspund:

— Mai bine. Nu cine ştie ce.

Şi să vorbesc mă stoarce de puteri.

— Obosit.

— Trebuie să arunc o privire.

Arran trage încet de bandajul de pe stomac.

— Se vindecă. Încet. Am scos glonţul, însă otrava e tot în corp. Trebuie s-o scoţi. Trebuie să te vindeci. Poţi?

Mă concentrez pe vindecare. Nu se întâmplă nimic.

— Nu merge, mormăi cu greu.

— O să meargă. Nu ţi-ai pierdut capacităţile, doar că ai rămas fără energie. Ai nevoie de odihnă, de timp.

Arran îmi pune o pomadă rece pe rănile din stomac şi piept şi-mi schimbă bandajele.

— O să-i mai dau nişte poţiune diseară, ca să doarmă, îi spune lui Gabriel. Încearcă să-l opreşti dacă se mişcă. O să te vindeci, Nathan, îmi spune apoi mie. Numai să nu-ţi pierzi răbdarea.

Îmi ţin ochii închişi o vreme. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Nici când m-au împuşcat la Geneva şi a trebuit să mă întorc pe jos la cabana lui Mercury nu mi-a fost în halul ăsta de rău. Şi atunci m-au nimerit tot cu un glonţ fermecat. Un glonţ de Vânător. Numai că farmecul ăsta e mai puternic.

— Vrei să-ți vorbesc? mă întreabă Gabriel. Sau vrei să fie linişte?

— Vorbeşte.

— OK. Ce să-ţi povestesc? Vrei să-ţi povestesc ce s-a întâmplat?

Dau din cap.

— Înseamnă da sau nu?

— Da.

— OK. Ei bine, Donna te-a împuşcat. Se pare că până la urmă era agentă sub acoperire. Celia crede că a fost o înscenare – un fel de cal troian. Voiau să dai peste tabăra aia a Vânătorilor. Dacă nu reuşeau să te omoare sau să te ia prizonier, ştiau că o s-o duci pe Donna la Alianţă. Avea sarcina să se alăture nouă, să ne câştige încrederea şi să aştepte momentul propice ca să te omoare, numai că n-a avut cum până n-am ajuns la Tabăra Unu. După ce-a murit Kirsty, i-a luat cuţitul şi pistolul. Şi-a tăiat din coapsă glonţul special pe care i l-au implantat în piele acolo, într-un înveliş ermetic de plastic.

Gabriel ridică o biluţă maro-roşcat: glonţul.

— E un farmec nou. Şi periculos rău. Glonţul pare să se mişte cu un anumit scop, odată intrat în carne. A luat-o spre inima ta, lăsând o dâră de otravă în urmă. Îţi rodea măruntaiele. Celia a încercat de trei ori să-l scoată.

— Aah.

— Exact. Toată lumea e fascinată de glonţ. E un farmec deosebit de puternic. Aduce un pic cu Fairbornul, aşa crede Celia. Glonţul vrea să omoare.

Închid ochii.

— Eşti bine? întreabă Gabriel.

— Obosit.

Mi-a ieşit mai degrabă „oosii”.

— Vrei să-ţi mai zic sau vrei să te odihneşti?

Mai zi, şoptesc eu.

Zâmbeşte.

— Îmi place noul Nathan, care nu zice nimic şi doar mă ascultă pe mine.

Vreau să-i spun destule lui Gabriel, că îmi place să-l ascult, că îmi place că e cu mine. Nu ştiu cum să-i comunic asta simplu, într-un cuvânt, doar reuşesc să şoptesc *Bine.*

— Nathan care nu mă înjură şi pleacă. Situaţia de faţă are avantajele ei.

Încerc să zâmbesc, însă sunt silit să-mi închid ochii de oboseală. Îl simt cum mă mângâie pe frunte.

— Aşa. Unde-am rămas? La glonţ. L-a ascuns în coapsă. Deci l-a scos de-acolo cu cuţitul, l-a introdus în magazia pistolului şi a

aşteptat să apari. Te-a împuşcat în stomac, aproape de plămânul stâng. Nu voia decât să te nimerească. Ştia că după aia îşi face glonţul treaba.

Gabriel rămâne câteva clipe tăcut.

— Apoi a fost nebunie. Mai luase un pistol, cu gloanţe obişnuite de-ale Vânătorilor. L-a nimerit pe Nesbitt. Nu grav, doar în braţ. Însă sigur o să-ţi declare că a încasat un glonţ de dragul tău. Adele şi-a pus Darul la bătaie acoperindu-l pe Nesbitt şi împuşcând-o pe Donna. E moartă. N-am văzut când a murit. Adică n-am văzut cu ochii mei cine ştie ce din luptă. Am… cum te-ai dus prin aer şi ai căzut la pământ… ai urlat. Ai tot urlat.

Credeam că m-am stăpânit.

— Doare, îi zic.

— Încă doare? mă întreabă el după o clipă.

Mă gândesc. Mă gândesc la corpul meu. Ce era mai rău mi-a trecut. Mă doare surd tot corpul, însă e suportabil.

— Doar obosit, spun chinuindu-mă să vorbesc mai cu vlagă.

— Aşa. Stai să-mi termin povestea. Te-a împuşcat. L-a împuşcat şi pe Nesbitt. Adele e eroina zilei. Celia te-a tăiat de trei ori şi a reuşit până la urmă să scoată glonţul. Erai varză. Varză cu sânge. Adele i-a scos lui Nesbitt glonţul din braţ, numai că se pare că nu prea se pricepe la măsuri de prim-ajutor şi din astea, pentru că i-a retezat ditamai bucata de carne. Nu mai zâmbi! A rămas cu o cicatrice tare urâtă.

Oare eu cu ce cicatrice m-am mai ales după toată povestea asta?

— În fine, în vreo zece secunde, Celia a clădit o targă din lemne şi gecile noastre şi te-am transportat iar prin scurtătură. Ţii minte?

Mă gândesc, apoi clatin din cap.

— Ei, deja nu mai erai conştient. În fine, am ieşit din scurtătură şi am campat unde-am nimerit. Şi tot aici suntem, unde-am ajuns acum zece zile.

— Zece?

— Zece.

— Aah.

— Celia a trimis-o pe Adele după Arran, care s-a apucat să pregătească un antidot pentru otravă. Farmecul a făcut ca glonţul s-o ia singur spre inima ta. Otrava e una obişnuită, doar că e puternică.

Gabriel îmi mai spune nu ştiu ce de otravă, însă nu reuşesc să mă mai concentrez.

— Mai bine dormi, îmi spune el după o clipă de tăcere.

Numai că nu vreau să dorm, nu vreau să mă întorc în celulă.

— Vise rele, îi zic.

Închid ochii şi-i simt mâna pe frunte, dându-mi părul la o parte.

— O să rămân cu tine, îmi spune.

Vreau să-i mulţumesc, aşa că deschid ochii şi-l văd uitându-se la mine. Are ochii plini de lacrimi.

Vreau să fie adevărat

M-am ales cu încă trei cicatrice, dar drepte şi îngrijite, după tipicul Celiei. Rănile aproape s-au vindecat de-acum, însă îmi mai ia patru zile până mă simt destul de întremat să mă ridic şi să mă mişc încet-încet prin tabără. Căci acum suntem într-o tabără. Care se pare că a tot luat amploare în jurul meu. Pe unii oameni de aici îi recunosc, pe alţii nu.

Mă uit de jos cum se antrenează recruţii. Mi-e frig, îmi vâr mâinile în buzunarele gecii. Dau peste câte un glonţ în fiecare. Primul glonţ de Vânător pe care mi l-a scos Marcus din spate în Elveţia e arămiu-verzui, iar glonţul fermecat pe care mi l-a scobit Celia din piept e maroniu-roşcat. Au aceeaşi formă şi greutate. M-am aşteptat ca glonţul fermecat să pară însufleţit, să vibreze, ca Fairbornul, însă pare un glonţ oarecare – o bucăţică de metal mort. Poate învie doar când pătrunde în corpul omului, când prinde gustul sângelui. Din câte ştiu, creatorul Fairbornului era un ins malefic; Wallend e creatorul glonţului fermecat şi puterile lui tot malefice sunt.

Vine Nesbitt să se aşeze lângă mine. De-acum şi el s-a refăcut – cel puţin la braţ. S-a schimbat, e tăcut şi rezervat.

— Plec, spune el după câteva minute.

— Pleci?

— Plec de aici, din Alianţă. Las tot.

Nu mă surprinde deloc, cred că oricum n-a ajuns aici decât adus de Van. Însă o să-i simt lipsa şi Alianţa la fel, e un luptător foarte bun şi cel mai bun dintre noi când vine vorba de luat urma cuiva.

— Unde te duci?

— Acasă. În Australia adică. N-am mai fost acolo de ani buni. La naiba, când am fost acolo ultima dată tu nici nu te născuseşi, râde el mai mult pentru sine.

Ca de obicei, habar n-am ce să spun.

— N-o să-mi fie deloc dor de tine, adaugă Nesbitt.

— Nici mie, zâmbesc eu împingându-l în umăr. Când pleci? îl întreb mai târziu, după ce stăm o vreme tăcuţi.

— Curând. Nu mai suport locul ăsta. Am nevoie de o schimbare de peisaj. Vreau să-l văd pe Soul mort, adaugă el încet, cu tot cu şleahta lui, însă… nu pot fără Van. Mi-e…

Clatină din cap frecându-se la ochi şi nu-şi mai duce fraza la

capăt.

A doua zi dimineaţă, mă simt, în sfârşit, mai bine. Mi-am recăpătat, până la urmă, capacitatea de vindecare, aşa că după-amiază îmi simt deja corpul vibrând vindecat. Mă simt chiar bine.

— De-acum pot să mă vindec iar, îi zic lui Gabriel. Ca înainte.

— Bun.

— M-am gândit. La amuletă şi la alte chestii. O să încerc să pun mâna pe ea.

Gabriel se încruntă.

— Nu mă aşteptam să fii încântat, însă trebuie să-mi dai dreptate: e de bun-simţ. Dacă amuleta funcţionează, o să mă apere. Vreau să evit moartea. Am crezut că şi tu vrei la fel.

— Poţi să eviţi moartea şi în alte feluri.

— Tot mai vrei să pleci? Ca Nesbitt? Să te duci în Australia?

— Cred că ar trebui măcar să iei în calcul varianta asta. Adică serios. Am putea să mergem oriunde. Nu contează unde, cât mai departe de tot războiul ăsta.

— Am impresia că, oriunde m-aş duce, războiul o să vină cu mine.

— Mereu spui asta, însă nici măcar n-ai încercat. Zici că o să vină după tine. O să-ţi ia urma. Păi, cine ştie, poate n-o să facă nimic.

— Tata trebuia să se mute o dată la câteva luni.

— El era el, tu eşti tu.

— Şi cu mine o să fie la fel, sunt convins.

Îmi amintesc de vizuina lui Marcus, cât de paşnică era şi cât mi-a plăcut să stau acolo cu el. Însă el nu putea să se relaxeze niciodată cu adevărat. Era mereu pe fugă. Şi sunt sigur că ar fi continuat să le scape printre degete. Eu l-am adus în sânul Alianţei. Marcus e mort din cauza mea. Annalise l-a împuşcat, însă eu l-am adus în Alianţă. Eu i-am cerut ajutorul. Şi el mi-a cerut să fac ceva pentru el.

— Tata mi-a zis să-i omor pe toţi, îi spun lui Gabriel.

— Tu decizi ce faci. N-ar fi trebuit să-ţi ceară aşa ceva.

— El e parte din mine, Gabriel. O parte din mine îi seamănă leit, iar partea aia din mine vrea să-i omoare pe toţi, vrea să se răzbune, pe deplin. Fără jumătăţi de măsură. Însă o altă parte din mine, latura de Vrăjitor Alb, latura logică, îmi spune… că

asta o să aducă după sine şi mai multe omoruri şi că n-o să se mai sfârşească în veci.

— Şi partea care ţine cu tatăl tău câştigă dezbaterea, deşi mama ta nu apucă niciodată să-şi pledeze cauza.

— Nu ştiu dacă m-ar dezaproba, clatin eu din cap. Vrăjitorii Albi i-au făcut praf viaţa, aşa cum mi-au distrus-o şi pe a mea, poate chiar mai rău.

— Şi atunci?

— Şi atunci am de gând să le-o distrug şi eu pe-a lor.

— Te-ai mai duce dacă n-ar fi Annalise în rândurile lor? Oare nu încerci, de fapt, să pui mâna pe ea?

— O urăsc şi vreau să i se facă dreptate tatei, zic eu clătinând din cap. Însă nu mă gândesc la Annalise acum. Aş face la fel şi dacă Annalise n-ar fi cu ei. Şi dacă ar fi moartă deja. Vreau să se termine odată cu războiul ăsta, să se termine odată cu Soul şi cu toţi cei care-i ţin partea.

— Ei bine, s-ar putea să nu reuşeşti să-i omori pe toţi, Nathan. Nu eşti atotputernic. Şi eşti doar un om, pe când Soul are o armată întreagă.

— N-o să mai conteze ce armată are dacă nu poate să se atingă de mine.

— Războiul doare, Nathan. Nu mă refer doar la rănile fizice. Te face varză. Pe tine şi pe toată lumea.

— Chiar şi pe tine?

— Sigur că şi pe mine. Am omorât oameni. Mi-am privit prieteni murind. Te-am văzut şi pe tine pe moarte, nu trece zi să nu sufăr şi… văd cât de mult suferi şi tu din cauza asta.

— Tu ai pleca de dragul meu, dacă ar fi invers?

Nu ştiu de ce l-am întrebat, mă aştept să spună imediat da, însă el se gândeşte ce să răspundă şi apoi zice:

— Nu prea ştiu. Nici nu-mi dau seama dacă înţeleg întrebarea. Cred că întrebarea e, de fapt: ce-aş face eu în locul tău? Şi nu ştiu decât că ai trecut prin multe, ai suferit mult din cauza oamenilor ăstora, şi dacă aş fi în locul tău probabil că aş face la fel. Nu mă opun când vine vorba de ceea ce-ţi doreşti să faci, Nathan. Vreau să fii sigur că asta vrei, pentru că după aia n-o să mai fii acelaşi om.

— Sunt sigur, Gabriel. Însă aş vrea să rămâi lângă mine. Să mă ajuţi.

— Desigur. Ştii c-o să rămân lângă tine. Întotdeauna.

Mă duc la Celia, să-i spun ce-am plănuit, deşi, ca de obicei, nici nu e cine ştie ce plan, ci mai mult o vagă intenţie, însă mai am ceva de discutat cu ea.

— Van credea că Soul vrea să mă prindă viu, îi spun. Credea că vrea să fiu arma lui personală.

— Da. Am discutat despre asta cu ea şi îi dau dreptate. Nu prea îl cunosc pe Soul, însă, din puţinele informaţii pe care le am, bănuiesc că, odată ce îşi propune ceva, nu se lasă până nu-i reuşeşte. Cred că şi-a propus să te controleze. Să te aibă în puterea lui.

— Şi totuşi a trimis-o pe Donna să mă omoare.

Celia dă uşor din cap.

— Nu. Donna era în serviciul Vânătorilor. Jessica a trimis-o. Bănuiesc că Jessica a ales-o şi a instruit-o personal. Nu m-ar mira să aflu că Soul nici n-a ştiut de ea.

— Am crezut că glonţul e opera lui Wallend.

— Se poate să fi fost. Nu ştiu. Însă sunt convinsă că Soul te preferă în viaţă, aşa cum sunt convinsă şi că Jessica te vrea mort. Vânătorii colaborează cu Consiliul, însă Vânătorii se consideră întotdeauna deasupra Consiliului, iar Consiliul trebuie să aibă mereu grijă să-i ţină în frâu şi să le îngrădească puterea.

— Mă-ntreb dacă Jessica nu doreşte să preia conducerea Consiliului.

— E inteligentă şi ambiţioasă, cea mai tânără comandantă de Vânători din istorie. Anumite persoane n-au fost deloc mulţumite când au numit-o pe ea, după eliminarea lui Clay, însă i-a aranjat ea. Clay a promovat-o şi i-a alimentat cariera, iar ea nu l-a ajutat cu nimic când l-au acuzat că a dat greş, când cu furtul Fairbornului. Jessica e fără milă, Vânător până-n vârful unghiilor. Crede în superioritatea lor.

— Ha! Se crede ea superioară, ca întotdeauna.

— Un motiv în plus să-şi dorească să controleze atât Vânătorii, cât şi Consiliul. Nu m-aş mira să fie ţelul ei pe termen lung. Dacă ai ajunge în puterea lui Soul, ei i-ar fi mult mai greu.

— Un alt motiv pentru care mi-ar dori moartea.

— Şi un alt motiv pentru care Soul te-ar dori în viaţă şi sub controlul lui: ca să-şi păstreze poziţia, ameninţată de Vânători şi de Alianţă.

— Păi, n-am de gând să-i permit vreunuia să-şi atingă ţelul.

Şi îi spun Celiei că vreau să mă duc la Ledger ca să încerc să pun mâna pe amuletă. Discutăm un pic pe scurt şi se învoieşte ca eu şi Gabriel să-l convingem pe Nesbitt să ne arate cum dăm de ea, înainte să plece în Australia.

— Cât lipsim noi, trebuie să pui la punct a doua etapă a planului: cum să-l atacăm pe Soul odată ce găsesc amuleta.

— Desigur. Numai că încă nu ai găsit-o, îmi aminteşte ea.

Partea a doua

Jumătatea găsită

Înapoi în buncăr

Ne-am întors în buncărul lui Mercury – eu, Gabriel şi Nesbitt. Am venit aici pe scurtătura din Germania prin care o luam când mergeam la întrunirile din Basel. Parcă s-a întâmplat acum o veşnicie, dar nu-s decât şase, şapte luni de atunci. Nesbitt ne-a adus aici ca să ne arate cum să ajungem la Ledger, însă zice că nu vine cu noi. Aşadar, aici o să ne luăm adio.

L-am tot descusut pe Nesbitt să-mi spună unde stă Ledger şi nu m-am ales decât cu un „Răbdare, puştiule”. Acum, că suntem în buncăr, îl întreb:

— Deci mergeaţi la Ledger de-aici? Pe scurtătură?

— Van mergea, răspunde el. Eu nu mă duceam cu ea.

— Nu mi-ai mai zis asta până acum!

— Nu ştiam că este importantă.

— Ce?

Nesbitt dă din umeri.

— Van ţi-a zis însă unde mergea?

— Mda. În mare.

— În mare?

— Uite ce e, Van voia să se ducă singură. Zicea că n-are de ce să se teamă de Ledger şi că se descurcă. Şi eu eram ocupat. Adică, eram ocupat cu Alianţa: să cercetez zone bune de campat, să văd pe unde circulă Vânătorii. Van era în stare să se descurce singură. Ştii, să lucrezi cu cineva înseamnă să ştii când să fii apropiat şi când să iei distanță, ca să menţii echilibrul. Exact ca atunci când facem noi doi echipă. Eu sunt ăla prietenos şi apropiat, iar tu nu eşti…

Îl înjur, îi zic că e neisprăvit.

— Mă doare când te-aud, puştiule. Ştii că te iubesc.

Mi-o zice pe un ton serios şi sincer, nu de glumă.

— Voiam să zic că eu sunt ăla prietenos şi apropiat, iar tu nu eşti genul care se lasă călcat pe bătături.

Îmi zâmbeşte până la urechi şi chiar nu mai ştiu dacă e într-o pasă de glumă sau altceva.

— De fapt ce ştii, Nesbitt?

— Ştiu destule ca să vă duc unde trebuie, aşa că nu te mai vânzoli atâta.

— Bun, îi spun eu, luând-o hotărât din loc. Mai întâi trebuie să verificăm buncărul. Să fim pe teren sigur.

Nu prea cred să fi trecut Vânători pe aici şi să fi întins vreo capcană după ce-au plecat Nesbitt şi Van de aici ultima oară, însă nu ne putem încrede automat în nimic, aşa că cercetăm buncărul cameră cu cameră, de la bucătăria de la nivelul cel mai de sus până la dormitoare şi numeroasele cămări situate la nivelurile cele mai de jos. Totul pare neschimbat faţă de cum era cu câteva luni în urmă. Sala cea mare e tot un dezastru, după lupta în care a murit Mercury, omorâtă de mine. În camera sângelui, unde sunt depozitate sticluţele cu sânge de vrăjitori, totul pare la locul lui.

Aici e sigur o sticluţă pe care e trecut numele mamei. Cu un pic de sânge pe care l-a furat Mercury din proba mai mare de sânge a Consiliului. De ea s-ar fi folosit Soul dacă mi-ar fi ţinut Ceremonia Darurilor. Celia sigur are dreptate: Soul vrea să mă controleze, întotdeauna şi-a dorit.

— Sunt chestii de valoare aici, spune Nesbitt.

Are dreptate. Alianţa ar putea să ajute Semipuri cu ele sau orice tânăr vrăjitor, fie Negru, fie Alb, dacă nu mai au părinţi să le dea Darurile.

— Celia ştie de ele? îl întreb.

— I-a zis Van. Cred că acum are altele pe cap.

— Sigur coace ea ceva. Şi cel mai bine le ţinem tot aici până una-alta.

După ce străbatem tot buncărul şi ne asigurăm că nu se ascunde niciun Vânător în vreun dulap, mergem în bibliotecă.

— Înainte să se ducă Van la Ledger, am venit aici să răsfoim jurnalele şi hărţile lui Mercury. O să-ţi arăt ce-a citit Van înainte să plece. Aşa s-ar putea să-ţi faci o idee la ce să te-aştepţi de la Ledger.

Deschide raftul ascuns din fundul încăperii şi scoate de acolo un mănunchi de pergamente.

Mă aşez cu Gabriel pe jos şi Nesbitt ni le aruncă la picioare. Pe primul l-am mai văzut: conţine harta buncărului lui Mercury, cu toate cele unsprezece scurtături care duc în diverse părţi ale lumii.

Nesbitt arată cu degetul una din încăperile inferioare, spunându-ne:

— Pe scurtătura aia s-a dus Van la New York.

Apoi ne întinde în faţă celelalte pergamente, explicând:

— Hărţile astea înfăţişează teritorii: regiunile Vrăjitorilor Albi şi cele ale Negrilor. Toate au trecute şi datele istorice, cele mai vechi au două sute de ani.

Îmi place mult să studiez hărţi. Nu ştiu să citesc cărţi, cele mai multe fraze scrise mă depăşesc, uneori chiar mă chinui cu unele cuvinte, însă hărţile le citesc uşor. Când le studiez îmi dau seama imediat cât s-au extins teritoriile Vrăjitorilor Albi în Europa. Marea Britanie a ajuns să aparţină doar Albilor şi mai sunt şi alte regiuni unde au avut loc schimbări mai mărunte, însă acolo situaţia s-a schimbat de-abia în ultimii patruzeci de ani. Înainte, decenii la rând, chiar mai bine de-un secol, teritoriile nu par să se fi schimbat cine ştie ce, iar pe unele hărţi mai vechi ţinuturile Albilor şi ale Negrilor par să se suprapună. Şi în Australia, Africa, Orientul Îndepărtat şi Statele Unite par să se repete aceleaşi tipare. Doar că în restul Americii, începând cu Mexic şi de-a lungul Americii de Sud, precum şi în Canada şi Rusia, teritoriile Vrăjitorilor Negri au sporit. Schimbarea majoră e faptul că, în urmă cu două secole, ţinuturile suprapuse erau mai multe şi mai mari, unele dintre ele catalogate ca „mixte" – asta înseamnă, cred, că Negrii şi Albii locuiau laolaltă, iar uimitor este că Marea Britanie se număra printre ele. Însă pe harta întocmită anul trecut nu mai există decât cinci asemenea regiuni. Mi-ar plăcea să merg să le văd, însă se pare că am de bătut cale lungă: China, India, Tasmania, Mexic sau Zambia.

Nesbitt frunzăreşte hărţile de deasupra.

— În astea mai recente apare şi camera hărţilor, spune el.

— Ce cameră?

Mă întreb care dintre camerele buncărului ar putea fi camera hărţilor.

Nici n-apuc să-l mai întreb, că Nesbitt şi scoate o hartă din 1973, spunând:

— Ca să ajungeţi la Ledger, trebuie să treceţi prin camera hărţilor. E în Philadelphia. Aici.

Şi ne arată un punct maro aproape şters, undeva lângă coasta de est a SUA.

— Legenda spune că e „Camera Hărţilor".

— Tu înţelegi ceva? îl întreb eu pe Gabriel uitându-mă la el.

Gabriel zâmbeşte ridicând din umeri.

— Dac-ar fi uşor, oricine s-ar duce.

— Exactamente, face Nesbitt aprobator. Nu ştiu unde stă

Ledger, ştiu doar că Van se ducea la ea trecând prin camera hărţilor.

Se duce la raftul ascuns şi se întoarce cu câteva jurnale cu scrisul lui Mercury şi ne spune:

— Van s-a entuziasmat foarte mult după ce le-a citit.

Îşi drege glasul şi se apucă să citească, apoi se întrerupe şi se uită la noi:

— Nu sunt cine ştie ce noutăţi, ne spune el, însă cred că o să vă fie de folos. Dar dacă nu vreţi să mă mai obosesc…

— Nesbitt, citeşte odată, îi zic.

Şi ne citeşte:

1 ianuarie, 2005. Pentru unii, început de an nou, pentru alţii, sfârşit de eră. Încă un teritoriu al Negrilor din Mississippi a fost abandonat luna trecută, după ce Destra, cea mai vârstnică dintre ei, a murit. A fost o vrăjitoare foarte bună. Darul Destrei era o capacitate puternică de a vindeca oameni, neobişnuit pentru o Vrăjitoare Neagră. Am întâlnit-o de mai multe ori. Era capabilă, plină de încredere în sine şi seninătate – o vrăjitoare impresionantă. Am auzit că Marcus a cunoscut-o pe Destra anul trecut. Unii spun că Destra ar fi mama lui Ledger, deşi nu cred. Am mai auzit câteva poveşti despre părinţii lui Ledger, iar Destra mi-a declarat, când ne-am întâlnit, că nu are niciun copil. Mă-ntreb de ce era Marcus interesat de Destra – oare pentru că era o femeie interesantă sau pentru că încearcă să se intereseze de Ledger? Dacă da, îşi pierde timpul. Destra nu poate să-l ajute. Am întâlnit-o pe Ledger o dată, cu ani în urmă – groaznică femeie (sau o fi bărbat? vreo altă creatură?) – însă, de la o vreme rar mai auzi de ea şi, personal, chiar sper să nu mai aud niciodată.

Nesbitt închide jurnalul şi îl lasă pe podea.

— Sună bine, ai? zice el uitându-se când la mine, când la Gabriel.

Amândoi ne uităm la el fără să înţelegem nimic.

— Ştiam eu c-o să apreciaţi lectura, băieţi. Aşadar, am dat peste bucata asta, apoi am trecut jurnalele mai vechi în revistă, ca să găsim data exactă la care a întâlnit-o Mercury pe Ledger. Şi am găsit fragmentul ăsta, din 1973. Începe iar să citească,

apoi se opreşte, zicând: Reuşiţi să mă urmăriţi? Harta – şi arată spre pergament – e din 1973.

Mă abţin să-mi dau ochii peste cap.

Nesbitt netezeşte paginile jurnalului şi începe să citească:

În sfârşit, am descoperit camera hărţilor, în pivniţa casei din P, şi de-acolo totul a mers uşor. Îi place mult să combine farmecele extrem de complicate ale hărţilor cu o simplă cerere de a pătrunde până la ele. Camera hărţilor e foarte în stilul lui Ledger: aşa înţelege ea să facă pe deşteapta. Şi să-şi aleagă vizitatorii pe sprânceană – dacă reuşeşti să descoperi camera hărţilor, să te prinzi cum se intră şi cum se foloseşte harta, atunci meriţi să te primească în vizită. Nu-mi dau seama ce se întâmplă dacă foloseşti harta greşită. Presupun că o să nimereşti acolo şi n-o să mai poţi să te întorci, decât dacă baţi cale lungă pe jos. Hărţile sunt impresionante. Sunt impregnate de o magie complicată şi, trebuie să recunosc, Ledger are puteri mari. Chiar mai mari decât credeam că se poate. Însă ce rost au atâtea puteri dacă nu le foloseşte niciodată?

Am stat de vorbă o vreme, însă Ledger se exprimă mai tot timpul insuportabil de vag. Am întrebat-o dacă o îngrijorează pierderea teritoriilor Vrăjitorilor Negri.

— Deloc, a zis ea. Totul o să se echilibreze iarăşi în final.

— Cum o să se-ntâmple asta, mai exact, când Negrii sunt eliminaţi de pe faţa pământului? am replicat eu.

La care ea:

— Pentru că aşa trebuie. Prin chiar natura Darurilor noastre o să se întâmple astfel. Lumea o să-şi piardă echilibrul din ce în ce mai mult, însă apoi... trebuie să ne punem credinţa că iar va fi echilibru.

Deja ajunsese să mă plictisească la culme, aşa că am zis:

— Păi, nu văd cum s-ar putea întâmpla aşa ceva. Văd că Albii o să elimine pe toată lumea. În afară de mine, înţelegi?

Iar ea s-a uitat la mine mult şi bine şi a răspuns:

— Nu. Nu văd să te răpună vreun Vrăjitor Alb, Mercury.

La un moment dat m-a mai întrebat:

— Cine îţi e mamă, Mercury? Vântul sau ploaia?

I-am zis că pe mama o cheamă Saffron şi e o Vrăjitoare

Neagră foarte bună.

— Darul tău nu ţi-e acum ca un părinte? a zis Ledger. Nu te învaţă, nu te îndrumă, nu te ajută şi, chiar dacă ai atâtea puteri, nu te alină?

În clipa aia mi-a trebuit incredibil de mult autocontrol ca să nu-i lipesc fălcile una de alta cu gheaţă.

Am întrebat-o care e Darul ei şi dacă îi e mamă. Nu ştiam dacă am chef să-mi răspundă, eram sigură că o să-mi îndruge şi mai multe prostii şi deja fusesem silită să îndur aşa ceva cu orele. Mi-a dat un răspuns fals, ca întotdeauna.

— Eu încă nu-mi cunosc cu totul Darul, Mercury, mi-a zis ea, încă îmi scapă.

Fireşte, se arăta „umilă”. A învăţat o mulţime de Daruri, şi eu încerc să fac ca ea, recunosc. E încântată să se deghizeze şi să-şi schimbe înfăţişarea. (Nu mă mai obosesc să pomenesc ce înfăţişare şi-a luat cu mine, o să spun doar că era cât se poate de obositoare.) Oricum ar fi, e cea mai puternică vrăjitoare pe care o ştiu. Ironia e că, deşi a învăţat să se folosească de o mulţime de puteri, a rămas plictisitoare şi absurdă. Spune fraze de genul „Esenţa este adevăratul nostru cămin” şi că ea „doar se urcă pe fereastră ca să fure câteva pietre scumpe”. La multe întrebări răspunde doar: „Esenţa este izvorul tuturor Darurilor”.

La un moment dat a zis:

— Cel care ajunge la Esenţă e stăpân pe toate puterile, fără capăt.

A îngenuncheat şi a atins pământul cu podul palmelor (a trebuit să-mi înăbuş râsul) şi a spus:

— E aici pe undeva. Dar poate că ţie, care ai Darul vremii, ţi se pare că e în aer, a zis uitându-se în sus la mine.

Şi atunci, pentru prima oară, mi s-a părut că o interesez cu adevărat sau, mai degrabă, Darul meu. Asta e slăbiciunea ei. E disperată să cunoască mereu mai mult.

— Desigur că pentru mine răspunsul e aerul.

Însă acum, că m-am întors acasă şi îmi pun mâinile pe pereţii din piatră, mă gândesc că poate are dreptate şi că răspunsul e pământul.

Nesbitt închide jurnalul şi spune ceva, însă mă gândesc la ideea asta, că în pământ se află secretul puterilor vrăjitoreşti. Mi se pare adevărat: răspunsul este pământul. Prin intermediul lui l-am ajutat pe Gabriel să-şi recapete Darul. Când eram în transă, cu mâinile ţintuite una de alta, am călătorit până în Ţara Galilor, cel puţin cu gândul. Nu prea înţeleg ce s-a întâmplat atunci, însă ţepuşa s-a înfipt în pământ şi în pieptul meu, în inima mea, şi am intrat în legătură cu ceva. Îmi duc mâna la piept, pipăi mica adâncitură pe care mi-a lăsat-o ţepuşa acolo şi mă uit la Gabriel, care spune:

— Pentru mine pământul e răspunsul.

Mercury era clar invidioasă pe Ledger, însă şi impresionată. Când vorbeşte, nu pare ca niciun alt Vrăjitor Alb sau Negru pe care l-am întâlnit la viaţa mea.

— Van ţi-a zis cum e Ledger? îl întreb pe Nesbitt.

— Mă bucur că m-ai întrebat, din întâmplare, şi eu i-am pus întrebarea asta şi Van mi-a răspuns: „E uimitor de calmă, agreabilă şi plină de bun-simţ”.

Deja lucrurile par mai limpezi. Calmă, agreabilă şi de bun-simţ – măcar nu mă aştept să trebuiască să ne luptăm, din câte am aflat despre ea.

— Deci ajungem la Ledger prin camera hărţilor, iar camera hărţilor e aici, zic arătând spre hartă.

— Aha, face Nesbitt rânjind. În pivniţa casei din P – Philadelphia. Adresa e în jurnal.

— Atunci e uşor, spun. Sigur nu vrei să vii?

— Nu cred să fie vreun Vânător pe-acolo, adaugă Gabriel văzând că se gândeşte. S-ar putea să fie interesant.

— Sigur o să fie interesant, spune Nesbitt zâmbind, însă clatină apoi din cap. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, băieţi, vă las pe voi să vă descurcaţi.

Se ridică, dă să plece, apoi se întoarce spunând:

— Era să uit. Trebuie să vă gândiţi ce vreţi să luaţi cu voi. Un simbol, adică. Ceva care să arate că aveţi intenţii paşnice.

— Van ce a luat la ea? îl întreb.

— A luat un colier elegant cu diamante din colecţia lui Mercury, spune el. Era o armă – te omoară dacă-l pui la gât.

— Drăguţ.

— Van l-a adus înapoi.

— Doar i-a dat jumătate din amuleta vardiană. Aşa ceva e

probabil un dar mai rar şi mai preţios decât diamantele, ne aminteşte Gabriel.

— Adevărat. Bun, vă las cu ce-i aici. Mă duc să pregătesc masa. Ultima noastră cină împreună, ei, băieţi? O ia spre uşă, spunând: Din câte-mi amintesc, Mercury are nişte vin destul de bun pe-aici.

Ultima noapte

După ce Nesbitt merge la bucătărie, îl las pe Gabriel în bibliotecă şi mă plimb un pic prin buncăr. Bine, nu mă plimb doar, ştiu unde vreau s-ajung.

Dormitorul meu şi al lui Annalise e aşa cum l-am lăsat. Aşternuturile sunt răvăşite şi boţite, chiar e o mică adâncitură în pernă. Îmi amintesc cum am stat întins acolo, cu capul lui Annalise pe piept. Pe scrin e sticluţa cu poţiune cu care am trezit-o. Castronul cu fum-de-noapte e şi el la locul lui. Am stat amândoi lângă castron, ne-am sărutat şi ne-am mângâiat şi am iubit-o. Am iubit-o tare mult. Era tandră şi bună, şi dulce. Am petrecut o perioadă frumoasă aici împreună – n-a durat decât câteva zile, însă a fost ceva cu totul special. Şi nu-mi dau seama dacă ea s-a schimbat sau eu, sau amândoi ne-am schimbat, sau ce. Nu cred că m-am schimbat atât de tare, însă poate că aşa am făcut. Ne ştiam de la unsprezece ani, însă poate nu foarte bine. Poate am văzut doar ce voiam să vedem unul la celălalt.

Mă uit la pat. Mi se pare ciudat când mă gândesc că am stat acolo cu Annalise, am discutat, am sărutat-o, iar acum nu mai simt decât ură pentru ea. Toată mânia mea violentă s-a preschimbat în simplă ură.

Văd ceva sub pat. Scot cămaşa de noapte din mătase pe care a luat-o Annalise din şifonierul lui Mercury. Îi stătea fantastic. Îmi amintesc cum o ţineam în braţe, cum se simţea mătasea pe pielea ei, pe pielea mea. Cum o sărutam şi cât mi-a plăcut tot ce am făcut împreună.

Iar acum o detest şi mă-ntreb ce simte ea oare pentru mine. Ştiu că avea impresia că semăn din ce în ce mai mult cu tata. Marcus a fost întotdeauna principala problemă. Nu discutam niciodată despre el, însă ştia că-l iubesc şi nu mă înţelegea. Cred că-şi ura tatăl şi se aştepta să simt şi eu la fel faţă de al meu.

Îmi amintesc cum am discutat odată despre Marcus, când eram amândoi în serviciul Alianţei. M-a întrebat unde doarme.

— Departe de toată lumea, i-am zis. Undeva unde nu-l deranjează nimeni. Şi se simte în siguranţă.

— Într-un cort?

Cred că a întrebat pentru că se îndoia de asta.

— Nu. Într-o…

Am dat să-i spun de vizuina pe care şi-o crease în jur. Despre hăţişul din tufe de muri în care am stat atunci cu el.

— O să te duc odată, i-am zis.

— Nici măcar n-am vorbit vreodată cu el.

— Nu-i place tabăra.

Iar a doua zi m-am dus să-l văd pe tata şi am stat în vizuină lângă el. Mi-a plăcut tare mult acolo. I-am zis că lui Annalise i-ar plăcea să-l cunoască şi mi-a răspuns: „Dacă vorbeşti serios, adu-o şi pe ea aici”.

Însă n-am mai adus-o. Asta s-a întâmplat cu câteva zile înainte să se înrăutăţească relaţia cu ea şi nu mi s-a părut o idee bună să mă complic şi cu Marcus. Şi, ca să fiu sincer, ştiam că nu l-ar fi înţeles, deci n-ar fi înţeles nici acea latură a mea. În adâncul sufletului, am ştiut că n-o să se simtă ca acasă în vizuină.

Nesbitt ne-a gătit ditamai masa, ca de obicei, de-ajuns pentru opt oameni, şi totul e gustos. Supă cu pâine proaspătă, apoi o tocană cu multe legume, pe care Nesbitt o udă cu o groază de vin. Eu nu beau, iar Gabriel soarbe dintr-un păhărel toată seara. Discutăm despre mâncare şi buncăr, apoi despre Mercury şi Van. Nesbitt ne povesteşte ce-au făcut el şi Van şi pe unde au fost prin lume. Cum l-a ajutat Van în tinereţile lui, cum l-a învăţat, ce mult se dădea în vânt după sufleurile lui, însă refuza să se atingă de tarta lui cu caramel şi banane. Mai că-i dau lacrimile când sfârşeşte. Pentru binele lui, mă bucur că se retrage din Alianţă şi sper să găsească ceva mai bun în care să creadă. Spune că vrea să se aşeze la casa lui, să găsească „femeia potrivită” şi să devină tată, ceea ce, spre mirarea mea, îmi dau seama că l-ar prinde foarte bine. Mai discutăm un pic despre cunoscuţi care au murit, cei mai mulţi în BB. Sameen şi Claudia şi alţi câţiva recruţi cu care ne-am antrenat, Ellen, prietena mea Semipură de la Londra, cercetaşa Alianţei ucisă imediat după BB şi alţi oameni pe care n-am mai apucat să-i înmormântăm şi nici măcar să ni-i amintim cum trebuie. Şi mă întreb câţi dintre noi o să mai moară în războiul ăsta.

Într-un târziu, Nesbitt începe să îndruge chestii fără noimă şi aţipeşte la masă. Gabriel îmi spune să-l ducem la culcare, deşi nu prea înţeleg ce-are dacă-l lăsăm să doarmă pe jos în bucătărie. Însă Gabriel crede că e ultima noapte pe care o

petrecem împreună, aşa că trebuie să avem grijă de el, deci îl luăm amândoi pe după umeri, Gabriel ia şi castronul cu fum-de-noapte şi-l cărăm pe Nesbitt până jos, într-un dormitor, lăsându-l pe pat. Gabriel îmi aruncă nişte pături şi mă culcuşesc pe podea. Gabriel la fel.

Şi adorm.

Un somn minunat, care nu durează mai mult de jumătate de oră, pentru că mă trezeşte un sforăit. Un sforăit tare, neregulat şi indubitabil australian.

Ticălosul!

Mă ridic de jos. N-ai cum să ignori pe cineva care sforăie, mai ales când ştii că poţi să-l opreşti oricând dacă-l asfixiezi pe cretin.

Lumina răspândită în cameră de fumul-de-noapte bate în verzui, iar Nesbitt arată fantomatic. Doarme pe spate, cu gura larg căscată. Îl întorc pe-o parte. Mormăie, însă nu se trezeşte. Nu mai sforăie de-acum. Respiră liniştit.

Mă întorc la pătura mea de pe podea şi dau să mă întind, când iar începe să sforăie.

Ce coşmar mai e şi ăsta?!

N-am avut nicio viziune în care îl omor pe Nesbitt, dar se prea poate să se-ntâmple dacă nu ies de-aici. Mă uit la Gabriel, însă pare adormit, aşa că iau un castronel cu fum-de-noapte şi mă duc să-mi caut un ungher liniştit. Patul din următoarea cameră de pe hol pare comod, însă îmi vine să mă duc în altă parte: în încăperea pe care am evitat-o de când m-am întors.

E o simplă baie. Acum e foarte frig înăuntru. E murdară, încă presărată cu pete de sânge. Sângele lui Mercury. Aici am venit după ce am omorât-o. Aici m-am spălat şi l-am sărutat pe Gabriel.

Mă duc la chiuvetă şi mă uit în oglindă. Par mai bătrân şi ciudat de ireal la lumina verzuie a fumului-de-noapte. Îmi ating faţa, pipăindu-mi mica cicatrice de pe obraz, acolo unde m-a pocnit Jessica cu rama fotografiei când eram mic. Cred că aveam vreo trei, patru ani, aşa că Jessica trebuie să fi avut zece, unşpe. E cea mai mare dintre patru fraţi, deşi ea ar spune că sunt trei fraţi şi un Seminegru. Nu-mi amintesc să se fi purtat vreodată frumos cu mine. M-a urât de când m-am născut. Cumva e de-nţeles – doar tata l-a omorât pe tatăl ei. Numai că Deborah şi Arran n-au dat vina pe mine pentru faptele lui

Marcus. Şi probabil că au avut îndoielile lor, în privinţa laturii mele Negre.

Îmi dau părul de pe frunte ca să-mi văd ochii. Sunt neschimbaţi: negri, cu triunghiurile goale care se răsucesc lent şi regulat în bezna irisului. Şi tatuajul de pe Gât e neschimbat: N 0,5.

Îmi pipăi obrazul neras – încă nu trebuie să mă bărbieresc aşa de des. N-am decât şapteşpe ani. Bărbia şi barba rară îmi trădează vârsta, însă ochii şi, cine ştie, sufletul îmi par de o sută şapteşpe ani. Bănuiesc că adolescentul tipic de şapteşpe ani n-a făcut câte am făcut eu până acum.

Când îmi privesc chipul, îl văd şi pe tata, doar că la tinereţe. Nu-mi dau seama dacă nu cumva asta e problema. Că toată lumea îi vede numele, legenda şi oamenii pe care i-a omorât şi i-a mâncat, atunci când se uită la mine. Poate aşa a fost şi cu Annalise. A început să-l vadă doar pe Marcus şi poveştile cu el.

Pe de-o parte sunt mândru că Marcus a fost – este – tatăl meu. Mă mândresc că-i semăn. Avem atâtea lucruri în comun. Felul în care luptăm, da, talentul pentru desenat, Darul de a ne preschimba în animale şi predilecţia pentru singurătate. Însă mă şi deosebesc de el. Mama şi bunica mea au fost Vrăjitoare Albe. Am…

— Bună.

În oglindă, îl văd pe Gabriel în pragul uşii.

— Şi pe tine te-a trezit Nesbitt?

Nu e o întrebare serioasă şi Gabriel nici nu răspunde, rămâne în prag, iar eu, la chiuvetă.

— Eşti bine? mă întreabă.

El mă întreabă serios.

— Da, minunat, răspund eu privindu-mă în oglindă.

Nu spune nimic.

Aşa că îl privesc iar în oglindă şi-l întreb.

— Câţi ani ai, Gabriel?

— Ăăă… nouăşpe.

Mă întorc cu faţa la el.

— Pari mai în vârstă. De douăzeci, douăzeci şi unu de ani, poate.

Gabriel clatină din cap.

— Am făcut nouăşpe ani acum vreo două luni. Ai ratat marea petrecere aniversară.

O clipă mă apucă ciuda când mă gândesc că Greatorex şi recruţii au dat petrecere şi pe mine nu m-au invitat, dar bineînţeles că glumeşte. Dacă mă gândesc bine, acum două luni eram cu Annalise şi habar n-aveam ce făcea Gabriel.

— Mi-ar fi plăcut să ştiu. Aş fi făcut ceva special. De ziua ta adică.

— Mă-ndoiesc. Se sprijină în tocul uşii, clar nedorind să intre, şi spune: Oricum nu contează. Chiar nu-mi pasă dacă e ziua mea sau nu.

Asta mă cam irită. Cred că de fapt îi pasă, poate nu de ziua lui, ci mai degrabă îi pasă că n-am ştiut şi nici măcar nu l-am întrebat până azi.

Presupun că încă pot să-i fac un cadou de ziua lui. El mi-a luat un cuţit fără să fie vreo ocazie, doar pentru că avea chef să-mi dea ceva. Şi, aşa cum îi stă în fire, mi-a făcut cadoul perfect, frumos şi folositor totodată. Ce nu-i stătea în fire a fost emoţia cu care mi l-a dat. Şi mie mi-ar plăcea să-i dau ceva şi să-i arăt clar că e deosebit, ceva important.

— Încă mai pot să-ţi fac un cadou, îi zic.

— Da? face el părând sceptic.

— Un cuţit sau… ce ştiu eu… o carte sau… sau ceva.

— Ar fi drăguţ, spune el. În mod normal, nu prea-ţi stă în caracter să fii drăguţ.

— Nu… Îmi pare rău.

— Dar atunci ţi-ai cerut cumva scuze? spune el scuturându-şi capul ca şi cum ar avea ceva în urechi. E a doua oară când te aud spunând aşa ceva.

Ştiu că-i datorez o mulţime de scuze. Pe vremuri mi-a zis că-i place sinceritatea mea şi de curând, de când mi-am cerut ultima oară scuze, m-am străduit mai mult, însă tot nu-i destăinui nici jumătate din ce gândesc, nici măcar o frântură. Şi mi-ar plăcea să intre acum, însă a rămas parcă înţepenit în prag. Şi ştiu că nu vrea să intre pentru că îşi aminteşte ce s-a întâmplat când am fost ultima oară aici şi l-am sărutat.

Mă tot gândesc la sărutul ăla şi că mi-a plăcut. Şi mă tot gândesc cum am dat-o în bară după aia.

Nu regret că l-am sărutat. Eu am vrut şi chiar mi-a plăcut, iar cel mai mult îmi doresc să-l fi sărutat ca lumea, fără să mă opresc aşa de repede şi mai ales fără să ies după aia de-aici şi să-l las singur. Însă pe atunci era şi Annalise, şi tocmai o

omorâsem pe Mercury, şi am intrat în panică, şi... şi, în principal, mai era şi Annalise.

Însă mi-am dorit atunci să-l sărut şi l-am sărutat, şi mi-a plăcut, şi mi-ar plăcea să-l mai sărut.

Însă el nici nu păşeşte înăuntru, cred că păstrează distanţa pentru că data trecută m-am purtat aiurea. Însă sărutul n-a fost deloc aiurea. Nu ştiu dacă m-ar mai lăsa să-l sărut vreodată, însă mi-ar plăcea să încerc. Mi-ar plăcea să-l sărut mai bine.

Însă, la naiba, de la chiuvetă la uşă pare să se întindă ditamai distanţa. Şi chiar nu vreau să stric totul.

Totuşi chiar vreau să-l ating, să-l sărut.

Mă întorc spre oglindă şi mă studiez. Arăt varză, aşa că închid ochii şi nici nu mai ştiu ce-am în cap, doar că vreau să-l sărut. Mă întorc şi fac un pas spre el, şi încă unul, şi încă unul, şi cu fiecare pas îmi mai piere din stânjeneală şi din nesiguranţă, până ajung chiar în faţa lui.

Ridic mâna stângă şi îi ating cu vârful degetului cicatricea care îi străbate sprânceana.

— Mereu am vrut să-mi cer scuze pentru asta. Adică pentru ochi, pentru că te-am bătut.

Nu face nicio mişcare. Am impresia că nici nu respiră.

— Puteai să rămâi orb din cauza mea, zic mângâindu-i cicatricea.

E albicioasă şi lată, chiar dacă are doar vreo doi centimetri lungime.

Ei, acum e-acum, la naiba, cred că m-a luat tremuratul, dar îmi las mâna stângă mai jos şi-i ating cu vârful degetelor obrazul, apoi falca, gâtul şi părul care-i cade pe umăr. Îmi apropii buzele de ale lui şi, atingându-le uşor, îi zic „Îmi pare rău”. Îi mângâi buzele cu ale mele. Acum îi simt răsuflarea pe buze, amestecându-se cu a mea, cum stăm cu gurile întredeschise.

— Îmi pare rău pentru cicatrice, îi spun.

Îmi place să-i simt buzele, trebuie să-l sărut, însă foarte blând. Gabriel nu mă sărută şi el, aşa că deschid ochii să mă uit în ai lui, numai că-i ţine închişi.

— Îmi pare rău că te-am bătut, îi spun, atingându-l iar uşor cu buzele şi sărutându-l iar.

Mă uit iar la ochii lui, tot închişi sunt, şi tot nu mi-a răspuns la sărut. Nu s-a dat în spate, însă nu s-a dat nici spre mine.

Îmi ţin mâna pe gâtul lui, în păr, şi vreau să-l sărut iar, însă nu mai îndrăznesc.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am rănit, atâta pot să-i repet, atingându-l iar uşor cu buzele, voit, pentru că-mi place şi îmi doresc cu disperare să facă ceva.

Dar tot nu face nimic.

— Gabriel, îmi pare rău. Chiar încerc să mă port cât mai drăguţ cu tine.

Tot nimic.

— O să stau să te-aştept la infinit dacă asta vrei. Şi o să-ţi tot spun ce rău îmi pare.

Atunci îi simt mâna pe talie, mai întâi într-o parte, o atingere blândă, abia perceptibilă, apoi mă ia şi cu cealaltă de mijloc. Mă trage spre el, lipindu-şi şoldurile de ale mele, zicându-mi:

— Mi-ar plăcea să te porţi mai des aşa drăguţ cu mine – rosteşte cuvintele lent, atingându-mi buzele cu ale lui, apoi spune ceva în franceză, fără să-şi desprindă buzele, iar apoi mă sărută în sfârşit.

Ne sărutăm o groază. Apoi Gabriel mă duce într-un dormitor şi ne sărutăm mai departe, ne dezbrăcăm unul pe altul şi facem chestii, chestii drăguţe, chestii gen dragoste. Şi mă simt bine. Foarte bine. Sunt foarte asudat. Apoi ne culcăm împreună – la modul dezbrăcat şi asudat adică. La un moment dat ne trezim peste noapte, iar ne sărutăm, iar facem dragoste. Apoi îmi sărută cicatricele, mă sărută peste tot şi adorm.

Mă trezesc ceva mai târziu, el doarme şi mă las deasupra lui încet, ca să-l sărut pe piept şi să-i ascult bătăile lente ale inimii, şi aşa vreau să rămân, ascultându-i inima. Mă simt ciudat. Nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată aşa. Parcă mă simt cumva fericit. Închid ochii, deşi ştiu că nu mă fură somnul, ci o întunecime rece. O viziune.

Un râu, copaci, dealuri line, ciripit de păsărele şi căldura soarelui pe piele. Sunt într-un loc frumos. Unde am visat dintotdeauna să ajung. Sunt cu Gabriel şi el e cu mine.

Hărţile

Nesbitt stă cu spatele la noi, în bucătărie. Se clatină uşor. Cred că e încă beat. De când l-am trezit şi l-am tras cu forţa din pat, a gâlgâit două pahare mari de apă şi a gemut o groază, însă cam atât.

— Să vă fie învăţătură de minte, băieţi, spune el acum îndreptându-se de spate. Ravagiile alcoolului.

— Nu cred că noi avem ceva de învăţat, zic.

— Recunosc că mă simt cam dărâmat.

— Chiar arăţi ca dracu', zic. Şi nici de mirosit, nu miroşi prea bine.

— Mersi, amice.

Nesbitt se întoarce spre noi. Într-adevăr arată rău la faţă: tenul îi e cenuşiu-deschis, ochii, mici şi înroşiţi, iar obrajii, neraşi. Pare mai bătrân cu zece ani.

— Nici nu prea-mi amintesc mare lucru, spune el.

— Ai gătit, am stat de vorbă, ai băut, ai mai zis una-alta, ai mai tras la măsea, şi tot aşa ai dat gata trei sticle de vin, başca ai început-o pe asta, spune Gabriel zâmbind şi ridică o sticlă goală de whisky.

— Mă duc să mă culc la loc, spune Nesbitt cutremurându-se.

— N-ai decât, după ce plecăm noi, îi zic.

— Atunci căraţi-vă odată.

Se caută prin buzunare şi scoate un teanc de dolari americani.

— I-am găsit în camera lui Mercury ieri. Aţi hotărât ce simbol o să-i dăruiţi lui Ledger?

— Am vârât câteva din jurnalele lui Mercury în care comentează despre Ledger şi hărţile în care e trecută camera hărţilor, spune Gabriel bătând uşor cu palma rucsacul meu. Cred că i-ar plăcea să ştie că am păstrat cât am putut secretul locuinţei sale.

Am discutat cu Gabriel, căzând de acord să nu alegem un simbol cu valoare materială şi, cum nu ne-a trecut prin cap niciun obiect fermecat pe potriva ocaziei, am luat cea mai bună hotărâre de care am fost în stare.

Nesbitt ne duce la scurtătura spre New York. Apoi trebuie să ne luăm rămas-bun şi nici nu ştiu dac-o să-l mai văd pe Nesbitt vreodată. Am intuiţia că nu, deşi poate mi se trage de la

dispoziţia mohorâtă care ne-a cuprins pe toţi.

— Dacă mă-nsor o să trebuiască să vii la nuntă, spune Nesbitt. O să fie de pomină. Ştiu că te dai în vânt după petreceri, puştiule.

— N-am fost la nicio petrecere în viaţa mea.

— Oare de ce nu mă miră? clatină Nesbitt din cap. O să-mi fie dor de tine, spune el îmbrăţişându-mă.

Apoi îmi dă drumul şi-l îmbrăţişează pe Gabriel.

— Şi de tine o să-mi fie dor, Gab. Ai grijă de tine şi ai grijă de el. Acum, pe mine mă scuzaţi, tre’ să mă duc să vărs, spune el dându-se apoi în spate.

Gabriel îmi ia mâna dreaptă în stânga lui, îşi strecoară degetele între ale mele şi îşi duce cealaltă mână la scurtătură. Mă uit înapoi, la Nesbitt, care stă singur şi palid în cameră, apoi simt cum alunec în scurtătură şi mă cufund în beznă.

E întuneric total, însă ştiu că mă mişc pentru că m-a luat ameţeala. Ştiu că trebuie să expir ca să-mi revin şi aşa şi fac, concentrându-mă pe senzaţiile corpului, o senzaţie de frig, care-mi pătrunde până-n oase şi mă cuprinde cu totul, în afară de mâna pe care mi-o ţine Gabriel într-a lui. Mă uit în faţă, sau spre ceea ce cred că e în faţă, dar nu se vede nicio geană de lumină. Nu prea mai am aer. Trebuie să fi trecut mai bine de un minut.

Apoi ne izbim de o podea tare. Pot să respir iar. Suntem într-un ungher întunecat al unei alei, înghesuiţi în spatele unui tomberon imens pe roţi. E murdar, însă nu ca în pădure. Acolo e pământ, o murdărie bună, aici e mizerie.

O luăm spre o stradă principală, ca să vedem unde ne aflăm, iar Gabriel spune că trebuie să găsim o gară. Nu prea am mai fost la oraş, iar aici e altfel decât la Londra şi cu totul altceva decât la Basel şi Barcelona. Dar zbârnâitul curentului electric e acelaşi, îmi răsună încontinuu în ţeastă. Nu mă deranjează şi nici nu-mi abate atenţia de la ce facem, însă îmi lasă impresia că aici n-am cum să-mi dau seama în veci dacă e vreun Vânător prin zonă.

O luăm pe jos, căci pe vreme de noapte n-avem cum să luăm metroul şi nici măcar un taxi, cu ochii în patru după vrăjitori – Gabriel îmi aminteşte că suntem pe teritoriul Vrăjitorilor Albi – însă nu prea vedem lume în jur. La un moment dat, trece pe lângă noi, în viteză, o maşină de poliţie, iar Gabriel mă trage pe o străduţă lăturalnică, mă lipeşte de zid şi mă ţine aşa o vreme.

Îl las. Ştiu că nu suntem deloc în pericol, sunt doar nişte supuşi, însă aşa e Gabriel. Şi îmi place să-i simt corpul cald lipit de al meu în frigul de afară, cu peretele rece în spate. Mă sărută apăsându-se în mine. Apoi dă s-o ia din loc, însă îl trag înapoi şi-l sărut şi eu, lipindu-l la rândul meu de zid. Îl sărut pe buze, pe obraz, pe gât, pe ureche.

— Aşa te săruţi cu toţi prietenii tăi? mă întreabă el.

Asta m-a întrebat şi după ce l-am sărutat prima oară, cu atâtea luni în urmă; îi presar săruturi pe piept şi apoi urc iar spre gura lui, iar când îmi apropii buzele de ale lui, îi răspund:

— Doar cu tine.

Încerc să nu-mi iau un aer serios, însă acum chiar aşa mă priveşte.

— Întotdeauna o să fim prieteni, îi zic.

— Ştiu.

Îl sărut uşor şi apoi o luăm iar la pas, grăbindu-ne. Acum sunt mai mulţi oameni şi mai multe maşini pe stradă. Când ajungem la gară, se crapă de ziuă. Ne interesăm de următorul tren şi mergem să aşteptăm într-o cafenea.

Comandăm cafea, ciocolată caldă, croasanţi şi fructe. Mă pomenesc jucându-mă cu pliculeţele de zahăr, le rup, mi le pun în cană, apoi le fac bucăţele şi mi le pun şi pe astea în cană. Gabriel întinde braţul şi mă atinge cu degetele pe dosul mâinii, aşa că mă potolesc şi rămânem aşa, eu cu un pacheţel de zahăr în pumn şi el mângâindu-mă pe dosul mâinii. Îmi povesteşte despre familia lui, cum s-au stabilit în America, în Florida, şi cum a împuşcat-o pe fata care a trădat-o pe sora lui, Michèle, iar eu îmi privesc mâinile şi mă gândesc la câţi oameni au ucis, şi mă întreb câţi alţii n-o să mai ucidă în viitor.

Ne urcăm în tren şi ne aşezăm unul lângă altul, aproape, şi ne uităm pe fereastră, la lumea care ni se perindă prin faţa ochilor, sub cerul care, din cenuşiu-deschis, se face albastru. Clădirile se răresc tot mai mult şi apar în locul lor câmpuri cu zăpadă, apoi se ivesc casele, apoi Gabriel spune că trebuie să coborâm.

Un taximetrist ne spune că ştie unde e adresa, iar peste zece minute străbatem străzile din suburbii, cu maldăre de zăpadă de-o parte şi de alta. Apoi ajungem la ţară şi pe drum e gheţuş. Taximetristul se plânge că n-a mai nins de zile întregi şi tot n-au curăţat străzile ca lumea de zăpadă. Apoi opreşte, zicându-ne:

— Am ajuns.

În faţă e o casă mai retrasă, care pare să nu aibă niciun locatar – zăpada din jur e neatinsă. Gabriel plăteşte cursa şi rămânem pe stradă o groază, cât îi ia taximetristului să întoarcă şi să plece înapoi.

O luăm spre uşa din faţă a casei, prin zăpada care scârţâie sub picioare. Chiar e ger şi trebuie să ne ducem mâinile la ochi şi să ne încordăm privirile, în razele joase ale soarelui puternic.

Uşa din faţă e încuiată, la fel cea din spate. Gabriel are însă la el o agrafă fermecată de-a lui Mercury şi deschide fără probleme uşa din spate.

— Dacă are vreun farmec de apărare? îl întreb eu apucându-l de braţ când dă să intre.

Gabriel ridică din umeri.

— Nesbitt n-a zis nimic de aşa ceva.

— N-a fost niciodată aici.

— A fost Van. Ar fi ţinut-o prizonieră.

Nu mai apuc să-l opresc, că deja a păşit înăuntru. Aştept uitându-mă în jur. E linişte peste tot, aşa că îl urmez pe Gabriel.

E o casă veche şi dărăpănată, miroase a igrasie. Unele camere au covoare pe jos, iar ferestrele sunt acoperite de draperii, însă în toată casa nu există decât o singură piesă de mobilier: un scaun rupt într-un dormitor. Aruncăm o privire la etaj şi la parter, ca să ne asigurăm că nu mai e nimic şi nimeni, apoi o luăm în jos pe scările de lemn, spre pivniţă. Becul nu merge, aşa că trebuie să aprindem lanternele.

Pivniţa e doar o încăpere cu tavan destul de jos şi podea de ciment. E cu totul pustie.

— Recunosc că nu prea ştiam ce-i aia „camera hărţilor”, însă mă cam aşteptam să dăm peste o cameră cu hărţi, îi spun lui Gabriel.

— Mda.

Gabriel îşi plimbă fasciculul lanternei pe toţi pereţii.

— Crezi că le-a luat cineva? îl întreb.

— Nu ştiu. Dacă Ledger e atât de puternică, presupun că e şi ceva magic la mijloc.

— Poate mai e pe-aici o scurtătură care dă în camera hărţilor.

— Aici trebuie să fie. Aşa apare pe harta lui Mercury. La adresa asta. În pivniţa asta.

Mă plimb prin cameră, însă nu-i nimic de văzut. Cercetez tavanul, podeaua şi pereţii, însă nimic.

— Aici trebuie să fie, spune Gabriel. Doar că nu le vedem noi.

— Poate trebuie să rostim un cuvânt fermecat ca să apară hărţile, îmi dau cu presupusul.

— Mercury nu pomeneşte nimic despre asta în jurnalul ei, spune Gabriel pipăind pereţii: Poate o fi vreo încăpere secretă pe-aici.

— Nici de asta nu pomeneşte.

Mă sprijin de perete uitându-mă la Gabriel, care se foieşte prin încăpere, se împinge în pereţi, îi ciocăneşte şi tot degeaba.

— Nu se poate aşa ceva, spune el. Ne scapă ceva.

— Evident.

— Poate că erau aici şi, după ce le-a văzut Van, Ledger a hotărât să le mute.

Am presentimentul că aşa e, degeaba am bătut drumul până aici. Mormăi nemulţumit, frecându-mi fruntea de perete. Apoi îmi sare ceva în ochi. Îmi ţin faţa lipită de peretele de ciment sau mortar, ce-o fi, pe care îl văd la lumina joasă a lanternei. Din unghiul ăsta observ că pereţii nu sunt chiar netezi, ci au cocoloaşe şi adâncituri mărunte, ca nişte deluşoare şi văi.

— Gabriel, vino aici şi luminează cu lanterna peretele dintr-o parte.

Stau lipit de perete, cu obrazul pe ciment.

— Ce zici? N-aduce cu… un peisaj?

Pe măsură ce mă uit mai atent, observ şi mai multe detalii: văd munţi, apoi observ nişte dâre întunecate în tencuială care ar putea fi râuri, petice negricioase care ar putea fi păduri sau poate oraşe. Când îmi desprind faţa de perete, imaginile pălesc, însă când îmi lipesc pielea de el, reapar.

Mă deplasez de-a lungul peretelui ca să văd mai departe.

— Aici pare să fie un munte din care curge un râu.

Când mă uit mai de-aproape, parcă aş coborî de la înălţime, privind prin ochii de vultur. Totul e uimitor de detaliat. Cu cât mă apropii mai mult, văd mai multe detalii: câmpii, copaci şi lacuri. Parcă zăresc şi păsări rotindu-se pe cer, ceva mai jos.

E o hartă fermecată foarte puternică.

Mă duc la Gabriel, care s-a lipit de alt perete, să văd ce a găsit. E tot o hartă, însă pare să înfăţişeze alt loc: un deşert cu nisip, bolovani şi vegetaţie uscată.

— E tare frumos, spune el.

Îmi amintesc peisajul din filmele vechi cu cowboy la care mă

uitam cu Arran.

— Da, sunt pământurile rele, spun.

Pământurile rele

Dau să ating harta, însă Gabriel îmi trage mâna înapoi.

— E doar un perete, spun.

Îl tot ating de zece minute şi n-am păţit nimic.

— E o hartă. Fermecată. Şi nici nu ştim cum funcţionează şi ce-i acolo. Ştim doar ce-a zis Mercury – că dacă alegi harta greşită rămâi înţepenit.

Mă dau un pic mai în spate.

— Ei? Cum crezi că funcţionează? îl întreb. Oare tre' să apeşi pe un buton sau să faci un farmec?

Gabriel îmi scoate din rucsac jurnalele lui Mercury şi începe să citească:

— *În sfârşit, am descoperit camera hărţilor, în pivniţa casei din P, şi de-acolo totul a mers uşor. Îi place mult să combine farmecele extrem de complicate ale hărţilor cu o simplă cerere de a pătrunde până la ele.*

— Aşadar ne trebuie „o simplă cerere de a pătrunde până la ele".

— Aşa se pare.

— Ţi-a venit vreo idee? La o adică, nu se poate să fie aşa de simplu, să zicem „Am putea să intrăm?" şi gata, nu?

— Am impresia că e într-adevăr atât de simplu, continuă Gabriel, uitându-se la perete. Aş zice că nu trebuie decât să atingi cu degetul locul unde vrei să ajungi, să ceri să pătrunzi acolo şi… poate că harta te trage înăuntru, ca o scurtătură sau aşa ceva.

— Bun, însă care hartă?

Mă mişc prin cameră studiind cei patru pereţi, cele patru hărţi, fără să mă dumiresc care dintre ele este cea bună. Pereţii înfăţişează pământurile rele, o regiune muntoasă înzăpezită, un deşert şi un oraş de pe malul unui lac.

Gabriel le studiază şi el, apoi se apucă iar să citească în jurnalul lui Mercury.

— Altceva nu mai scrie, spune el. Trebuie să formulăm „o simplă cerere de a pătrunde".

— Bun. Atunci îi zicem hărţii ceva gen: „Dacă poţi să mă duci la Ledger, te rog să mă laşi înăuntru".

Mă uit la Gabriel să văd ce crede. Încuviinţează din cap.

— Cu care hartă să începem?

— Pământurile rele, spune el.
— De ce?
— Îmi place cum sună, zâmbeşte el.
— Bine.
Mă duc la zid întinzându-mi degetele.
— Unde să punem mâna oare?
Cercetăm harta fără să găsim niciun semn clar după care să ne ghidăm.
— Cred că trebuie să alegem un punct din mijlocul hărţii şi să cerem permisiunea de a intra.
— OK, spune Gabriel fără să pară prea impresionat. Însă mergem împreună.
— Nu.
— Da. Dacă te duci de unul singur oricum vin şi eu imediat, aşa că mai bine plecăm împreună.
Ştiu că e în stare, aşa că-l iau de mână şi apoi îmi las uşor degetul în centrul hărţii.
Gabriel îmi dă la o parte mâna, zicând:
— Trebuie să pomeneşti de Ledger. Trebuie să-i spui să ne lase să ajungem la Ledger. Cred că dacă doar ceri voie să intri, o să ne lase, numai că s-ar putea să ajungem pe harta greşită.
— OK, zic eu zâmbindu-i. Crezi că merge în engleză? Sau vrei să încerci în franceză?
— Dacă Ledger e atât de puternică, îmi închipui că merge în orice limbă.
— Eşti gata?
Gabriel dă din cap, iar atunci spun:
— Hartă, te rog să ne duci la Ledger.
Bineînţeles că nu se întâmplă nimic, aşa că spun mai departe:
— Hartă, dacă Ledger e…
Însă atunci chiar se întâmplă ceva. Simt că mă ia cu căldură. Valul de căldură mi se întinde pe braţ, care începe să mi se dezintegreze, parcă, să se topească în hartă.
Mă învăluie căldura şi o lumină gălbuie, mă simt plutind ca într-un bazin cu apă caldă. Nu e deloc ca atunci când treci printr-o scurtătură, ci de parcă te-ai cufunda în nămol cald.
După un timp, lumina gălbuie se risipeşte precum ceaţa şi lumea se recompune la loc în jur. Sub picioarele mele se întinde o stâncă bej şi deasupra capului e bolta senină, albastră. Soarele e sus de tot şi mă învăluie o arşiţă uscată,

pătrunzătoare. Sunt într-o râpă îngustă, abruptă, o râpă rea. În spate, coasta e şi mai abruptă, în faţă se lărgeşte şi coboară spre fundul râpei. Şi sunt singur. Gabriel nu-i aici.

Rahat!

Nu ştiu dacă n-am zis cumva ceva greşit. Nu-mi amintesc să-i fi dat drumul la mână. Iar acum habar n-am ce să fac. Nu ştiu cum aş putea să mă întorc în pivniţă, nici în altă parte, dacă stau să mă gândesc. Nu-mi rămâne decât să sper că Gabriel a rămas în pivniţă, nervos, dar în loc sigur. N-am ce să fac, trebuie să ies din buclucul în care m-am vârât singur.

Se pare că am de ales una din două: fie urc, fie o iau la vale. Încerc când una, când alta şi nimic nu-mi iese. Dacă încerc să cobor pe fundul râpei, parcă bat pasul pe loc. Mă concentrez pe un punct îndepărtat, pereţii de piatră roşie şi maronie ai râpei din vale, şi o iau la fugă spre ei. Însă nu reuşesc să mă deplasez decât vreun metru. La fel păţesc şi dacă încerc să urc, cu ochii la coasta de deasupra. Aşa că încerc să mă concentrez asupra unui punct situat la zece paşi de mine şi să merg acolo, numai că nu ajung. Îmi vine ideea să-mi arunc rucsacul cât colo, să văd ce se întâmplă, dar decid apoi să arunc un obiect fără importanţă, în caz că îl pierd.

Scotocesc în buzunare şi dau doar de gloanţele Vânătorilor şi de piatra albă care-mi aminteşte de Annalise. Scot gloanţele, poate de data asta reuşesc să mă ajute cu ceva. Pe primul îl arunc la deal, cât mai spre culme. Pare să zboare prin aer tot mai departe, însă apoi îl văd la vreun metru de mine, jos pe pământ. Îl iau de jos şi mai încerc o dată, cu acelaşi rezultat. Apoi îi dau drumul la vale, unde se rostogoleşte tot vreun metru şi se opreşte, îl împing cu vârful piciorului şi se rostogoleşte câţiva centimetri mai jos, după care se rostogoleşte iar în sus, întorcându-se unde era.

Aşa deci, se pare că am rămas înţepenit aici, cu tot cu gloanţe.

Acum mă aşez pe pământul uscat, denivelat şi aştept. Pământul e tare, soarele bate puternic şi nu adie niciun pic de vânt. Am la mine un bidon mic cu apă, cu care pot să rezist câteva zile dacă mi-o drămuiesc.

Mult mai târziu, stau tot cu rucsacul lângă mine şi, cu toate că par să fi trecut ore în şir, soarele nici nu s-a urnit de la locul lui. Poate că m-am înţepenit pe hartă, însă, când am studiat-o, am

văzut păsări, animale şi râuri animate, mereu în mişcare. Aici parcă timpul s-a oprit în loc. Totul e la fel de mut şi încremenit. Ledger trebuie să fie o vrăjitoare tare puternică, odată ce e-n stare de toate astea: să creeze hărţile, să mă ţină înţepenit aici şi să oprească timpul. Îmi amintesc ce spunea Mercury despre Ledger – că e cea mai puternică din lume, însă ce folos? E ca şi cum te-ai întreba ce sens au toate. Ce sens are viaţa, ce sens are că poţi să fugi, să te preschimbi în animal, să te faci nevăzut, să-ţi schimbi înfăţişarea? Contează de ce anume eşti în stare. Acum Ledger îmi arată de ce e-n stare, fără să-mi facă niciun rău, deocamdată. Nu-mi rămâne decât să sper că n-o să-şi schimbe atitudinea când o să pornească iar timpul.

Dacă o să mai pornească vreodată.

Aşa că aştept. Încerc să mă gândesc ce i-aş spune lui Ledger dacă ar apărea, însă habar n-am ce să-i zic, aşa că până la urmă încep să mă gândesc la Gabriel, dorindu-mi să fie cu mine.

Apoi se schimbă ceva.

Zăresc ceva mişcându-se în depărtare.

O siluetă – urcă încet spre mine prin râpă. Nu ştiu cine e – bănuiesc că e Ledger –, dar nu se grăbeşte deloc. Apoi silueta dă din mână, făcându-mi semn să cobor. Mă ridic şi merg, dându-mi seama că acum reuşesc să mă deplasez, aşa că o iau la vale. Suflă un vânticel. Timpul trece iar.

Când mă apropii, văd că e un tânăr şi, când ajung mai în faţă, se întoarce şi mi-o ia înainte. E zvelt şi agil. Când mă grăbesc să-l ajung din urmă, dispare.

Ei, rahat!

Nu-mi iau ochii din punctul unde l-am văzut dispărând. Am observat că, de fapt, s-a topit într-o scurtătură. Păşesc mai departe, bâjbâind cu braţul prin aer. Cred că am ajuns în acelaşi punct, numai că nu se întâmplă nimic şi îmi simt inima bătându-mi iute în piept. Însă încerc mai departe şi la un moment dat îmi simt braţul şi apoi întregul corp absorbit de scurtătura care mă scuipă imediat într-o iarbă încinsă, unde nimeresc în genunchi.

Păsările cântă în jur. Sunt pe o pajişte înverzită. În stânga mea, departe, văd dealuri şi copaci. Bate un vânt cald şi soarele a coborât în zare. Tot în stânga e un râu lat şi în faţă e o cabană mare, din piatră – văd că băiatul tocmai dispare pe uşa deschisă. O iau încet spre ea, uitându-mă cu atenţie în toate părţile, dar nu mai e nimeni în jur. Mă gândesc dacă n-ar fi bine

să mă fac nevăzut, ca să cercetez un pic terenul, însă nu mi se pare politicos, s-ar putea să creeze mai multe probleme, în loc să dreagă ceva. În definitiv, Ledger e atât de puternică, încât, dacă vrea să mă omoare, probabil ar reuşi.

Cabana

Deschid larg uşa cabanei. Dă într-o cameră de zi, iar de acolo în bucătărie. Băiatul e în bucătărie. Părul blond închis e tuns scurt la spate, însă faţa îi este acoperită de bucle. Nu-i văd prea bine ochii. Pare să aibă optşpe, nouăşpe ani. E frumuşel, dar fără nimic special.

Trag adânc aer în piept şi intru.

— O caut pe Ledger, spun, neştiind dacă nu cumva s-a deghizat.

— Eşti Nathan, spune el.

Îmi zâmbeşte timid şi observ că are un dinte un pic strâmb în faţă. Clipeşte de după buclele lui şi îmi întinde mâna, zicându-mi:

— Eu sunt Ledger. De-abia am aşteptat să ajungi. Bine-ai venit!

Nu ştiu cum mi-o închipuiam pe Ledger, însă clar nu sub înfăţişarea unui băiat ceva mai mare ca mine. Când dau mâna cu el, mă priveşte în ochi. Ai lui seamănă cu ai mei, numai că sunt de un cenuşiu ca oţelul, nu negri, în irişi i se rotesc triunghiuri – cu cât mă uit mai mult, cu atât mă pierd în ei, în vidul lor. Apoi îşi desprinde mâna din a mea şi îmi spune:

— Fac cafea. Vrei?

— Ăăă. Nu.

— Preferi ceaiul? Sau ceva mai tare?

— Nu.

Însă mi-e sete. Am stat ore în şir în arşiţa din pământurile rele.

— Un pahar cu apă?

Ledger deschide robinetul, lasă apa să curgă un pic, apoi umple un pahar şi mi-l întinde.

— Am un prieten, Gabriel, zic. Eram cu el, dar s-a pierdut pe drum.

— Da.

— A rămas în camera hărţilor?

— E în siguranţă.

— Unde anume?

— Harta nu lasă să treacă decât o singură persoană pe rând. După ce ai trecut, a încercat să te urmeze, însă şi-a pus degetul la vreo doi centimetri mai spre vest pe hartă.

— Şi unde-i acum?

— Cum ziceam, e în siguranţă. N-am de ce să te mint, adaugă Ledger, privindu-mă drept în ochi. O să ni se alăture curând.

Ştiu că nu-mi rămâne decât să sper că Ledger e sincer.

Ledger pregăteşte cafeaua, o pune pe masă şi aduce nişte lapte şi zahăr. Apoi se aşază în faţa mea.

Îmi amintesc darurile simbolice şi le scot din rucsac.

— Ăăă… ţi-am adus câte ceva. În semn de prietenie. Harta i-a aparţinut lui Mercury – pe ea e trecută camera hărţilor a ta şi mai sunt două carnete în care şi-a notat cum a fost când v-aţi întâlnit şi în care vorbeşte de tine. Cu ele a reuşit Van să ajungă aici şi aşa am reuşit şi eu. Ne-am gândit, eu şi Gabriel adică, ne-am gândit că ţi-ar… în fine, sunt pentru tine.

Şi le las pe masă.

— Mulţumesc, spune Ledger, însă nu schiţează niciun gest să le ia de acolo, nici măcar nu se uită la ele.

Îşi toarnă cafea, apoi lapte şi zahăr.

— Van mi-a zis de tine, spun. Bine, nu cine ştie ce, doar că ar trebui să vin să te văd. Au ucis-o acum vreo două săptămâni, adaug, după o clipă de ezitare. Vânătorii. La porunca lui Soul, conducătorul Vrăjitorilor Albi din Marea Britanie. Au lichidat toată tabăra Alianţei în care se afla.

Mă uit la Ledger, să văd cum reacţionează, însă nu trădează nimic. Se uită şi el la mine, simt că tot ce fac şi ce zic e evaluat cu grijă.

— Van spunea că ai jumătate din amuleta vardiană, continui, şi că ţi-a dat şi cealaltă jumătate în dar. Credea că amuleta ar putea să mă apere în lupta cu Soul şi Vânătorii. Spunea că ai încredinţa-o omului potrivit.

Ledger nu reacţionează nici acum, ci soarbe mai departe din cafea, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Se pare că nu crezi deloc în arta conversaţiei, spune el.

— Tu crezi? îl întreb după o clipă de ezitare.

— Ei, la un moment dat tot va trebui să ne cunoaştem mai bine. Însă haide să rămânem la subiectul pe care l-ai deschis adineauri, confirmă Ledger după ce mai ia o gură de cafea. Vrei să-l omori pe Soul… Să pui capăt stăpânirii lui cumplite.

Şi Ledger mă priveşte dintr-odată drept în ochi, de parcă mi-ar citi gândurile:

— Ţi se pare drept să omori oameni?

— Mi se pare drept să-l omor pe Soul.

— Înţeleg de ce gândeşti aşa, de ce crezi asta. Însă un înţelept a spus odată: „Nu există adevăr, ci doar perspectivă”.

— Nu… încep eu, încercând să înţeleg.

— Înseamnă că eu am dreptul să văd lucrurile altfel, iar modul meu de a privi e la fel de valabil ca al tău.

— Şi cum anume vezi lucrurile?

— După părerea mea, Soul e un om… dezechilibrat. Din perspectiva mea, nu sunt de acord să fie omorât, nu sunt de acord să fie omorât nimeni. Nu prea cred în omoruri, iar dacă te-aş ajuta, te-aş ajuta să omori oameni. Nu doar pe Soul, îmi închipui, ci şi pe mulţi alţii.

— M-ai ajuta să rămân în viaţă. Iar aşa ai salva o mulţime de oameni pe care, altfel, i-ar omorî Soul.

— Aşadar, pentru a salva nişte oameni necunoscuţi, trebuie să omor alți oameni necunoscuţi?

— Nu trebuie să omori pe nimeni. Şi oricum am de gând să-i omor cumva pe toţi.

— Pe toţi?

Ezit să răspund, amintindu-mi visul în care mi-a apărut şirul nesfârşit de Vânători îngenuncheaţi la podea.

Ledger se uită la mine şi am senzaţia că a văzut ce-am în minte, mi-a citit gândurile.

— Şi nu te deranjează deloc, Nathan? spune el. Să-i omori pe toţi oamenii ăia?

— Sunt răi.

— Aşa spui tu. Însă viaţa nu e ceva sfânt?

— Viaţa e viaţă, moartea e moarte. Să nu-ţi închipui că e mai mult de-atât. Cu toţii murim. Unii oameni fac rău altora prin modul în care trăiesc.

— Poate că şi tu te numeri printre ei.

Îi simt privirea încă pironită în ochii mei.

Îi evit privirea o clipă, ridicând din umeri, apoi mă uit iar la el, întâlnindu-i ochii.

— Nu sunt erou, spun, însă pot să pun capăt războiului. Iar dacă o să câştige, Alianţa ar putea să creeze un pic de stabilitate, care să le permită Vrăjitorilor Albi şi Negri să trăiască laolaltă, paşnic.

— Crezi că Vrăjitorii Albi şi Vrăjitorii Negri pot să trăiască în pace şi armonie?

— Nu prea ştiu. Însă cred că merită să încerce. Ar fi cu siguranţă o viaţă mai bună decât cea de acum.

— Sunt de acord, însă acum discutăm despre cum anume se ajunge acolo, cred.

Ledger se lasă în speteaza scaunului, spunând:

— Ştii ce-am învăţat în îndelungata mea viaţă?

Şi se opreşte aşteptând să mă uit la el şi zâmbeşte în semn că ştie cât de tânăr arată.

— Că până la urmă totul se îndreaptă de la sine. Nimic nu e veşnic, oricât de rău sau, din păcate, oricât de bun ar fi. Totul e efemer. Inclusiv noi.

— Deci tu crezi că soluţia e să nu faci nimic? Să aştepţi doar să se întâmple de la sine!?

— E o variantă. Ai putea să-i laşi să se lupte între ei – Soul şi Alianţa – şi să-ţi găseşti un ungher liniştit în care să trăieşti. Parcă te şi văd pe malul unui râu, în pădure, în munţi… într-un loc care-mi aminteşte mult de căminul meu de aici, din Montana. Se dă mai în faţă, ca să se uite în ochii mei. Da, copaci şi sigur un râu, doar cabana nu o prea văd.

Ledger întinde mâna să mă atingă.

— Îmi dai voie? mă întreabă şi apoi îşi lasă mâna pe a mea. Eşti un băiat interesant, Nathan. Eşti atât de tânăr, şi totuşi emani puteri prin toţi porii. Eşti foarte dăruit, însă Darul tău pare totodată mărunt, îngropat sub atâtea dorinţe şi emoţii.

— Am avut destule pe cap. Învăţ să-mi folosesc toate Darurile. Toate îmi trebuie ca să mă lupt cu Soul. Însă îmi mai trebuie şi amuleta.

— Se pare că ne-am întors de unde am plecat.

Neştiind ce altceva mai bun să zic, adaug:

— Viaţa, moartea. Ce să zic, oricum totul e bulit, tot sistemul.

— Dezechilibrat, cum i-am spune noi, cei mai în etate, mă corectează el, zâmbind.

— De ce te-ai deghizat aşa? îl întreb. Vreau să zic, de ce ţi-ai luat înfăţişarea unui tânăr? Ştiu că nu mai eşti la tinereţe şi nici măcar nu cred că eşti bărbat.

— Contează ce înfăţişare am? M-am gândit că ţi-ar plăcea să stai de vorbă cu cineva cam ca tine. Şi trebuie să recunosc că mă simt mult mai bine într-un corp tânăr, sănătos şi viguros.

— Când te-a vizitat Van ţi-ai luat înfăţişarea unei femei sofisticate?

— Da, chiar aşa.

— Dar când te-a vizitat Mercury?

— Ah, ce m-am mai distrat. Parcă ieri s-a întâmplat. Mi-am luat înfăţişarea lui Thetis, şi lui Mercury nu i-a căzut deloc bine. Nu-i plăcea competiţia.

— Habar n-am cine-i Thetis.

— Caut-o pe Google.

Când nu răspund, spune:

— Nu-ţi plac deloc telefoanele, calculatoarele… curentul?

— Aud tot felul de zgomote în cap din cauza lor, îi explic după o clipă de ezitare, un soi de ţiuit.

— A, unii dintre noi, Vrăjitorii Negri, suntem sensibili la aşa ceva. La început m-am confruntat şi eu cu problema asta. Apoi am învăţat s-o ignor: de ani de zile o ignor, a fost o încântare să descopăr că pot trăi fără s-o iau în seamă. M-am gândit, am meditat la ea, am meditat cu ea. Iar apoi, în sfârşit, în sfârşit… mi s-a aprins beculeţul, cum se spune.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Îmi iau ochii de la Ledger şi mă uit afară, pe fereastră. Unde suntem? întreb. De fapt nu ne aflăm în Montana, nu?

Se uită şi el pe fereastră, de parcă ar vrea să vadă cu ochii lui şi să întoarcă întrebarea pe toate părţile, apoi răspunde:

— Ei, chiar pare că ne aflăm în Montana.

Nu prea ştiu ce suntem sau unde suntem. Se poate să fie totul un soi de vis sau miraj. Însă Ledger e aievea totuşi. Iau o gură de apă. E rece şi pare reală.

— Mă bucur că ai venit, Nathan. Nu prea vine nimeni pe la mine.

— Nu mă mir. Nu prea te găseşte lumea.

— Nu, ai dreptate, cred. Mă plâng fără să fac nimic. Zâmbeşte parcă adâncit în gânduri. Am sărit noi peste toată conversaţia de la început, însă ţin să spun că sunt împotriva crimelor şi împotriva violenţei. Iar tu, Nathan, ai în urmă şi în tine multă violenţă.

Ledger se apleacă deasupra mesei şi îmi ia mâna în mâna lui rece şi uscată, strângând-o bine.

— Însă mai cred şi în echilibru, în puterea Darurilor noastre lucrând în armonie. Nathan, ai atâta tărie în tine, datorită mamei tale, tatălui tău şi ţie însuţi, cred. Însă în clipa asta nu simt cine ştie ce armonie în sufletul tău.

Îşi freacă degetele de palma mea şi se uită la ea cu atenție.

— Linia vieţii e lungă, curios de lungă… se uită el la mine de parcă nu mai înţelege nimic. Şi simt, că în cele din urmă, o să-ţi găseşti pacea.

— În cele din urmă?

— Cum ziceam, te văd pe malul unui râu…

E ciudat să stau aici, cu mâna în a lui Ledger, dar încerc să nu iau în seamă şi să mă concentrez pe ce am de zis.

— Asta îmi doresc şi eu. Cred în ce e bine, în pace. Însă acum nu e pace. E război, e tortură, persecuţie. Totul e bulit acum – dezechilibrat. Şi e foarte frumos să zici că nu crezi în omoruri, însă Soul omoară oameni. Trebuie oprit şi, dacă nu încerci să-l opreşti, de fapt îl ajuţi. E o forţă a răului.

Ledger mă priveşte în ochi spunând:

— Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca oamenii de bine să nu facă nimic.

— Nu prea înţeleg ce înseamnă asta, însă ştiu că trebuie să fac ceva. Că pot să fac ceva. Van mi-a spus că o să reuşeşti să restaurezi amuleta şi că o să i-o dai omului potrivit. Sunt eu omul potrivit?

— Vom vedea, răspunde Ledger dându-mi drumul la mână.

— Poți să restaurezi amuleta?

— M-am gândit mult la asta. Însă, ca întotdeauna când e vorba de farmece, una e gândirea, şi alta sunt simţirea şi intuiţia – mult mai importante amândouă. Intuiţia îmi spune că o să meargă, ca orice farmec, în condiţii echilibrate anume, atunci când se potriveşte cu ceea ce trebuie să se potrivească.

— Şi se potriveşte acum?

— Poate. Încă nu sunt sigur. Poate contează că ai venit aici. Mi-am dorit cealaltă jumătate a amuletei mult, mult timp. Am vrut s-o văd din curiozitate, înţelegi, s-o văd întreagă. E un obiect istoric, nu doar unul puternic. E minunat să-l văd şi să ţin ambele jumătăţi în mâini. N-am înţeles niciodată ce rost ar avea să m-apuc s-o vânez prin lume. Ştiam că până la urmă o să-mi parvină fără niciun efort.

— Ha! Nu e nimic mistic sau cu tâlc la mijloc. Bineînţeles că posesorul celeilalte jumătăţi o să râvnească la jumătatea ta.

— Serios? Înainte să ajungă la Van, jumătatea aia de amuletă a trecut prin multe mâini, însă nimeni nu s-a apucat să mă caute, în afară de Van, care nici nu-şi dorea amuleta pentru

sine, ci pentru tine. Ea mi-a zis de tine, confirmă Ledger, sorbind din cafea. Amuleta e un obiect minunat, înzestrat cu multe puteri. La început, am crezut că era prea deteriorată ca să meargă, dar îi simţeam încă vraja. Legenda spune că Vrăjitoarea Albă Vardia a rupt-o în două, însă tot mai voia să-l apere pe Linus, un Vrăjitor Negru, în cazul în care ajungeau iar împreună. Astfel a fost creată amuleta şi simt că vraja ei o să ajute doar omul potrivit, omul care reuneşte în sine Albul şi Negrul.

— Eu?

Ledger îmi zâmbeşte o clipă.

— Nu ştiu dacă e cazul să te arăţi atât de încântat. Amuleta, dacă funcţionează, o să te apere de multe, însă pentru a te folosi cum trebuie de puterile tale, îţi trebuie un imens simţ al responsabilităţii. Te asigur că, dacă îţi duci viaţa liniştit pe un mal de râu, studiindu-ţi puterile, învăţând despre Darurile tale şi exersându-le de-a lungul anilor, o să dobândeşti mai multă tărie şi mult mai multă fericire.

— Şi în tot timpul ăsta mor oameni.

— Mereu mor oameni. E un nărav de-al lor, n-ai cum să-i schimbi.

— Pot să-i schimb pe unii.

— Poate. Însă eşti foarte tânăr, n-ai decât şaptesprezece ani, tocmai ţi-ai primit Darurile. Încă mai ai enorm de învăţat.

— Am învăţat destul cât să mă lupt cu Soul.

— Aşa crezi? Nu cred că ai nici cea mai vagă idee câte lucruri mai ai de învăţat.

Iar atunci casa din Montana dispare, stăm la aceeaşi masă, pe aceleaşi scaune, însă ne aflăm pe un vas imens, un transoceanic, suntem pe puntea superioară, bate un vânt năprasnic, iar în depărtare suprafaţa apei spumegă, străpunsă de delfini. Apoi în jur se vede doar zăpadă şi gheaţă, frigul îmi îngheaţă aerul cald din nări, iar mai târziu suntem într-un restaurant, printre alţi oameni şi alte mese, iar lângă mine e un geam imens, care dă spre un port, dincolo de zgârie-nori.

— Foarte impresionant. Bănuiesc că nici nu ne-am mişcat de fapt. Doar ai creat impresia că suntem în altă parte.

Şi cu asta ne-am întors în casa din Montana.

— Nu încerc să te impresionez, ci doar să-ţi arăt câte mai ai de învăţat. Cu acest Dar, îi sugerez minţii tale imagini pe care tu le vezi în faţa ochilor. E un Dar rar, greu de controlat, însă am

învăţat cum s-o fac. Şi tu poţi învăţa atâtea şi atâtea lucruri, Nathan. Ai foarte mult potenţial.

— Ai învăţat să foloseşti alte Daruri? Le-ai luat de la alţii?

— Nu, Nathan. N-am luat nimic de la nimeni. Pot să ajung la… originea tuturor lucrurilor. Şi cred că şi tu ai putea învăţa să faci asta. E o adevărată bucurie să descoperi lucruri noi, să înveţi.

— Nu cred că-i de mine aşa ceva. Nu am fost deloc un elev bun la şcoală.

— Cu siguranţă că şcoala nu era deloc de tine, însă înveţi repede să-ţi stăpâneşti Darurile. Îţi foloseşti intuiţia. Şi eşti uimitor de încrezător şi de cinstit, având în vedere mediul din care vii. Ei, da, Van mi-a povestit totul despre tine. Tot ce ştia, adică destule. Despre părinţii tăi, despre fraţii şi surorile tale, despre prizonierat şi evadare, şi apoi despre tatăl tău şi ce s-a întâmplat cu el. Ai depăşit atâtea obstacole, Nathan, însă tot nu ţi-ai atins pe deplin potenţialul – din câte-mi dau seama. Poate pentru că eşti atât de sălbatic.

Îmi ia din nou amândouă mâinile şi mă priveşte în ochi, iar eu mă întreb dacă amuleta ar putea să mă ajute pe mine, un Semicod, în bătălia cu Soul şi Vânătorii.

— Mereu te gândeşti la război şi la amuletă, spune Ledger lăsându-se pe speteaza scaunului. Numai că, Nathan, amuleta e o bagatelă. Bine, are o valoare specială, recunosc, însă rămâne un obiect fermecat, iar obiectul în sine contează prea puţin; farmecul e cel care ar trebui să te intereseze pe tine. Creatoarea amuletei a ferecat farmecul în lăuntrul lui, însă este acelaşi cu cel pe care îl posedăm deja amândoi. Este aceeaşi putere care circulă în toate. Esenţa, cum o numesc eu. Esenţa lucrurilor. Esenţa tuturor.

Încerc să-l impresionez pe Ledger

— Deci ai descoperit Esenţa asta? îl întreb pe Ledger în timp ce ne plimbăm pe malul râului.

— Am făcut multe descoperiri, am acumulat multe capacităţi şi îmi place să cred că am început să trag de marginea păturii Esenţei.

— Ce Dar aveai? La început?

— Controlul minţii. Am fost un copil inteligent şi sigur pe mine în multe privinţe şi ştiam, ştiam categoric că o să mă aleg cu un Dar puternic. Şi totuşi, din alte puncte de vedere, social, cum se spune, n-am avut parte nici de siguranţă de sine, nici de fericire. Aveam multe atuuri, însă nu erau deloc echilibrate. Eram o fată plăpândă, nu arătam aşa de bine şi eram foarte băieţoasă. Nu mă interesa deloc să mă îmbrac frumos şi să fiu la modă. Hainele băieţilor mi se păreau mult mai comode. Un băiat pe nume Jack îmi spunea că sunt băiat. Că nu eram deloc fată. Nu l-am luat în seamă, intelectul îmi spunea că era un prost, un supus, ce conta ce crede sau spune? Şi totuşi, în sinea mea, m-a rănit. Nici nu mi-am dat seama cât de mult până nu mi-am descoperit Darul, la câteva săptămâni după ce am împlinit şaptesprezece ani. A fost un incident mărunt. Mergeam cu autobuzul şcolii, pe un scaun mai din faţă, şi citeam o carte, când s-a urcat Jack şi, trecând pe lângă mine, mi-a zis că sunt o ciudăţenie, cum îi era obiceiul. „Ce faci, ciudăţenie?” Ţin minte că atunci am zis în sinea mea, fără să-mi ridic măcar ochii din carte: „Du-te şi lasă-mă, nesimţitule!”. Iar el s-a întors, s-a dat jos din autobuz şi a plecat mai departe pe stradă. Aşa mi-am dat seama ce Dar am. În următoarele săptămâni, am descoperit că puteam să-i comand lui Jack nu doar să plece, ci şi să facă multe alte lucruri. E mult de-atunci. Erau alte atitudini... poate. I-am ordonat să le zică amicilor că preferă băieţii, cred că bănuiam pe-atunci că ăsta era adevărul şi că aşa încerca el să se ascundă. Şi el avea tot şaptesprezece ani. Mi s-a părut că fac ceva foarte deştept. Părea răzbunarea perfectă.

Ledger se uită la mine.

— După aia nu prea mai ştiu ce s-a întâmplat. Până la urmă a început să se aşeze în faţă în autobuz, singur, nu lângă mine. Apoi a început să chiulească şi, când îl vedeam, avea mereu faţa plină de vânătăi. Peste câteva săptămâni s-a sinucis. Să fi murit

din cauza mea? Aşa cred. Merita să moară? Nu. Era un om rău? Din punctul meu de vedere, cam era – doar îmi făcuse viaţa un coşmar, însă atunci m-am simţit vinovat, încă mă simt. A murit un băiat din cauza mea. Atunci am jurat să nu-mi mai folosesc niciodată Darul ca să fac rău cuiva, nu contează dacă e vrăjitor, supus sau Semipur.

— N-a fost vina ta. Nu tu l-ai bătut, nu tu l-ai chinuit, ci societatea.

— Ştiam eu c-aşa o să vezi lucrurile, îmi spune Ledger zâmbindu-mi. Oricum, mi-am folosit puterile într-un mod negativ.

— Societatea trebuia să se schimbe. Nu tu şi nici el. Chiar s-a întâmplat ce mi-ai povestit? întreb eu după câţiva paşi.

Ledger râde fără să-mi răspundă.

— S-a întâmplat că, după ce mi-am descoperit Darul, am plecat de acasă şi am călătorit prin lume, am cunoscut oameni, am meditat, am citit şi am învăţat încet-încet, spune el până la urmă. Se spune că fiecare vrăjitor are un singur Dar, dacă nu se apucă să fure de la alţii, însă am început să mă îndoiesc. Vindecarea este tot un fel de Dar, la urma urmei, şi toţi vrăjitorii îl au. Dacă avem două Daruri, de ce n-am avea trei? Sau mai multe? Mi-am dat seama că nu contează Darurile în sine, ci puterile de la care vin. Şi atunci am început să cred că, dacă toţi avem puteri, atunci cu toţii avem, oricum, toate Darurile pe care putem să le atingem, ne trebuie doar răbdare şi exerciţiu ca să le descoperim.

— Nu prea ştiu, zic eu. N-a trebuit să lucrez deloc ca să descopăr Darurile de la tata. Au fost ale mele după ce… i-am mâncat inima.

— Ce vreau să zic e că puteai să le descoperi şi în felul ăsta. Ţi-ar fi luat mai mult, însă se putea.

— Aşadar, acum poţi să dobândeşti orice Dar?

— Pot să fac multe lucruri şi, în acelaşi timp, există multe lucruri care-mi sunt imposibile. Însă mi-ar plăcea să colaborăm, Nathan. Aş vrea să rămâi cu mine aici, ca să-ţi împărtăşesc din cunoştinţele mele şi, poate, chiar să învăţ de la tine. N-ai simţit niciodată ceva mai mult decât Darul tău? mă întreabă Ledger după o scurtă pauză. Ceva în plus faţă de Darurile pe care le-ai dobândit?

Acum mă priveşte ţintă.

— Cred că ai simțit. Ce anume?
— Prietenul meu, Gabriel, are Darul preschimbării, însă a rămas blocat în corpul de supus şi nu mai reuşea să se preschimbe la loc. Van ne-a ajutat, ne-a pus să bem o poţiune şi am intrat într-un fel de transă, iar Gabriel a reuşit să se regăsească.
— Cum anume?
— Cum eram scufundaţi în transa noastră, am călătorit în Ţara Galilor. Gabriel spune că de fapt nu eram în transă, că a fost aievea, dar nu sunt sigur. În fine, aveam o ţepuşă care ne unea unul de altul, iar eu am căzut în ea, în ţepuşă adică, şi mi s-a înfipt în piept, în inimă şi în pământ.
Ridic din umeri. Nu-mi place să vorbesc despre asta, oricum nu găsesc niciodată cuvintele potrivite.
— În fine, Gabriel a reuşit să se regăsească.
— Iar tu ai simţit altceva?
— Da… însă nu ştiu ce anume. Nu ştiu decât că era ceva dincolo de Darul meu, o forţă, o putere, ceva care avea de-a face şi cu ţepuşa care mă lega de pământ.
Ledger zâmbeşte.
— Cred că pământul e cheia multor puteri pe care le avem. Ceea ce are legătură şi cu tine, Nathan. Eşti foarte legat de natură.
— Poate.
— Nu ţi se pare mult mai palpitant să înveţi despre asta decât să te lupţi cu Vânătorii, nişte vrăjitori atât de înstrăinaţi, că nici nu mai ştiu ce pierd?
Nu ştiu. Nu mi se pare prea palpitant.
— Uite ce e, îţi mulţumesc că-mi oferi ceva special şi sunt sigur că ai dreptate, însă… nu e deloc genul meu. Nu pot să-i dau uitării pe oamenii ăştia care nimicesc atâţia vrăjitori.
— Şi nu te-ai gândit niciodată că ai putea da greş?
— Bine’nţeles! Mă crezi prost? Ştiu că pot să mă omoare. Nimeni nu se duce la război fără să se gândească de un milion de ori la asta. Tocmai de-aia îmi trebuie amuleta. Şi îmi exersez atâta Darurile, încercând să mă perfecţionez.
— Serios? Atunci arată-mi nişte farmece, Nathan, spune el încrucişându-şi mâinile pe piept. E rândul tău să mă impresionezi.
Preţ de-o clipă am impresia că Celia, Clay şi Wallend sunt iar

de faţă şi trebuie să le demonstrez de ce anume sunt în stare. Îmi zic că e altceva, că Ledger e altfel şi că nu-mi rămâne decât să mă conformez: mă fac nevăzut câteva clipe, arunc cu un fulger, mă ivesc iarăşi şi scot flăcări pe gură.

Îmi încrucişez mâinile pe piept şi aştept. Ledger nu are nicio reacţie.

— Nu pari impresionat, zic.

— Probabil pentru că nici nu sunt. Poţi să te preschimbi pe loc într-un animal?

— Nu, răspund chinuindu-mă să nu-i trântesc o înjurătură.

Se uită fix în ochii mei, ştiu că-mi citeşte iar gândurile şi îi zic în sinea mea să se ducă dracului.

— Se pare că eşti nerăbdător să-mi arăţi ce bine lupţi.

Se dă ceva mai în spate şi-mi spune:

— Păzeşte-te atunci.

Nici nu apuc să fac ceva, că se repede la mine să-mi ardă un picior în piept. Mă dau într-o parte şi dau să-l izbesc cu un fulger, însă se fereşte şi azvârle cu braţele o minge de foc spre mine. Simt că-mi arde faţa şi mă rostogolesc cât colo, aruncând fulgere cu amândouă mâinile. Ledger fuge să se adăpostească. Azvârl o limbă lungă de electricitate în direcţia în care cred că o ia, însă el se dă în spate şi iarăşi se repede la mine, doar că de data asta sare peste mine prin aer şi-l văd zâmbind de sus. Scot o dâră de foc pe gură. Ledger se lasă la pământ şi întinde mâinile, venind spre mine, iar flăcările îl înghit cu totul. Dar nu cred că arde, pare calm şi liniştit. Nu urlă cuprins de panică, asta-i clar. Iar eu sunt atât de nervos, încât tot scot flăcări pe gură… până nu mai pot.

Când se stinge flacăra, Ledger îmi zâmbeşte, apoi se încruntă când observă un firicel de fum înălţându-se din buzunarul gecii şi se bate cu palma acolo ca să stingă focul.

— Ce noroc că am pus amuleta în celălalt buzunar, spune el făcându-mi cu ochiul.

— Nici n-ai nevoie să te apere amuleta. Ai şi-aşa destule puteri.

— Pot să-ţi ţin piept, mă descurc şi cu doi ca tine, poate chiar trei… însă patru mă cam depăşesc deja. Şi, chiar dacă pare improbabil, ei bine, o să se fabrice bombe şi mai puternice, pistoale mai eficiente şi otrăvuri şi mai perfide. Şi numai amuleta te poate apăra de toate astea.

Îi ard lui Ledger un picior în piept. Şi lovesc iute, nu glumă. Nimeni, niciun Vânător, n-a reuşit să scape vreodată. Însă acum dau de aer. Ledger mi-a evitat fără efort lovitura. Încerc iar să-i trag un picior. Tot în aer. Repet prima lovitură, direcţionând-o de data asta în locul unde mă aştept să se mute. Tot nu-l nimeresc. Mai încerc de două ori. Ultima oară ripostează şi mă dau în spate, m-am aşteptat să contraatace, aşa că mă atinge doar pe braţ cu tocul bocancului.

— Eşti foarte rapid, spune el zâmbind.

Mai arunc un fulger şi se dă într-o parte, însă reuşesc să-i pârlesc mâneca. Arunc încă un fulger şi încă unul. Se fereşte de fiecare dată, însă mi se pare că începe să obosească de-acum, şi i-l azvârl pe cel mai mare. Atunci dispare cu totul şi îl aud strigându-mă pe nume din spate. Şi imediat parcă mă izbeşte un zid.

Cerul e albastru, fără niciun nor, iar soarele a coborât în zare. Zac la pământ, cu ochii la cer, simt sub mine iarba şi-mi vine să mă ridic de-aici şi să-l pocnesc pe Ledger, însă pe de altă parte îmi spun că e mai înţelept să rămân cuminte aici. Poate am atins un soi de echilibru.

Mă doare tot corpul, înainte să mă vindec vreau doar să-mi amintesc ce rău e să suferi. E nasol. Îmi simt toţi muşchii de parcă mi i-a smuls cineva de pe oase şi apoi i-a lipit la loc.

— A, te-ai trezit.

Îl văd pe Ledger stând lângă mine.

— Ei, te-am impresionat? îl întreb.

Pare serios.

— Eşti un luptător bun şi rapid, însă şi vulnerabil.

— Cu ce m-ai lovit?

Se uită la trunchiul gros de copac de la picioarele lui.

— *Pe bune?*

Nimeni nu pare în stare să ridice aşa ceva.

Şi, de parcă mi-ar citi gândurile, ceea ce bănuiesc că şi face, îmi răspunde:

— Îl mişc cu puterea gândului.

— Crezi că duşmanii o să fie la fel de dăruiţi?

— Absolut.

— Îmi trebuie amuleta, spun ridicându-mă.

— Ce-ar fi să rămâi aici o vreme să te mai gândeşti?

— Tu ziceai că trebuie să ne respectăm intuiţia, iar eu asta şi fac acum. Viitorul meu nu e aici cu tine. Am…

Nu ştiu dacă să-i spun sau nu, însă urmez:

— Am avut o viziune, ai dreptate: e pe malul unui râu, într-un loc frumos, însă nu aici şi nu cu tine.

— Viziunile pot fi înşelătoare.

— Ştiu, zic, însă mai cred şi că au o doză de adevăr. De inevitabil. Dacă o iau într-o direcţie sau alta, dacă lupt sau rămân cu tine, tot pe malul râului ăluia o să ajung.

— Ei, sper să te întorci aici după ce te lupţi cu Soul, spune Ledger încuviinţând din cap. Dacă e adevărat ce zici, faptul că vei petrece câţiva ani cu mine n-o să-ţi schimbe cu nimic destinul.

— După ce mă lupt cu Soul?

— Pari hotărât să te lupţi cu el.

— Şi o să mă ajuţi? O să-mi dai amuleta?

Încuviinţează aproape imperceptibil, spunând:

— N-am de gând să nu fac nimic, însă răul poate să triumfe şi dacă oamenii de bine fac ce nu trebuie. Eu am de gând să fac ce trebuie şi cred că eşti omul potrivit pentru amuleta mea.

— Îţi mulţumesc. Nu-ţi promit că o să mă-ntorc neapărat, însă s-ar putea să mă-ntorc.

— Orice se poate în viaţă. Hai să mergem la cabană să ne uităm la amuletă. Te aşteaptă Gabriel, cred.

— E acolo?

— L-am adus pe Gabriel la cabană înaintea ta. Am băut o cafea, însă recunosc că i-am turnat în cană câteva picături dintr-o poţiune de somn. Când m-am dus după tine, l-am lăsat să doarmă în siguranţă.

Grăbesc pasul – cu greu mă abţin să n-o iau la fugă – şi-l văd pe Gabriel stând în faţa cabanei, cu ochii la noi. Când ajung aproape de el, încetinesc şi îi zâmbesc larg:

— Eşti bine?

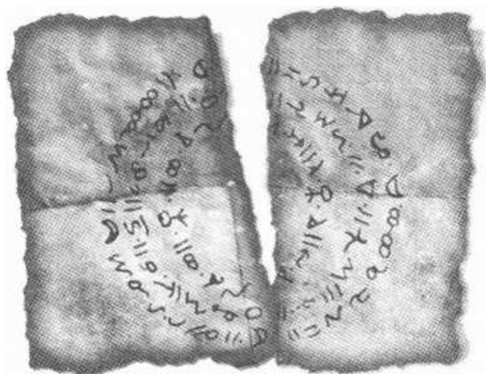
Încuviinţează.

— Dar tu?

— Mda… bine. Am pierdut o partidă de lupte şi în ultimele ore am vorbit mai mult decât în jumate de an.

Cu ambele ţevi?

Cele două bucăţi ale amuletei sunt pe masă, una lângă alta. Pergamentul e îngălbenit şi amândouă bucăţile par să fi fost făcute ghem la un moment dat. Jumătăţile se potrivesc clar, nu lipseşte nicio frântură. Ledger spune că scrisul de pe hârtie e fermecat. Amuleta e doar atât: un pergament cu un scris pe el – e bizar, nu par litere, ci mai degrabă nişte forme pe hârtie, care compun trei cercuri concentrice atunci când cele două bucăţi sunt unite.

Suntem iar la cabană. Ledger stă în faţa mea la masă şi Gabriel, lângă mine. Pe masă, lângă amuletă, mai sunt un ceainic cu ceai de plante, o sticlă goală cu fund rotund, un dop de plută, un calup de ceară pentru pecete, nişte sfoară, o lumânare şi chibrituri.

— Bănuiesc că nu putem să le lipim cu scotch, îi zic lui Ledger.

— Ce bine ar fi să fie aşa de simplu, zâmbeşte Ledger. Amuleta nu poate fi reparată deloc sau dacă am repara-o, i-am schimba puterile. Însă asta nu înseamnă că jumătăţile nu pot funcţiona împreună aşa cum sunt. Aşa şi trebuie. Amuleta simbolizează echilibrul, iar tu o să fii iarăşi întruchiparea echilibrului.

— Adică cele două laturi ale mele?

— Nu doar ele. Arată-mi tatuajele de pe deget.

Întind mâna dreaptă. Pe degetul mic am cele trei tatuaje cu *N 0,5.*

— Van mi-a spus că un ins pe nume Wallend ţi-a făcut

tatuajele, spune Ledger, şi că fiecare tatuaj de la deget reproduce un altul de pe corp. Wallend voia să-ţi taie degetul şi să-l folosească pe post de amuletă ca să te controleze, să te silească să faci ce vrea. Cred că acum s-a întors roata destinului. Există un echilibru când vine vorba de viaţă şi de moarte, de bine şi de rău. Înţelegi?

— Yin şi yang. Ochi pentru ochi. O mână spală pe alta. Din astea?

— Eu n-aş zice chiar aşa, însă, da, e vorba de un echilibru între părţi. Wallend voia să se folosească de tatuaje ca să te aibă în puterea lui, însă la fel şi tu poţi să te foloseşti de ele ca să-l ai în putere. Ledger ia o gură de ceai. Amuleta nu poate fi întregită, nu poate fi lipită la loc, însă poate să-ţi apere degetul şi, prin urmare, întregul corp, dacă vârâm amuleta într-o sticlă, cu degetul tău.

— Atunci… trebuie să-mi tai degetul?

— Altfel nu prea văd cum ar încăpea în sticlă.

— Şi dacă nu funcţionează?

— Atunci o să ai un obiect ornamental interesant de pus pe poliţa căminului.

— Mai trebuie vreun farmec în afară de asta?

— Nu mi se pare necesar. Avem puterea amuletei, sângele de Vrăjitor Negru amestecat cu cel de Vrăjitoare Albă care-ţi curge prin vene, degetul cu tatuajele şi propria ta istorie personală. Mi se pare că ajunge atâta magie.

— Bun. Şi după ce punem totul în sticlă, gata? Oriunde merg, o să mă apere?

— Da. Doar dacă nu se sparge sticla.

— Aşadar sticla poate fi distrusă?

— Desigur. Doar e o simplă sticlă. Dacă ţi-ar sparge cineva sticla şi ar scoate amuleta, ai fi din nou vulnerabil. Însă atâta timp cât sticla e în siguranţă, te ocroteşte. Sticla ar putea fi folosită împotriva ta. Dacă o pune cineva pe foc, o să te ardă, dacă o pune cineva la îngheţat, o să îngheţi. Însă o să am eu grijă de ea. Va trebui să ai încredere în mine, Nathan. Ăsta e preţul pe care ţi-l cer în schimbul ajutorului meu. O să ţin sticla la loc sigur până nu mai ai nevoie de ea. După ce o să-l omori pe Soul, o s-o sparg şi o să fii iar vulnerabil. Amuleta o să rămână la mine şi o să-ţi înapoiez degetul. Ne-am înţeles? mă întreabă el după o clipă de tăcere.

Îmi doresc amuleta, însă nu-mi surâde deloc ideea cu sticla. Nu mă simt deloc bine când mă gândesc că mă las pe mâna cuiva care se foloseşte de stratagema lui Wallend. Însă nu prea cred că am de ales. Încuviinţez din cap.

— Bun, face Ledger şi apoi se uită la Gabriel. Păi, are cineva un cuţit la el?

Nu vreau să folosesc Fairbornul – am impresia că farmecul lui mi-ar purta ghinion sau s-ar putea să interfereze –, aşa că scot cuţitul de la Gabriel. Îl ţin mereu la curea, chiar dacă nu prea îl folosesc.

Îmi lipesc palma dreaptă de masă. Trebuie să tai degetul mic la rădăcină, la articulaţie, încerc să pun lama unde trebuie, însă mă mişc stângaci şi vreau să tai rapid şi cum trebuie.

— Îmi acorzi mie onoarea? mă întreabă Ledger şi dă să ia cuţitul.

Însă Gabriel spune „Nu”. Îşi lasă mâna pe a mea, unindu-şi degetele cu ale mele pe deasupra mânerului.

— Eşti sigur? mă întreabă el.

Încuviinţez şi apasă lama cuţitului.

Sângele curge pe masă şi degetul meu pare micuţ şi ciudat. Aştept să simt durere. Începe. Mă vindec la mână, rana nu mai sângerează de-acum, pielea începe să crească la loc şi nu mai rămâne decât o cicatrice albicioasă, din deget nu mi-a mai rămas niciun ciot, atât de aproape de palmă a tăiat Gabriel.

Ledger ia degetul şi-l pune cu grijă pe una dintre jumătăţile amuletei, cu care îl înveleşte, adăugând deasupra cealaltă jumătate. Hârtia e pătată de sânge, însă pe Ledger nu pare să-l deranjeze, mă gândesc că poate aşa şi trebuie.

— Acuma leagă-l.

Ţine degetul, iar eu iau bucata de sfoară şi o înfăşor cu grijă în jurul pacheţelului, cât mai strâns, apoi fac nod. Mai înfăşor nişte sfoară la celălalt capăt, ca să nu alunece degetul dinăuntru. Ledger vâră pacheţelul în sticlă şi o astupă cu dopul. Apoi aprinde o lumânare. Ţine calupul de ceară roşie deasupra flăcării, picurând ceară topită pe gura sticlei, ca să sigileze dopul.

Ledger se uită la mine şi apoi iar la sticlă, admirându-şi opera.

— Asta-i tot? întreb.

— Păi, cred că mai bine am face o încercare, spune el întorcându-se spre Gabriel. Vrei să încerci tu primul?

Gabriel dă să ia cuţitul, zâmbindu-mi.

— Staţi aşa. Nu ne jucăm aici! le zic eu. Nu vreau să aflu că n-a mers ca apoi să mor imediat!

— N-o să-ţi înfig cuţitul în inimă, mă gândeam poate să încerc să te tai, spune Gabriel.

Apoi întreabă, uitându-se la Ledger:

— Amuleta apără de orice rană, nu?

— Asta e şi ideea.

Nici nu apuc să protestez, că Gabriel îmi trece lama cuţitului pe dosul mâinii. În mod normal, m-aş alege cu o tăietură adâncă, însă cuţitul nu mă răneşte deloc şi nu simt nimic, parcă nici nu m-a atins lama.

— Încearcă să-mi înfigi cuţitul în mână. Cu binişorul.

— Să-ţi înfig cuţitul cu binişorul? O să mă străduiesc.

Gabriel încearcă să-mi înfigă cuţitul în mâna dreaptă.

Cuţitul îmi alunecă pe piele, înainte şi înapoi, astfel încât nu simt nimic şi nici nu rămâne vreo urmă.

— Mai încearcă o dată, mai cu forţă, zic. Cu ăsta.

Şi-i întind Fairbornul.

Gabriel se ridică pe de scaun şi dă să înfigă Fairbornul în mâna mea, luându-şi elan de sus, însă nici nu mă atinge. Fairbornul alunecă pe lângă piele şi se împlântă în masă.

— Bun. Aşadar nici cuţitele şi nici măcar Fairbornul nu par să-ţi dea de furcă. Numai că Vânătorii sunt de obicei înarmaţi cu pistoale.

Şi atunci Gabriel scoate pistolul din geacă şi-l învârte pe deget, zâmbind.

— Nu-mi dau seama de ce te amuză aşa de tare.

— Bine, aş putea să încerc să te gâtui, spune Gabriel. Dintotdeauna mi-am dorit să încerc aşa ceva.

— Foarte haios. Haide, împuşcă-mă odată.

Îndreaptă ţeava pistolului spre umărul meu, apoi spre stomac şi picior.

— Cred că în picior. Dreptul sau stângul?

— Nu contează, hai să terminăm odată.

Chiar am emoţii, vreau să se termine.

Gabriel trage. Răsună o detunătură puternică.

Mă uit în jos.

— Ai tras ca lumea? întreb.

Nu sunt rănit şi n-am simţit nimic.

— Doar mă pricep să trag cu arma, spune Gabriel părând enervat.

— Păi, unde s-a dus glonţul?

După ce-l căutăm câteva minute, dăm peste el în lemnul uşii.

— Probabil a ricoşat din tine, spune Ledger. Deja devine periculos. Vă las singuri. E o puşcă pe perete, Gabriel, cartuşele sunt în sertar, numai să te dai mai în spate.

Gabriel se întinde şi ia de pe perete o puşcă – pare o vechitură. O încarcă şi îmi zâmbeşte iar.

— Ambele țevi? mă întreabă.

— Poate ar fi mai bine să ieşim.

Când suntem afară, Gabriel îndreaptă puşca spre talia mea, de la distanţă. Trage. Zgomotul mă deranjează cel mai tare. În jur plouă cu alice, mă ghemuiesc şi închid ochii. Când îi deschid la loc, văd că Gabriel s-a prăbuşit pe spate, însă râde.

— Puşca aste e infernală. Era să-mi disloce umărul. Nu te-am atins?

— Nu. Am simţit ceva, însă cred că era doar aerul pe piele. Vrei să încerci să mă loveşti? îl întreb. Să mă pocneşti adică.

Gabriel se ridică în fund.

— Nu. Am impresia că pe mine o să mă doară mai rău decât pe tine. Însă apoi se ridică de jos şi apucă puşca de ţeavă. Ce zici dacă facem aşa? mă întreabă el rânjind.

— Hai să te văd.

Se repede la mine izbindu-mă cu puşca în umăr, însă cumva alunecă pe lângă mine şi Gabriel se roteşte pe loc, iar eu încerc să-mi înăbuş râsul, ceea ce pare să-l enerveze, aşa că lasă puşca şi încearcă să-mi tragă un pumn în faţă şi încă unul în stomac, imediat. Spre mirarea mea, mă nimereşte, îi simt pumnul în falcă, dar e ca şi cum m-ar mângâia, la fel şi în stomac. El însă îşi freacă pumnul de nu mai poate.

— Cred că până la urmă m-ar interesa să mă gâtui, zic.

— Ar fi plăcerea mea, îmi răspunde el luându-mă de gât.

Îi simt mâinile calde pe piele, mai întâi mă apasă uşor, însă apoi îmi dau seama că încearcă să mă strângă cu toate puterile, însă nu-i simt decât căldura pielii.

— Mă cam gâdilă, îi spun.

Gabriel râde şi îşi ia mâinile de la gâtul meu.

— Hmm, ce-ar fi dacă… Ştiu, vino în casă.

Se duce la chiuvetă, astupă scurgerea şi dă drumul la robinet.

— Vrei să mă îneci? îl întreb.
— Vâră-ţi capul aici şi o să ţi-l ţin sub apă, îmi spune.
— Şi dacă nu pot să respir?
— Atunci o să ştim că amuleta are un punct slab.
Mă duc la chiuvetă, mă aplec şi-mi vâr capul în apă. Gabriel mă ţine de ceafă. Expir, golindu-mi plămânii de aer. Însă nu-mi vine deloc să inspir. Mă simt ciudat, un pic ameţit, practic nu fac decât să-mi ţin respiraţia. Aştept. Nu se poate să rezist aşa la infinit, nu? Aşa că aştept. Şi tot aştept. Ştiu că au trecut minute în şir de când stau cu capul în apă.
Apoi îmi vine să trag aer în piept şi nu prea mai rezist la fel de bine. Mă mişc, mă agit, însă Gabriel mă ţine mai departe. Nu mai am oxigen. Am ameţit de tot, văd negru în fata ochilor. Îi dau un șut lui Gabriel şi îmi scoate capul din apă.
— Eşti bine? mă întreabă el râzând, în timp ce eu tuşesc şi horcăi.
— Mi s-a terminat aerul adineauri, zic. Aş putea să mă înec.
— Ţi-ar lua ceva însă. Ai stat cu capul în apă aproape zece minute.
— Mai ai vreo idee? îl întreb.
— Mi-ar plăcea să fie Mercury aici, să te facă sloi, până mori.
— Am impresia că nici a ta nu m-ar deranja.
Gabriel se duce la rucsacul meu şi-l deschide, însă apoi se opreşte şi-mi spune:
— Închide ochii. Mai am o idee.
Mă conformez.
— Du-ţi mâinile la spate, îmi spune peste câteva clipe. O să te lovesc cu ceva, însă n-o să-ţi arăt cu ce şi nici n-o să ştii de unde vine lovitura.
— Nu ştiu dac-o să conteze, zic, dar îmi duc ascultător mâinile la spate.
Apoi simt cum tare mă strânge la mâini, legătura de cabluri.
— Hai să văd cum te eliberezi, îmi spune Gabriel.
Trag de legătură, însă nu pot să mi-o scot, aşa că mă întorc spre el.
— Foarte amuzant. Credeam c-o să încerci să mă răneşti?
— Nu. Însă văd unde-i punctul slab. Cineva poate să te păcălească şi să te prindă, îmi spune el părând serios. Soul se dă în vânt după amândouă.

Prea preţios

Rămânem câteva zile la Ledger. Aici, lumea reală, cu războiul şi luptele ei, nu mai pare deloc aievea, însă nu înseamnă că m-am răzgândit şi că vreau să rămân. Ledger nu încearcă să mă convingă să stau, însă îmi spune că trebuie să-mi exersez Darurile. Sunt în stare să opresc timpul, însă nu mult; dacă mă concentrez, pot să-l ţin aşa aproape un minut. Nu prea ştiu dacă mi-ar ieşi în focul luptei. Nici măcar Marcus nu şi-a folosit Darul ăsta decât o dată pe câmpul de luptă, când era pe moarte. Îţi mănâncă din energie şi necesită multă concentrare, cred că l-a secătuit de ultimele puteri.

Ledger mă lasă să-mi exersez Darurile singur, ceea ce mă miră, credeam că o să-mi dea tot felul de sfaturi. Îmi spune doar atât:

— Ascultă totul, fii atent mai ales la pământ şi o să înveţi tot ce trebuie să ştii.

Totuşi, îmi arată şi o întreagă serie de alte Daruri, ca să-mi fac o idee la ce să mă aştept. Mă atacă cu toate armele din dotare: fulgere, flăcări, apă, sunete, lumină, culori şi obiecte. Mă ia pe sus şi mă aruncă de colo-colo: în apă, în copaci şi la pământ. Nimic nu doare, însă îmi abate atenţia şi-mi arată că pot fi învins.

E în stare şi să-mi controleze mintea. Când îmi spune, mă opresc în plin atac. Şi, ceea ce mă sperie şi mai tare, dacă-mi spune să-l atac pe Gabriel, îl ascult. Ledger se asigură că nu-l rănesc, însă am băgat la cap. Cineva poate să-mi controleze mintea dacă vrea.

Şi Gabriel îşi exersează Darul, deşi mie mi se pare că-l stăpâneşte la perfecţie. Doar când îşi ia înfăţişarea mea nu-mi place. Sunt sigur că mă face să arăt mai bine decât în realitate, sunt mai drăguţ şi mai fericit. Deşi aici mă simt mai fericit decât în altă parte. Nu mulţumită lui Ledger sau lucrurilor pe care le învăţ aici sau din astea, ci pentru că relaţia dintre mine şi Gabriel e iar ca pe vremuri, chiar mai bună.

Când am o clipă liberă, mă gândesc la cadoul pe care i l-am promis lui Gabriel. Ştiu că are impresia că o să uit sau că n-o să mă sinchisesc, ceea ce mă motivează şi mai mult să găsesc cadoul potrivit. Numai că nu prea îmi vine în cap nicio idee potrivită: un cuţit, o carte, un ceas, un lănţişor, o brăţară – toate

sunt cadouri bune şi s-ar bucura să primească aşa ceva, însă nu par de-ajuns. Vreau să-i fac un cadou special.

În fiecare dimineaţă mă preschimb în animalul meu, mă fac vultur şi rămân aşa o vreme, iar apoi mă gândesc de obicei la tata şi la zilele pe care le-am petrecut împreună, amintindu-mi-l în toate detaliile. Într-una din zile, după ce mă preschimb înapoi în om, îmi dau seama ce cadou să-i fac lui Gabriel. Ce prostie că nu mi-a venit mai devreme ideea – e ceva perfect şi la mintea cocoşului.

Noaptea dormim afară, chiar dacă Ledger a făcut aranjamente ca să putem rămâne în cabană. În prima noapte dormim la foc, în a doua clădesc o vizuină din muri ca a tatei. Acum mi-am descoperit şi Darul de a creşte sau veşteji plantele. Vizuina e o simplă boltă de muri, sub care se ajunge printr-un tunel scurt. Nu e destul de mare cât să stai în picioare sub ea, însă are un aer cald şi intim. Facem focul înăuntru şi, prin golurile din acoperiş, vedem stelele, iar fumul se ridică printre crengi. Stăm întinşi unul lângă altul, cu ochii la stele.

— Mâine ar trebui să ne întoarcem, zic în a cincea noapte.

— Dacă vrei tu…

— Îţi place aici?

— Îmi placi tu aici.

Ne sărutăm şi facem dragoste, după care Gabriel adoarme. O vreme, îi ascult bătăile inimii.

Acum m-am hotărât ce cadou să-i fac, problema e cum să i-l dau. Nu vreau să trec prin toată faza cu deschiderea ambalajului, timp în care aştepţi să vezi cum i se pare şi din astea, însă chiar vreau să fie special.

Ridic mâna dreaptă şi, la lumina focului, pielea de la încheietură arată îngroşată şi netedă. Mâna pare să fi prins o formă ciudată fără un deget. Pe arătător port inelul de la tata. Îmi amintesc cât m-am minunat că mi-a dat un obiect atât de special şi cât m-am mândrit cu el şi cu tata, şi cu faptul că tata mi l-a făcut cadou. Îmi scot inelul, mi-l duc la buze şi-l sărut. Îmi amintesc când l-am văzut prima dată pe Gabriel la Aeroportul din Geneva, când mi-a spus Rose că mă iubeşte şi când mi-a spus el prima dată că mă iubeşte. Şi ştiu că-l iubesc pe Gabriel mai mult decât am iubit pe oricine altcineva vreodată, mai mult decât mi-aş fi închipuit că pot să iubesc pe cineva. Mulţumită lui sunt un om mai bun. Îi pun inelul pe deget. Îi stă bine. Apoi mă

întind mai aproape de el şi-mi închipui cum o să trăim liniştiţi împreună, într-un colţişor frumos de natură, pe malul unui râu…

A doua zi dimineaţă, Gabriel mă strigă încet şi mă trezesc. Sunt întins pe spate, îl simt pe Gabriel lângă mine.

— Nathan.

Deschid ochii. Stă sprijinit într-un cot, privindu-mă serios, dar şi emoţionat.

— Trebuie să vorbim, îmi spune.

Ridică mâna cu inelul de aur la deget şi continuă:

— Despre ăsta.

— Am zis c-o să-ţi fac un cadou. E cadoul meu pentru tine.

Se uită la mine serios cum e, fără să spună nimic, apoi coboară ochii şi îşi suceşte inelul pe deget ca şi cum se gândeşte la el, iar când deschide gura să zică ceva îi spun ce mi-am propus:

— Te-ai ofticat, nu? Ştiam eu că aşa o să faci.

— Nu m-am ofticat, spune el părând nedumerit. Clatină uşor din cap, părând cu totul sincer. Nu m-am ofticat chiar deloc.

— Aş putea să înţeleg dacă ai fi, pentru că te crezi atât de bun când vine vorba de cadouri şi gesturi drăguţe şi prostii din astea, iar acum am reuşit să te întrec, cadoul meu e mai tare decât al tău.

Zâmbeşte, dându-şi seama că-l tachinez, apoi clatină iar din cap.

— Recunosc că m-ai depăşit. N-aş fi crezut niciodată c-o să-mi dai aşa ceva. De fapt, ca să fiu sincer, n-aş fi crezut niciodată c-o să-mi dai ceva. Însă inelul ăsta a fost al tatălui tău şi…

— A fost al tatei şi al bunicului şi, înainte de asta, probabil că a fost al tatălui bunicului. E o străveche şi preţioasă bijuterie a familiei Edge.

Glumesc eu, dar e şi adevărat.

— Nathan, e un obiect prea preţios.

— E preţios, da, şi ţin mult la el: e singurul dar de la tata. Bine, pe lângă Fairborn şi glonţul de Vânător. În fine, e singurul lucru bun pe care mi l-a dat tata, de-asta vreau să ţi-l fac cadou.

— Nathan…

— M-am gândit mult şi bine la asta şi sunt sigur. Vreau să ţi-l dau ţie şi ştiu că tata ar fi de acord.

Ochii lui Gabriel se umplu de lacrimi.

— E al tău. Pentru totdeauna.

Lacrimile îi picură pe obraji şi ne sărutăm, iar şi iar.

Partea a treia

Jumătatea pierdută

Problema numărul cincizeci şi unu

Ne-am întors în tabăra Celiei, noua Tabără Unu. Cu totul, am stat o săptămână la cabana lui Ledger, ne-am odihnit, am învăţat multe lucruri, am lucrat la Darurile mele şi am testat cât am putut capacităţile de apărare ale amuletei. Apoi Ledger ne-a condus înapoi la camera hărţilor şi de acolo am luat-o spre New York, iar a doua zi am sosit aici.

Nu prea-i povestesc Celiei mare lucru despre Ledger – îi place să trăiască foarte retras –, însă îi spun de amuleta care-mi asigură invulnerabilitatea.

Sunt curios cum o să fie când o să-şi încerce Celia Darul pe mine. Urăsc zgomotul ăla al ei. E singura chestie de care mă tem. Nu doar din cauza durerii, ci şi din cauza amintirilor, sentimentului de ruşine, nenumăratelor dăţi când sunetul ăla m-a răpus la podea, smiorcăindu-mă şi gemând. Însă acum vreau să-l folosească împotriva mea. Şi ea parcă de-abia aşteaptă să-şi încerce puterile.

— Mai întâi trage-mi un pumn în faţă, îi zic eu rânjindu-i.

Îşi trosneşte degetele, îşi face palma pumn şi mi-l repede în faţă – un upercut zdravăn cu dreapta.

Acum chiar simt ceva: nu durere, ci un fior de plăcere când o văd pe Celia cocoşându-se cu mâna lipită de corp. Apoi se ridică, vindecându-se cu viteză maximă, pun pariu.

— Parc-aş trage un pumn într-o bucată de oţel.

Bineînţeles că nu se dă în lături să încerce alte metode: mă înjunghie, mă împuşcă, însă o opresc când vrea să mă spânzure. Îi zic să scoată sunetul ei.

— Eşti gata? îmi spune. Nu trebuie să te pregăteşti sau ceva?

— Nu, farmecul de apărare e ca un fel de armură pe care o port tot timpul.

Apoi mă izbeşte zgomotul. Doar că nu mă doare şi e impropriu spus că mă izbeşte. E un ţiuit slab, neplăcut şi ascuţit, însă n-are cum să mă oprească, e ca şi cum aş auzi pe cineva cântând fals.

— Tu chiar te străduieşti acolo sau ce faci? îi zic punându-mi mâinile pe piept.

Nu-mi ia în seamă comentariul, ci se uită la Gabriel.

— Ai găsit vreun punct slab în capacităţile amuletei? îl întreabă.

— Poate să se-nece, numai că îi ia mult. Pot să-l lege şi să-l închidă. Nu face faţă când e vorba de controlul mental. Dacă cineva dăruit cu controlul minţii i-ar propune să se predea, Nathan l-ar asculta. Însă în bătălie, în luptă dreaptă, nu pot să-i fac nimic.

— O bombă ceva? întreabă Celia.

Îmi dau ochii peste cap.

— N-am încercat aşa ceva.

— Ai putea să rămâi îngropat sub dărâmături, nu?

— Da. Însă îngropat de viu, dacă te linişteşte cu ceva.

— Te aştepţi să dea cu bombe în noi? întreabă Gabriel.

— Poate cu explozibil, răspunde Celia. Să instaleze mine, cum au omorât-o pe Kirsty.

— N-au ce să-mi facă aşa.

— Vrei să încerci? mă întreabă Celia scoţând o grenadă din buzunar şi întinzându-mi-o.

Recunosc, am emoţii. Însă, la o adică, dacă gloanţele n-au reuşit să străpungă farmecul amuletei, nu văd de ce mi-ar crea probleme o grenadă.

Iau grenada şi scot cuiul. Celia şi Gabriel se dau repede în spate. Inima îmi bate tare în piept, îmi privesc mâna şi braţul întrebându-mă dacă n-o să rămân fără ele.

Urmează o explozie orbitoare şi asurzitoare şi mă împleticesc în spate, cu ochii închişi.

Inima îmi bate tot nebuneşte, iar mâna şi braţul îmi furnică, însă, spre uşurarea mea, nu le-am pierdut. Îmi mişc degetele – n-au nimic. Dar nu pot să spun că-mi doresc neapărat să mai trec vreodată prin experienţa asta.

Mai târziu, seara, stau la foc cu Gabriel, Celia şi Greatorex şi râd. Celia tocmai îmi expune planul ei de atac împotriva lui Soul – pe care l-a pus la punct cât am lipsit noi.

— Ţi-a luat o săptămână să concepi tot planul ăsta? îi zic după ce mă opresc din râs. Intru pur şi simplu în clădirea Consiliului şi omor pe toată lumea. Ăsta-i tot planul?

— Credeam c-o să-ţi placă, doar e un plan simplu, spune Celia.

Mă abţin s-o înjur, doar mă uit urât la ea.

— Se apropie şedinţa anuală a Consiliului. Am aflat uşor data. E un eveniment important, în cursul căruia se realeg membrii şi

conducătorul Consiliului. Soul, Wallend şi Jessica o să fie de faţă. E ocazia perfectă să-i eliminăm. Tu intri primul. Scapi de membrii-cheie ai personalului, iar apoi venim noi să ne ocupăm de membrii din Consiliu şi Vânătorii prezenţi.

Gabriel se încruntă.

— Şi dacă nu sunt? Dacă data e greşită?

— Dacă nu-s prezenţi, atunci Nathan va trebui să ia deciziile potrivite în context. Ceea ce sunt absolut sigură că va reuşi să facă.

Deja ştiu ce-o să fac atunci: o să dau foc clădirii Consiliului. O să distrug tot ce pot.

— Principala problemă în orice atac, continuă Celia, e faptul că Vânătorii se pot face nevăzuţi. Darul ăsta o să le confere mereu un avantaj. Orice s-ar întâmpla cu Soul, Vânătorii o să lupte mai departe şi n-avem cum învinge o armată nevăzută – nu putem să prindem sau să omorâm un inamic pe care nu-l vedem.

— Am interogat doi Vânători pe care i-am luat prizonieri, sub influenţa poţiunilor de extras adevărul, însă tot n-am aflat mare lucru. Din câte se pare, nici Vânătorii nu prea ştiu cum funcţionează farmecul ăsta, ştim doar că Wallend le controlează puterile folosindu-se de sticle-amuletă. Vânătorii îşi pot controla capacitatea de a se face nevăzuţi, însă Darul şi l-au primit de la Wallend.

Oricât de mult aş vrea să-l omor odată pe Soul, îi dau dreptate Celiei.

— Aşadar, primul obiectiv ar fi să eliminăm capacitatea Vânătorilor de a se face nevăzuţi şi de-abia apoi vine rândul lui Soul.

— Da.

— Ce Dar are Soul?

— Darul poţiunilor. La fel ca Wallend. Numai că Soul nu e foarte dăruit – de-asta apelează la Wallend. Wallend are un Dar de excepţie.

— Iar Wallend îşi desfăşoară activitatea în clădirile Consiliului, nu?

— Da, conform informaţiilor noastre, îşi petrece mai tot timpul acolo. Nu văd de ce şi-ar schimba obiceiurile.

Nici eu nu văd. Mi s-a părut întotdeauna genul obsedat de munca lui, fără viaţă personală. N-a avut niciun motiv sau

obligaţie să se mute când Consiliul a obţinut atâtea succese.

— Judecând după dorinţa de control a lui Soul şi lipsa lui de încredere în Vânători, sunt sigură că o să păstreze pe-aproape sursa farmecului care conferă Vânătorilor capacitatea de a se face nevăzuţi. Trebuie să fie pe-acolo, prin clădirea aia. Dacă ai reuşi măcar să intri, să găseşti sticlele sau ce-or fi şi să neutralizezi capacitatea Vânătorilor de a se face nevăzuţi, aş declara misiunea un succes.

— Tu, poate; eu, nu.

— Bine, de acord, ar trebui să ne alegem un ţel mai măreţ. Trebuie să-i dăm pe Soul, Wallend şi Jessica jos de la putere şi să ne asigurăm că nimeni nu reuşeşte să scape din clădire – să-i luăm pe toţi prizonieri.

— Credeam că planul era să intru peste ei şi să-i omor, nu?

Îmi amintesc iar ce m-a sfătuit tata: omoară-i pe toţi. Am omorât atâtea elemente minore, Vânători neînsemnaţi, că aproape s-ar simţi jigniţi dacă i-aş lăsa pe Soul, Wallend şi Jessica în viaţă.

— Să-i omori sau să-i iei prizonieri, spune Celia.

— Bine.

— Desigur, există mai multe aspecte problematice, continuă Celia.

— Desigur.

— Problema numărul unu e cum pătrundem în clădirea Consiliului. Există trei intrări. Intrarea principală, situată pe strada mare, e cea mai simplă cale de acces, numai că e prea publică. Atât ne trebuie, să observe supuşii ceva.

Cunosc intrarea aia. Poarta e deschisă şi sigur o să fie bine păzită. Nici nevăzut nu mi-ar surâde deloc s-o iau pe acolo.

— OK, de acord, spun.

— Pe intrarea din spate nu se mai circulă şi, din câte ştim, a fost blocată de tot. Cred că li s-a părut un punct slab – paza era mai dificilă, vizibilitatea era proastă şi în vecinătate sunt proprietăţi de-ale supuşilor. În fine, nu se mai poate intra pe acolo.

Pe intrarea din spate o luam cu bunica când mă prezentam la Evaluări, aşa că o ştiu bine, însă se pare că nu mai contează.

— Pe intrarea de pe Cobalt Alley încă se circulă, doar că e prea periculos pe-acolo.

— Peste tot e prea periculos, zic, însă ştiu ce efect are

farmecul străduţei. Te trage spre clădire, nu? N-am putea să profităm de el?

— Străduţa dă într-o curte interioară, spune Celia clătinând din cap, adică o zonă expusă, unde ar putea să ne prindă şi să ne elimine pe rând. Dacă m-aş ocupa de paza clădirii, m-aş asigura că e o cale de acces tentantă, însă a doua uşă spre clădire ar fi impenetrabilă. Sunt convinsă că aşa a acţionat şi Soul.

— Atunci ce ne mai rămâne? Acoperişul? Ferestrele?

Glumesc doar pe jumătate. Ştiu că întreaga clădire o să fie bine păzită de intruşi.

— O să pătrundem pe o scurtătură dintr-o altă clădire ce ţine de Consiliu. Din Turn.

— Turn?

— Turnul Roman, cum i se spune mai exact. E închisoarea în care Consiliul ţine Vrăjitori Albi. O ştiu bine. La fel şi Greatorex şi toţi Vânătorii. Fiecare din ei trebuie să-şi facă serviciul ca gardian acolo an de an. O scurtătură duce din Turn în clădirea Consiliului.

— Şi ştii cum se intră în Turn?

— Îl ţin sub observaţie de săptămâni întregi. Ştim programul şi numărul gardienilor şi turele. Au un întreg sistem de parole şi probe, însă tu, Nathan, o să intri odată cu gardienii, pe nevăzute. După ce intri, o să-i dobori pe gardieni şi o să ne dai drumul înăuntru.

— Câţi gardieni au?

— Sunt în permanenţă şase gardieni ai Consiliului şi patru Vânători. Fiecare tură durează opt ore. Închisoarea e uşor de păzit şi supravegheat. Nu lasă niciun deţinut să iasă din celulă.

— Drăguţ din partea lor.

— Nici nu trebuie să se arate drăguţi.

— Bun. Deci mă strecor înăuntru, mă ocup de gardieni şi vă dau drumul în clădire. Apoi? O iau pe scurtătură până în clădirea Consiliului ca să dau de Wallend, Soul şi Jessica?

— Întocmai. Şi aşa ajungem la problema numărul doi: Jessica, spune Celia frecându-se pe faţă: Chiar dacă-i învingem pe Soul, Wallend şi tot Consiliul, Vânătorii oricum o să depună rezistenţă. Sunt ei în slujba Consiliului, însă nu-i sunt loiali lui Soul, ci comandantei lor, Jessica. Atâta vreme cât ea e în viaţă, Vânătorii o să lupte. Indiferent ce se alege de Soul sau de Wallend, ea n-o

să se predea niciodată.

— Şi?

— La Geneva ai lăsat-o în viaţă, spune Celia.

— A, râd eu. Aşadar problema e că n-o s-o omor, aşa vă închipuiţi?

— E o problemă valabilă?

— Nu.

Cel puţin, nu cred să fie. Jessica e sora mea vitregă, avem aceeaşi mamă, însă o urăsc. Chiar cred că e un om foarte rău. Şi ştiu că ea m-ar omorî fără să stea pe gânduri. E adevărat că am lăsat-o să plece la Geneva. Însă pe vremea aia nu era război. Situaţia s-a schimbat, şi la fel şi eu.

— Nu-ţi face griji, îi spun Celiei, fie o s-o omor, fie o s-o iau prizonieră.

Celia încuviinţează şi trece rapid la următorul punct.

— Problema numărul trei e tot legată de Vânători. Mitul spune că niciodată nu se predau şi nici nu fug. Însă, cum ştii deja, nu e tot timpul adevărat. Mulţi mai bine mor decât să se predea, însă adevărul e că sunt oameni. Unii aleg să trăiască. Iar eu cred că, odată ce o să-şi dea seama că n-au cum să câştige, o să se retragă strategic şi chiar o să se predea. Dacă o să procedeze aşa, n-o să le facem nimic. Organizaţia va trebui desfiinţată. Trebuie să punem capăt istoriei Vânătorilor.

Îmi amintesc când am visat lungul şir de Vânători prizonieri.

— Dacă-i executăm pe toţi o să reuşim tocmai bine.

— Ba nu. Vânătorii provin din, practic, toate familiile de Vrăjitori Albi. Trebuie să ne arătăm toleranţi şi corecţi. Sunt soldaţi. Nu sunt cine ştie ce forţă a răului.

Clatin din cap dojenitor.

— Nu ucidem prizonierii, Nathan. Şi nu-i ucidem pe cei care se predau.

— Atunci care-ar fi problema numărul trei?

— Nathan, trebuie să mă asigur că n-o să-i omori dacă se predau şi că o să-i laşi să se predea dacă aşa vor. Trebuie să am încredere în tine că înţelegi: e greşit să execuţi prizonierii.

— Adică trebuie să ai încredere că nu semăn cu tata. Că nu doresc să-mi răzbun strămoşii pe care i-au lichidat ei. Şi cum rămâne cu ceilalţi Vrăjitori Negri pe care i-au omorât Vânătorii? N-aş putea să-i răzbun măcar puţin?

— Eu vreau să câştigăm bătălia, nu să ne răzbunăm pe ei.

— Moto-ul meu e „Omoară-i pe toţi”.

— Chiar dacă se predau? Aşa nu eşti cu nimic mai bun decât Soul.

— Da… Nu.

Nu ştiu ce să zic, ştiu doar că m-am enervat rău.

— N-ai decât să le faci proces pentru crime de război dacă te simţi mai bine aşa, spun eu rânjind dispreţuitor. După aia poţi să-i execuţi.

— Eu am de gând să conduc o Alianţă în care Albii, Negrii şi Semipurii să colaboreze cu toţii, spune Celia. Va trebui să investigăm cu grijă şi în mod public crimele comise de Consiliu şi de membrii lui. Însă şi noi toţi trebuie să avem grijă să nu comitem asemenea crime. Altfel şi noi ajungem în instanţă. Va trebui să conlucrăm şi să se vadă cum conlucrăm într-un mod echitabil. Drept şi echitabil. Cu toată lumea, inclusiv cu tine, Nathan. Te atenţionez de pe-acum că aşa o să fie. Aceasta e societatea pe care trebuie s-o întemeiem şi cu toţii trebuie să ne supunem aceloraşi reguli. Războiul e partea uşoară, provocarea vine de-abia pe urmă.

— Mersi, spun. Mă bucur că toată lumea înţelege cu ce fleac o să am de-a face.

— Bun, hai să revenim la atac, spune Celia. Problema numărul trei ţi se pare întemeiată?

— Obiectivul meu e să câştig bătălia şi să-i elimin cumva pe Soul, Wallend şi Jessica, îi răspund. O să omor pe oricine încearcă să-mi stea în cale sau încearcă să mă omoare, pe mine sau orice luptător din Alianţă. Dacă după ce câştigăm mai rămâne vreun Vânător sau membru al Consiliului în viaţă, o să-i las pe mâna ta. N-ai decât să ţii şedinţe în clădirea Consiliului până la loc comanda, ca să-ţi distrezi conştiinţa, eu, unul, o să mă retrag să-mi văd de viaţă pe malul unui râu undeva.

— Cum rămâne cu Annalise?

— N-o să-mi uit misiunea ca s-o vânez pe-acolo. Prioritatea mea sunt Wallend, Soul şi Jessica.

— Dacă Annalise e în viaţă, trebuie să i se facă proces, cum a decis deja Alianţa.

— Ei, să sperăm că de-acum au ucis-o în chinuri.

Celia nu spune nimic, aşa că urmez:

— Ce problemă e la rând?

— E târziu, spune ea ridicându-se să plece, continuăm mâine.

Ne vedem cu toţii aici la prima oră. Mai trebuie să te anunţ ceva. Am de gând să le spun tuturor că eşti invulnerabil. Aşa o să se simtă încrezători când pleacă la luptă.

Mă gândesc un pic, însă nu prea-mi pasă de ce ştie lumea.

— Bine, zic.

După ce face un pas, Celia se întoarce iar spre mine.

— Bănuiesc că marea problemă o să fie problema numărul cincizeci şi unu, aşa că nu te culca pe-o ureche când vine vorba de noul tău Dar.

Şi cu asta o ia spre cortul ei.

Clatin din cap. Chiar nu-mi vine absolut deloc să mă culc pe-o ureche.

— Despre ce vorbeşte? mă întreabă Gabriel. Problema numărul cincizeci şi unu?

— E o vorbă de-a ei, îi răspund. Pe vremuri spunea că în orice bătălie te izbeşti de o mulţime de probleme, ar putea să înşire cincizeci de chestii care dau greş. Însă când vine vorba de problema numărul cincizeci şi unu, e altceva, nici măcar ea nu poate s-o ghicească.

Nu se mai termină problemele

Şedinţa anuală a Consiliului e un eveniment important, la care o să ia parte membri-cheie ai Consiliului din Marea Britanie şi chiar câţiva din Europa. Însă e o ţintă atât de evidentă, că o să pună la punct o pază serioasă. Nu ne rămâne decât speranţa ca Alianţa să li se pară atât de slăbită şi împuţinată, încât să nu poată da atacul.

Problema numărul patru e data. Şedinţa se ţine de obicei în ultima zi a lunii aprilie, însă lui Soul i-ar sta în fire să schimbe data.

Problema numărul cinci este clădirea Consiliului, un adevărat labirint de coridoare. Am mers acolo an de an de ziua mea, de când am împlinit opt ani şi până la paisprezece, însă n-am văzut decât foarte puţin din clădire. Până şi experienţa mea limitată îmi spune că e o clădire vastă, cu coridoare complexe. Celia, Greatorex şi câţiva alţi membri ai Alianţei cunosc clădirea sau măcar anumite părţi din ea şi au trasat un plan general, de la celulele din subsol până la încăperile din pod. Unele zone de la etajele superioare au rămas necunoscute şi bineînţeles că acolo îşi închipuie că se află laboratorul lui Wallend.

În tabără s-au strâns în prezent toţi recruţii din taberele unu-şapte. Sunt mai mulţi decât credeam şi mai puţini decât ne trebuie: douăzeci şi şapte cu totul. Cele mai multe chipuri îmi sunt necunoscute. Învăţăm cu toţii pe de rost clădirea. Planul e să intru primul şi restul membrilor să intre doar dacă reuşesc să distrug capacitatea Vânătorilor de a se face nevăzuţi şi de-abia după ce l-am omorât sau l-am luat prizonier pe Soul.

— Va trebui să vă orientaţi pe întuneric şi prin fum, le tot repetă Greatorex recruţilor. Trebuie să cunoaşteţi clădirea mai bine decât oricare alt loc unde aţi fost în viaţa voastră.

E valabil şi pentru mine.

Pentru a învăţa mai uşor planul clădirii, au trasat fiecare etaj în parte pe pământ, delimitând prin pereţi din lemn sau pânză groasă zonele-cheie. Subsolul, parterul şi ultimul etaj. Pe la subsol o să pătrundem. Acolo duce scurtătura din Turn, pentru a uşura transportul deţinuţilor din celule în Turn. La parter sunt principalele birouri şi săli de şedinţe, printre care şi biroul personal al lui Soul.

Au construit macheta cât am lipsit eu, însă când îi dau ocol

parcă e ceva greşit. Scările care duc în subsol ar trebui să fie mai înguste. Ţin minte că gardienii au trebuit să mă împingă în faţă şi de-abia dacă aveam pe unde să trecem.

Mă duc în spaţiul care reproduce celula în care m-au ţinut închis. Pereţii sunt de pânză şi n-are tavan. E dimineaţă, cerul e senin. Mă mişc prin celulă, ca să mi-o amintesc. Unde anume m-au ţinut în lanţ, pe ce distanţă puteam să mă mişc de-a lungul peretelui. Ies din celulă şi mă duc la Camera 2C. Aduce mai mult cu încăperea pe care mi-o amintesc eu – pereţii de pânză reproduc albeaţa încăperii. Mă întind şi îmi amintesc cum stătea Wallend aplecat deasupra mea şi îmi făcea tatuajele. Oare câţi oameni au mai trecut prin aşa ceva în mâinile lui?

Mă plimb prin toate celulele. Învăţ dispunerea temniţei, însă mă întreb şi câţi oameni o să fie închişi în fiecare celulă. Doar unul izolat sau douăzeci la grămadă, de nici nu mai au unde să se întindă? Îmi amintesc cum îmi citea Celia despre gulaguri, pedepse şi interogatorii şi ştiu sigur că au făcut din fiecare ungher un infern.

Mă aşez iar în fosta mea celulă, în colţ, lipit de perete, în locul unde am stat în prima noapte, silit să rămân înăuntru, cu puterile mele de vrăjitor sporite. Îmi amintesc ce rău mi-a fost şi cât de frică. Aveam şaisprezece ani, pare puţin, însă acum am şapteşpe şi îmi dau seama că acum un an, mai puţin de un an, eram în temniţă. La naiba, par douăzeci de ani de-atunci. M-am schimbat, am trecut prin atâtea. Pe atunci nu-mi doream decât să evadez şi să-mi primesc cele trei Daruri de ziua mea, nu-mi doream decât să trăiesc liber. Iar acum iată-mă aici, cu Darul meu şi cu atâtea altele. Sunt mai puternic decât îmi închipuiam că pot s-ajung vreodată şi îmi pun toată viaţa în joc. Şi am încredere că atacul o să aibă succes. La urma urmei, sunt invulnerabil. Ştiu că avem şanse serioase să ieşim învingători. Soul, Wallend şi Jessica o să fie sigur acolo. Poate şi Annalise, dacă mai trăieşte, o să fie jos acolo, undeva, în celula asta sau închisă în Turn. Aşa mă gândesc, însă ştiu că se poate să nu fie deloc închisă, să nu fie torturată, ci să huzurească, pentru că l-a împuşcat pe Marcus, pentru că e o spioană.

— Nu ştiam unde eşti. E târziu de-acum, spune Gabriel venind şi aşezându-se lângă mine.

E întuneric. A trecut ziua, stau aici întins în celulă, pe gânduri, de câteva ore.

— Ce te supără? mă întreabă Gabriel.

— Vrei să-ţi înşir toată lista sau doar topul primelor zece?

Mă mir că-mi tremură vocea. Când o spun cu voce tare îmi dau seama că sunt pe marginea prăpastiei. Şi curând va trebui să mă arunc în ea.

Gabriel se dă mai aproape şi îmi spune încet:

— Înşiră-mi toată lista.

— Sunt un om rău pentru că omor oameni? Pentru că vreau să-i omor?

— Tu eşti în stare să lupţi. Faci ce nu pot alţii să facă. Nu eşti rău, Nathan. Însă fă doar lucruri în care crezi, atât. O să le ai mai târziu pe conştiinţă. Numai tu ştii ce-i în sufletul tău şi numai tu trebuie să trăieşti cu toate lucrurile astea pe conştiinţă.

Îmi frec mâinile de față. Dintr-odată îmi doresc să-l am iar pe tata să mă ajute.

— N-aş fi crezut vreodată c-o să ajung să omor oameni. Acum un an mă ţineau închis în celula asta şi nu voiam să omor pe nimeni, nici măcar pe cei care m-au închis. Nu voiam decât să evadez, voiam să fiu liber. Iar acum am ce mi-am dorit, sunt liber.

— Chiar eşti? Uneori mi se pare că ai rămas închis. Mental, nu te-ai eliberat de locul ăsta, Nathan. Şi clar nu te-ai eliberat de oamenii ăia. Te bântuie.

— Poate. Îi tot visez. În coşmarurile mele. Visez un şir lung de prizonieri îngenuncheaţi pe podea, cu mâinile legate la spate. Lung adică lung, nesfârşit. Trec prin spatele lor şi-i împuşc pe toţi la rând în ceafă. Când se prăbuşeşte unul la podea, trec la următorul şi-l execut şi pe el.

— E un vis? Nu o viziune?

— Viziunile le simt altfel, spun eu clătinând din cap. E un vis. Însă îl urăsc cel mai mult dintre toate. Îl aud pe tata spunându-mi: *Omoară-i pe toţi. Omoară-i pe toţi.* Nu pare nici mânios, nici supărat, nici nimic – e calm, raţional, îmi inspiră încredere că pot. Şi ştiu că la sfârşitul şirului o să pot să mă opresc şi tata o să tacă. Numai că nu mai ajung deloc la sfârşitul şirului, continui uitându-mă la Gabriel. Nu mai pot să mă opresc deloc.

— La un moment dat trebuie să te opreşti, Nathan, însă doar pentru că aşa ai ales tu. N-o să-i omori niciodată pe toţi. E imposibil. Şi... nu mi se pare bine. Pentru tine, adică. Pe calea asta ar fi luat-o tatăl tău şi chiar o luase, însă tu trebuie să alegi

ce-i mai bine pentru tine. Dacă-ţi urmezi propria cale nu înseamnă că nu-ţi respecţi tatăl. Ştia că-l iubeşti. Încă ştie. Nu trebuie să faci aşa ceva de dragul lui.

Încuviinţez. Ştiu că are dreptate. Nu greşeşte deloc, însă în clipa asta mă simt mai pierdut decât oricând.

— O să te opreşti, Nathan, îmi spune el luându-mi mâna şi împletindu-şi degetele cu ale mele. O să te ajut să te opreşti. Şi o să trăieşti liniştit pe malul râului tău şi o să fiu cu tine.

Mai sunt trei zile până la atac. Toţi suntem gata. Până şi recruţii par să se descurce bine. Mă antrenez în fiecare zi cu Gabriel. Alergăm şi ne căţărăm în copaci ca să rămânem în formă şi apoi exersăm în macheta Consiliului. Ne punem forţele la încercare acolo. Încercăm să ne derutăm unul pe altul, să ne descurajăm unul pe altul cu tot felul de zgomote şi împuşcături, însă ştim că de-acum ne-am prins de mişcare. Azi mergem la Turn. Oricum vreau să-l văd înainte de atac, însă Celia ne duce acolo ca să aflăm parolele.

Eu, Celia şi Gabriel mergem la Londra pe o scurtătură şi o luăm printr-un cartier mohorât, un soi de mlaştină presărată cu petice de iarbă, gunoaie şi ciment crăpat. Sunt cinci turnuri care par izolate, fără să comunice deloc unul cu altul sau cu altceva din zonă. Celia îi ţine deja sub observaţie, însă vrea să-i mai verific şi eu o dată, nevăzut, de aproape.

Turnul Roman nu seamănă deloc cu o închisoare de-a supuşilor, cel puţin nu cu una obişnuită: pentru început, e vopsit în portocaliu. Cele cinci turnuri sunt blocuri stil anii ’70 şi fiecare are panouri vopsite în altă culoare: roşu, galben, portocaliu, verde-limetă şi bleu. Culorile şi cimentul sunt murdare şi roase. Turnul Roman e cu cinci etaje mai înalt decât restul, iar închisoarea e la ultimele cinci etaje. Mai jos locuiesc supuşi obişnuiţi. Cum se face că nu observă cine stă deasupra – asta n-am întrebat. Presupun că se explică printr-o combinaţie de farmece şi apatie generalizată.

Cei mai mulţi gardieni locuiesc în celelalte turnuri şi intră în închisoare pe uşa obişnuită, pe care circulă şi supuşii. Vânătorii ajung la posturi din clădirea Consiliului, pe scurtătură. Când era Celia acolo, în post stăteau întotdeauna şase gardieni şi patru Vânători. Gardienii nu au pregătire militară, însă Vânătorii sunt Vânători.

La fiecare etaj ţin până la douăzeci de deţinuţi, aşa că sus pot fi o sută cu totul.

Oricum, noi am venit să-i urmărim pe gardieni şi să verificăm că circulă aşa cum ştim. Stau cu Gabriel în gangul unei clădiri cu magazine şi o spălătorie automată. Toate sunt închise, cu storurile trase şi acoperite de graffiti, însă nici graffitiurile nu-s cine ştie ce – de parcă nimeni nu se mai sinchiseşte nici de asta. Gabriel stă vârât în mine. Mâncăm curry la pachet şi nu e greţos, cum pare la prima vedere, dacă te iei după culoarea lui verzuie, şi oricum nouă ne place orice, mâncare să fie.

Celia e la celălalt capăt al mlaştinii. Gardienii se schimbă de trei ori pe zi. Aşteptăm să intre în post gardienii de la ora 16:00 sau, mai bine zis, eu aştept, pentru că o să intru singur. Ne-am înţeles să intru în Turn la 15:30, să-mi fac o idee cum e înăuntru şi, cel mai important, să mă prind pe unde se intră la cele cinci etaje de sus. Celia spune că intrarea închisorii are o uşă exterioară şi încă una interioară. Prima uşă se deschide din afară cu cheia şi cu parola, iar de aici se intră într-o încăpere de trecere. Următoarea uşă se deschide dinăuntru, tot cu cheia şi cu parola. Au vizor prin care se uită dacă a intrat cine trebuia să intre. Eu o să mă ţin după gardieni când intră, o să verific că respectă acelaşi sistem de siguranţă şi o să aflu parola uşii exterioare.

Când se face trei jumate o iau din loc încet pe maidanul dinspre Turn. La uşa blocului e un sistem de acces cu cod numeric, însă, cum uşa e stricată, intru fără probleme. Există lift, dar o iau pe scări. Aici miroase puternic a urină veche, însă treptele au fost măturate, doar că s-a acumulat murdărie an de an. Mă fac nevăzut, mişcându-mă rapid şi fără zgomot. Verific fiecare etaj în parte, căutând ceva ieşit din comun, care ar da de înţeles că Vânătorii supraveghează zona sau întind vreo capcană. Nu văd nimic şi nici nu simt că ar pândi vreun Vânător pe aici sau că ceva nu e-n regulă.

La etajul unsprezece există o singură uşă – intrarea închisorii. Îmi dau seama că sunt crispat şi-mi ţin respiraţia. Mă duc să aştept în colţul cel mai îndepărtat, cu spatele la zid, concentrându-mă să respir lent şi să nu ies la iveală, cât aştept să vină gardienii.

Nu trece mult şi aud huruitul liftului. Liftul nu ajunge la etajul ăsta. Poate sunt ei, poate nu. Mă trezesc iar ţinându-mi

răsuflarea. Apoi se aude uşa liftului, la etajul de jos, apoi paşi care urcă pe scări. Nu vorbeşte nimeni. Sunt cinci matahale, aşa cum sunt de obicei paznicii din clădirea Consiliului. Nu poartă uniforme de gardieni sau Vânători, ci sunt îmbrăcaţi ca supuşii, în blugi, pulovere şi geci.

Când ajung la uşa închisorii, nu văd decât cinci spinări masive. Unul dintre inşi spune ceva gen „Zi-mi de prima oară” sau aşa mi s-a părut că aud. Apoi se deschide uşa şi intră într-o altă încăpere, din care nu prea văd nimic; uşa se închide la loc.

Rahat, nu mi-a ieşit.

Ce fac?

Apoi aud iarăşi paşi pe scări, din ce în ce mai tare, încetinind, şi în cele din urmă mai apare un gardian. Al şaselea.

Se duce la uşă, vâră o cheiţă în încuietoare şi, aplecându-se spre latura cu balamalele, nu cea care se deschide, spune „Zi de primăvară”. Cu stânga ţine cheia, iar când pronunţă cuvintele o întoarce în yală şi uşa se deschide. Pentru o clipă, zăresc o încăpere mică, văruită într-un portocaliu-lucios, iar în fund, o uşă tot portocalie. Apoi uşa exterioară se-nchide.

Mă întorc încet la Gabriel şi Celia, verificând iar fiecare etaj al Turnului, să văd dacă-mi sare ceva aiurea în ochi, însă nu observ nimic.

Celia pare mulţumită, asta dacă se poate spune că arată vreodată mulţumită de ceva.

— Urmează vechiul sistem, spune ea. O să reuşeşti să intri. Desigur, după ce pătrunzi, trebuie să te ocupi de gardieni, etcetera, etcetera.

— Sunt foarte bun la etcetera, etcetera, îi zic lui Gabriel.

— Aşa sper, îmi răspunde Celia.

Jigodie

Când ne întoarcem de la Turn, mă duc în macheta clădirii Consiliului. Ştiu că trebuie să mă antrenez şi să verific dacă am reţinut bine amplasarea clădirii, şi mă simt mai liniştit dacă tot repet. E noapte, deci ocazia potrivită să mă antrenez pe întuneric.

Repet cum o să pătrund nevăzut în clădirea Consiliului pe scurtătura de la subsol: mă fac nevăzut, o iau pe la subsol, prin coridoarele lui înguste, apoi urc la parter şi de acolo pe scara principală, spre etajul cinci, ultimul. Despre el ştim cel mai puţin, însă mă duc pe acolo să-l caut pe Wallend. Apoi trebuie să mă ocup de Soul. Aşa că o iau pe coridoare, spre biroul personal al lui Soul de la parter, exact aşa cum mi-am propus: rapid şi fără zgomot. Secţiunea asta din machetă reproduce coridoarele, sălile de şedinţe şi birourile cu pereţi de prelată întinsă pe rame de lemn.

Vântul bate tare şi prelata flutură şi pocneşte. Când mă apropii de biroul lui Soul încetinesc, cu ochii în patru şi urechea ciulită, închipuindu-mi unde stau paznicii şi trecând nevăzut pe lângă ei. Aproape am ajuns la uşa biroului lui Soul, când aud voci de recruţi. Greatorex îi încurajează să se antreneze încontinuu, aşa că n-ar trebui să mă mir că sunt prin preajmă, însă nu vreau să intru acolo cât sunt ei de faţă. Oricum am parcurs mai tot drumul, pot s-o iau de la capăt. Dau s-o iau înapoi pe coridorul cu pereţi de prelată, când îmi aud numele şi mă opresc. Din câte-mi dau seama, nu se antrenează, ci stau de vorbă. Mă duc înapoi să trag cu urechea.

— Dacă o să reuşească să-l omoare pe Soul s-ar putea să se termine totul. Curând chiar.

— Slabe şanse.

— Ei, are mai multe şanse decât oricine altcineva. Gândeşte-te la partea bună a situaţiei: dacă dă greş, măcar o să-l omoare.

— E invulnerabil. Nu pot să-l omoare.

— Exact asta zic şi eu. Nimeni nu poate să-l omoare. Deci de unde ştii că n-o să se apuce să ne omoare şi pe noi după ce a terminat cu oamenii lui Soul?

— Suntem de aceeaşi parte a baricadei, oameni buni!

— Da? Se uită la noi de parcă vrea să ne vadă morţi pe toţi. Mai ţineţi minte că era s-o omoare pe Celia cu flăcările alea pe

care le-a scos pe gură? Uită-te puţin la noi. Toţi suntem Albi. De ce nu ne-ar executa pe toţi după ce se termină totul?

— Celia crede în el. Şi Greatorex. Ştiu doar ce fac, Felicity. Noi cu Soul ne războim, nu cu Nathan. Soul e tipul rău.

— Şi Nathan ce e?

— O jigodie.

— O jigodie Neagră care bea sânge şi mănâncă inimile oamenilor.

— Haide, băi. E de partea noastră.

— Nici măcar nu e Negru, e doar pe jumătate.

— A, pardon. Rectific! O jigodie pe jumătate Neagră care bea sânge şi mănâncă inimile oamenilor.

Cineva râde.

— Eşti geloasă sau ce?

— *Ce?* Pe el? Te rooooog!

— Toată lumea ştie că eşti moartă după Gabriel. Nu te-a refuzat?

— Nu m-a refuzat. Crezi că m-aş da la un Vrăjitor Negru?

— Nu ştiu dacă te-ai da sau nu, chestia e că pe el nu-l interesează decât Nathan.

— Da, aţi văzut cum se uită unul la altul?

— Nathan se uită de parcă-i vine să omoare pe toată lumea non-stop.

— Poate asta şi are de gând. O să omoare pe toată lumea, până nu mai rămân decât ei doi pe lume, el şi Gabriel.

— Rectific rectificarea. E o jigodie gay, pe jumătate Neagră, care bea sânge şi mănâncă inimile oamenilor.

— Am auzit că înainte avea prietenă. O Albă. Annalise O’Brien. E nepoata lui Soul.

— Nu mai pricep nimic, tipu’ e sau nu e gay?

— Annalise? Nu pe ea o ţineau prizonieră în Tabăra Unu?

— Da, au omorât pe toată lumea din Tabăra Unu.

— Am auzit că el a omorât-o.

— L-o fi prins cu Gabriel.

Râsete.

— El i-a omorât toată familia. Fraţii ei erau Vânători. I-a făcut praf.

— Da, şi eu am auzit la fel. Le-a mâncat inimile.

Habar n-am de ce mai stau să ascult prostiile astea, dau să plec, însă mă răzgândesc şi dau colţul încet, ca să mă vadă şi să

ştie că am auzit tot ce vorbeau.

Toţi amuţesc.

— Din câte ştiu, Annalise e încă în viaţă, le zic. Şi, ca să ştiţi, i-am omorât doar un frate. Taică-meu l-a omorât pe celălalt. Al treilea e încă în viaţă, însă nu vă faceţi griji, dacă am ocazia, îl fac bucăţi. Annalise l-a împuşcat pe tata. E mort din cauza ei. Şi da, a fost un Vrăjitor Negru criminal, însă a fost şi un om minunat, iar voi sunteţi prea proşti ca să puteţi înţelege vreodată măcar o moleculă din el. Cât despre mine... vedeţi-vă dracului de-ale voastre.

Le întorc spatele, însă apoi mă întorc iar spre ei să le mai spun:

— Nu sunt o jigodie, dar, da, sunt un afurisit de Semicod care bea sângele şi mănâncă inimile oamenilor, aşa că vă sugerez să nu vă puneţi cu mine.

M-am întors în celulă. Stau aici de câteva ore. Îmi tot repet în minte ce le-am zis recruţilor ălora, când dorindu-mi să nu fi spus nimic, când dorindu-mi să fi zis ceva mai deştept. Îmi tot repet încontinuu toată faza.

În uşa celulei apare o siluetă.

— A, te-am găsit, spune Arran şi se aşază lângă mine.

E în tabără de când m-a împuşcat Donna, ne vedem aproape zilnic, însă nu prea avem timp să stăm un pic numai noi doi.

— Bună.

— Am auzit că ai vârât groaza în nişte recruţi.

Aşa deci, mă vorbesc pe la spate.

— Am avut o discuţie în contradictoriu, zic, însă te-ai fi mândrit cu mine, Arran, dacă mă auzeai. Nu i-am lovit. Şi am rămas incredibil de calm.

— Nu mă mir că se tem de tine.

Zâmbesc fără să vreau.

— Au zis că i-ai ameninţat cu moartea.

— Ce?

— Nici Celia nu i-a crezut. A zis că tu omori oameni fără să-i previi. Am zis să aflu şi varianta ta. Ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu prea. Spuneau tâmpenii despre mine, adaug eu. Aşa că le-am zis şi eu nişte tâmpenii. Nu i-am ameninţat cu moartea, însă e drept că le-am zis într-adevăr să nu se pună cu mine.

— A. E un gen de ameninţare mascată.
Poate aşa au luat-o.
— N-o să-i omor, Arran. Chiar dacă sunt nişte idioţi.
— Bun. Nu c-aş fi crezut aşa ceva.
— Putem să schimbăm subiectul?
— Sigur.
O vreme discutăm despre ce-a mai făcut – învaţă farmece de vindecare.
— Am învăţat mult de la Van, spune el până la urmă. Mai am o groază de învăţat, însă ea chiar m-a ajutat. În fine, la ora actuală nu mai avem pacienţi. Fie s-au făcut bine, fie, deh, au murit. Nu ştiu dacă e un succes sau un eşec, spune el uitându-se la mine.
— Dacă mor toţi se cheamă că e un eşec, spun eu.
Însă după ce mă mai gândesc un pic adaug:
— Nu, nici măcar atunci nu e un eşec. Tu faci tot ce poţi, Arran.
Rămânem o vreme în tăcere, apoi Arran arată cu braţele spre pereţii de pânză.
— Presupun că vă pregătiţi în şandramaua asta ca să daţi cine ştie ce atac măreţ.
Deci nu i-a spus Celia. Iar eu o să mă apuc să omor oameni, printre care o să se numere şi Jessica, sora lui şi sora mea vitregă.
— Arran…
— Da.
— Să nu mă urăşti.
— Nu te urăsc.
— Vreau să zic, orice aş face. Te rog. Ştiu că nu poţi să mă înţelegi, însă te rog…
Mă uit la el şi se uită la mine ca întotdeauna. Mă priveşte deschis şi cinstit.
— Eşti fratele meu, îmi spune. Frăţiorul meu. Nu pot să te urăsc. În veci.
Mă dau mai aproape şi el mă îmbrăţişează şi nu-mi dă drumul.
— Voiam să-ţi zic ceva, spune încet şi cu glas un pic tremurător, bine, vreau să-ţi zic şi e de bine, numai că…
Mă dau mai în spate ca să-i privesc mai bine chipul – surâde, însă nu se uită în ochii mei.
Bănuiesc că şi-o fi găsit vreo fată. Arran n-a avut niciodată

prietenă, în adevăratul sens al cuvântului. Cel puţin nu pe vremea când trăiam cu el acasă. Îmi dau seama că habar n-am dacă a avut vreo iubită sau iubit sau ceva de când am plecat de acasă.

— Ei? fac eu aplecându-mă în faţă şi privindu-l ţintă.

Am un rânjet pe faţă, fără să vreau.

— Ei, da… Am o iubită, spune el strâmbându-se. Urăsc termenul. Vreau să zic că sunt cu cineva… îmi place de cineva şi ea mă place şi… suntem prieteni, mai mult decât prieteni. E drăguţ. E cumva o surpriză. De fapt nici nu…

Încerc să-mi stăpânesc zâmbetul.

— Cineva cunoscut? îl întreb.

Sigur e cineva cunoscut. Apoi mă ia un pic greaţa. Vai, nu, o fi în grupul recruţilor care mă bârfeau.

— Rahat! Ţi-am făcut probleme? Dacă da, o să… bine, dar ea… adică tu…

Însă de fapt mă-ntreb ce caută el cu vreuna din fetele alea?

Arran pare nedumerit.

— Nu mi-ai făcut deloc probleme. Adele are destulă minte să nu se lase călcată pe bătături, nici măcar de tine.

— Adele, tipa cu piele de metal adică?

— Cu mine nu prea face din astea.

— Se bate bine.

— Nici asta nu pot să spun că m-a atras la ea.

— Dar ce te-a atras? îl întreb eu hlizindu-mă.

— E bună, atentă şi haioasă. Şi e drăguţă, şi-mi place părul ei…

O vreme stăm în tăcere, cât diger noutatea. Însă înţeleg de ce o place Arran. Adele e deşteaptă şi atrăgătoare.

Şi Vrăjitoare Neagră.

— E Neagră, ştii, zic. Dac-o să aveţi copii..

— Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni, când ai fost tu rănit. Încă n-avem în plan să ne întemeiem o familie!

— Nu, dar ştii ce vreau să zic, îi spun eu zâmbind.

— Ştiu ce vrei să zici. Poate că în viitor, când o să vină Alianţa la putere, o să se nască o mulţime de Semicoduri micuţe. Însă, cum spuneam, de-abia ne-am cunoscut.

— Sper că eşti fericit cu ea.

— Mersi. Sunt.

Zâmbeşte stânjenit, apoi tace şi câteva clipe mă uit fericit la

el, pare atât de drăgălaş şi de nevinovat, însă apoi îmi dau seama că probabil au discutat despre mine.

Au lungi discuţii pe subiectul ăsta.

— Vrei să te duci la ea? îl întreb.

— Nu, vreau să stau cu tine.

Ăsta e felul lui de a se purta: rezervat, lent, lejer şi fără probleme. O blândeţe cum n-am mai văzut la nimeni.

— Încă mai am desenul ăla de la tine, cu noi doi în pădure, spune el după un timp, pe care mi l-ai lăsat înainte de ceremonia Darurilor.

Îl ştiu. Ţin minte cum l-am desenat, l-am făcut sul, i l-am pus pe pat şi m-am aplecat să-l sărut pe cap înainte să plec. Numai că parcă eram alt om când am făcut toate astea.

— Mai desenezi? mă întreabă.

— N-am mai desenat de mult.

— Ar trebui.

— Te mai uiţi la filme vechi?

— Mi-ar plăcea. După ce se termină cu toate astea clar o să stau să mă uit o zi întreagă la televizor. O să mă uit numai la comedii: Buster Keaton şi Charlie Chaplin, filmele lor mai vechi. Îmi place de mor.

— Ţie toate îţi plac.

Şi mie îmi place să fiu cu el.

— Mi-e dor de vremurile de demult, spune el.

Atunci îmi dau seama prima oară de ceva.

— Mie nu. Bine, era minunat. Şi te iubesc, eşti cel mai bun frate din lume, şi mi-a plăcut mult să stau cu tine, bunica şi Deborah. Însă acum ştiu că, în culise, Consiliul stătea cu ochii pe mine şi tata voia să mă vadă şi n-avea cum. Mama... S-au întâmplat multe grozăvii.

Încuviinţează.

— Ştiu că şi ţie ţi-a fost greu, spun. Dar tu nu te-ai schimbat deloc. Şi mă bucur mult pentru tine. Însă eu m-am schimbat şi oricum eram varză, încă de atunci.

Arran clatină din cap.

— Nici nu ştii, Arran. Am trecut prin atâtea. Nu mai sunt omul care se uita cu tine la filme. Mi-aş dori să fiu, însă... n-o să se mai întâmple. Niciodată. Sunt alt om. Şi nu mai pot să fiu cine eram. Nu vreau să fiu.

— Ştiu.

— L-au răpit pe băiatul ăla de paişpe ani, Arran. A dispărut. Nu se mai întoarce.

Apoi simt nevoia să spun ceva mai optimist, aşa că adaug:

— Când o să învingă Alianţa. Când o să se termine totul. O să trăiesc liniştit pe un mal de râu.

— Te şi văd. Să te apuci să desenezi din nou.

— Da, ar fi drăguţ. O să mă apuc.

În pădure

Mai sunt două zile până dăm atacul la clădirea Consiliului. De la confruntarea cu recruţii, dorm în pădure, nu în tabără. Gabriel îmi spune să nu le îngădui să mă supere, să nu mă las alungat. I se pare că aşa o să mă enervez şi o să rămân. Mă enervez eu, însă nu de-ajuns. Clădesc o vizuină din muri, fac un foc mic şi Gabriel rămâne cu mine. Dimineaţa mergem să alergăm. O iau în faţă, apoi o iau înapoi şi alerg lângă el o vreme, apoi o iau în viteză la stânga sau la dreapta, şi iar revin lângă el. Gabriel păstrează ritmul şi nu se opreşte deloc. Într-un final încetineşte, iar eu o iau la goană şi vin din stânga lui, ca să-l iau pe nepregătite – aşa facem de obicei.

O iau tare la fugă, însă nu peste mult timp mă întorc. O să-şi dea seama ce am de gând, probabil o să se aştepte să apar de pe deal, însă sper că tocmai de-asta o să se răzgândească – dublă cacealma. O iau într-acolo, pe deal în sus, aşteptându-mă să-l zăresc jos în vale, la dreapta, însă nu-l văd încă. Mă opresc. În pădure e linişte, nimic nu mişcă.

Nici eu nu mişc. Oare pe unde s-a dus? Am senzaţia că şi-a dat seama ce-am de gând şi o să încerce să vină şi mai de pe deal. Vârful colinei domoale nici nu se vede dintre copaci. O apuc spre vârf, depărtându-mă. Mă uit în spate, însă nu-l văd pe Gabriel. E foarte linişte. De partea cealaltă, spre vale, e la fel ca la urcare. Cobor treizeci de metri, cu gând să mă întorc mai târziu, când îl aud. Un ţiuit de telefon.

Înlemnesc.

Ciulesc iar urechea.

Clar se aude un mobil. Slab. Să fie la vreo două sute de metri de mine.

Pot să fie nişte supuşi, însă cumva ştiu că nu sunt. Sunt Vânători.

Rahat! Unde e Gabriel? Ei, rahat.

Apoi simt că mi se încolăceşte un braţ de gât şi nişte degete mă trag de păr în spate. Nu mă doare – sunt apărat, însă nu mă lupt. Ştiu că e Gabriel, chiar dacă nu-l văd. Îi ştiu prea bine mişcarea.

Mă las în el spunându-i:

— Vânători la două sute de metri de noi.

Nu-mi dă drumul, poate crede că încerc să-l păcălesc.

— Ai câştigat. Mă las bătut. Mă predau, zic.

— Pe bune?

— Gabriel! Vorbeşte încet!

Îmi dă drumul şi mă las la pământ, ştiind c-o să mă imite. Mă uit la el, ca să ştie că vorbesc serios.

— Du-te în tabără. Zi-i Celiei. O să încerc să văd câţi sunt.

Încuviinţează şovăind.

— Crezi că vor să atace tabăra?

— Nu ştiu. Du-te. Ai grijă. Vezi să nu fie şi alţii.

— O să fie nevăzuţi.

— Întoarce-te repede pe unde am venit. N-am auzit nimic în zona aia.

Îşi lasă mâna pe a mea, apoi urcă în fugă dealul şi dispare de partea cealaltă.

Mă fac nevăzut şi cobor mai departe. Mă mişc încet, încercând să-mi dau seama unde sunt, luând-o în direcţia de unde vine sunetul şi cercetând terenul în stânga şi-n dreapta. Apoi văd o urmă. O urmă de bocanc. Sigur sunt Vânători.

Însă nu simt decât un telefon. Probabil că stă ghemuită printre copacii din stânga. Fac doi paşi într-acolo. Apoi încă câţiva. Şi încă câţiva. Acum ţiuitul se aude tare şi ar trebui să-l văd pe Vânător, aşa că sunt destul de sigur că s-a făcut nevăzut. Nu văd să fie vreo tabără pe-aici. Nu e decât urma aia de bocanc.

O fi prima linie a atacului sau o echipă de cercetaşi? Dacă plănuiesc să dea atacul în tabără, mă aştept să fie o mulţime de Vânători prin zonă. Cu zecile, dacă nu cu sutele. Tot aş fi auzit ceva.

Ciulesc iar urechea. Nu e decât un telefon. Un singur Vânător nevăzut, nemişcat.

Numai că întotdeauna lucrează în doi, aşa că şi partenera trebuie să fie pe-aproape. Şi dacă au venit în recunoaştere, probabil că partenera caută tabăra sau deja o ţine sub observaţie. Nu-mi rămâne decât să sper că Gabriel n-o să dea de ea când se întoarce. Însă ar trebui să fie în siguranţă. N-o să dea atacul de una singură. Doar au venit să observe ce facem.

Mă depărtez încet de Vânător şi mai cobor un pic în vale, să aud dacă mai e vreunul. Mă întorc apoi pe ocolite, încercând să cercetez un teren cât mai mare, însă nimic.

Peste jumătate de oră sunt în tabără. Gabriel vorbeşte cu

Greatorex şi Celia. Celia a desfăcut macheta clădirii Consiliului, însă restul taberei îşi vede de treburi. Mă mir. Mă aşteptam să fi făcut deja bagajele, gata s-o ia din loc, sau să fi săpat ditamai tranşeele.

— Am găsit unul, îi zic Celiei. N-am văzut nicio tabără. Cred că sunt doar două femei care lucrează foarte bine şi fără zgomot şi n-au bagaje la ele. N-au venit să dea atacul.

— Dacă aveau de gând să atace, acum deja eram în focul luptei, spune Celia. Însă o să mai vină. Şi n-avem cum să ştim de când sunt aici şi cât au apucat să vadă. Vreo idee? se întoarce ea spre Greatorex.

— Cercetăm zona dimineaţa şi seara, spune Greatorex. Recruţii ştiu să se uite după urme. N-au văzut nimic. Dacă cercetaşele ne-ar fi văzut mult mai devreme, acum eram morţi. Cel mai probabil, au sosit azi-dimineaţă, însă au sunat să dea raportul şi deja trebuie să sosească şi mai mulţi Vânători.

— Trebuie să plecăm. Oare o să-şi dea seama ce-avem de gând dacă au văzut alea? spune Celia arătând din cap mormanul de prelate şi lemne.

— O să ştie că punem ceva la cale. O să treacă în revistă toate opţiunile şi o să-şi dea seama că ne pregătim să dăm un atac. Iar cea mai evidentă țintă e Şedinţa Consiliului.

— Oare o să-şi închipuie că suntem în stare să dăm atacul acolo?

— O să ne creadă destul de disperaţi pentru aşa ceva.

Celia se freacă pe faţă.

— Nu mai avem ce să facem. Trebuie s-o luăm din loc chiar acum. Evacuaţi imediat civilii în Tabăra Doi. Într-un sfert de oră să nu mai fie aici. Şi închideţi scurtătura după ei. Întregul personal de luptă să fie gata să plece când dau ordin. Însă înainte – şi se uită la mine – vreau să punem mâna pe Vânătorii ăia doi. Greatorex, trimite pe teren cei mai buni cercetaşi pe care-i ai, ca să vadă ce urme găsesc prin zonă. Vreau să dăm peste al doilea Vânător şi să-l încolţim. Nathan, du-te la primul şi aşteaptă acolo. Dacă se simt ameninţaţi, o să-şi dea întâlnire. Vreau să-i elimini pe-amândoi. Nu putem să luăm prizonieri cu noi, ne-ar încetini. Dacă descoperi mai mulţi Vânători gata să dea atacul, întoarce-te imediat ca să plecăm toţi.

Cred că e prima oară când mi-a ordonat direct să omor pe cineva. Şi mi se pare ciudat să primesc un asemenea ordin.

— Ai vreo problemă? mă întreabă Celia.

— Sigur că nu, răspund uitându-mă în ochii ei.

Plec fără să-i spun nimic lui Gabriel, fără să mă uit la el deloc. Ce-aş putea să-i zic? „Mă-ntorc imediat, tre' să mă duc să omor doi oameni."

Mă întorc repede la Vânător, făcându-mă nevăzut înainte să plec din tabără. Nu pot să meditez acum la ce-i bine şi ce-i rău, trebuie să mă gândesc doar la sarcina mea. Cine ştie dacă nu mă aşteaptă deja o sută de Vânători?

Când ajung pe culme încetinesc şi mă opresc să ascult. Ţiuitul telefonului se aude la fel. Îmi trag sufletul. Am ţinut-o aproape într-o fugă până aici. Îmi stăpânesc respiraţia, adoptând un ritm lent, continuu, neauzit şi regulat. Apoi mă apropii de sursa ţiuitului. Vânătorul e nemişcat, nu face niciun zgomot, poate a adormit. Mă gândesc dacă s-o omor pe loc, însă aşa o să iasă la iveală şi cred că celălalt Vânător o să vină s-o atenţioneze după ce află că luptătorii Alianţei le-au simţit prezenţa.

Mă decid să aştept. Dacă face vreo mişcare, o omor.

Nu trece mult şi aud cum se apropie nişte paşi din spate, nu ştiu dacă Vânătorul ăsta e nevăzut sau nu.

O văd! O femeie în negru. Trece în fugă pe lângă mine, drept spre partenera ei nevăzută.

— Floss? face ea oprindu-se. Floss, eşti aici? Trebuie să plecăm.

Floss îşi face apariţia la picioarele celeilalte fete. E îmbrăcată la fel, stă pe jos, sprijinită de un copac.

Nici nu ştiu când am scos Fairbornul şi mă duc repede cu el în mână la ele şi-i tai beregata femeii care stă în picioare. Sunt încă nevăzut şi cred că Floss nu-şi dă seama de ce se întâmplă, nu vede decât sângele şi pe partenera ei care se prăbuşeşte la pământ, pe moarte. Însă Floss e Vânător, aşa că scoate automat pistolul ca să tragă. Îi înfig cuţitul în gât. Trage din nou, glonţul mă loveşte uşor în umăr şi cu cealaltă mână mă loveşte sălbatic peste faţă, din toate puterile care i-au mai rămas, însă nu simt decât o mângâiere, iar sângele femeii îmi şiroieşte pe mâini.

O las să se prăbuşească. Ştiu că n-aveau cum să-mi facă niciun rău, însă am primit ordin să le omor. Şi m-am conformat. Ele m-ar fi ucis fără să stea pe gânduri. Sunt Vânători, sunt inamicul. Însă… *Rahat… nu pot să mă gândesc acum la asta. Trebuie s-o iau din loc.*

Le percheziţionez. Floss are la ea batoane calorice, un telefon şi balsam de buze. A doua fată nu are niciun ordin la ea, nicio hartă, însă are un carnet şi un telefon. Se pare că şi-a notat diverse chestii la anumite ore, însă n-am timp de buchiseală. Telefonul e blocat, dar pun pariu că a făcut poze cu el. Îmi vâr în buzunar telefoanele pline de sânge şi carnetul şi o iau înapoi spre tabără.

Cu ele se fac şaizeci şi cinci şi şaizeci şi şase. Repet numerele în timp ce alerg. *Şaizeci şi cinci şi şaizeci şi şase.* Dacă rostesc numere, am în minte numai numere, nu cadavre, nu sânge, nu morţi care mă mângâie pe faţă.

Şaizeci şi cinci, şaizeci şi şase. Şaizeci şi cinci, şaizeci şi şase.

Pătrunderea

Suntem în altă tabără. Au instalat-o cu doar câteva ore în urmă, dar totul pare deja bine pus la punct. Celia a cercetat obiectele Vânătorilor pe care i le-am predat. Din carnet află că Vânătorii ne-au reperat azi-dimineaţă, cum a crezut şi Greatorex. Erau doar ele două şi mai aveau mulţi kilometri până la cea mai apropiată scurtătură. Însă au apucat să sune ca să raporteze că au reperat o tabără, ne-au numărat şi au dat coordonatele exacte, au făcut comentarii despre macheta clădirii Consiliului, fără să ghicească ce e.

— Mai dăm atacul? întreb.

— Vrei să-l anulăm? răspunde Celia.

— Nu.

— Nici eu. Ne ţinem de plan. Şedinţa Consiliului o să se ţină. S-ar putea să se aştepte să pătrunzi în clădire. Poate că Soul chiar îşi doreşte asta, însă ei nu ştiu că eşti indestructibil. Ăsta e avantajul nostru. Profită de el la maximum!

În ziua aia dăm cu toţii târcoale prin zonă, îngrijoraţi că ne-au urmărit, însă strategia Celiei cu mutatul şi închiderea scurtăturilor pare să fi funcţionat. Noaptea rămân cu Gabriel în tabără cu ceilalţi. Nu vorbim. El se întinde la foc şi eu stau în fund, cu ochii la flăcări. Mă duc să alerg pe întuneric ca să obosesc bine, apoi mă întorc la el. Ştiu că fac ce trebuie. Dacă se termină repede toată povestea asta să plec cu Gabriel de-aici, să ne găsim un loc unde să ne stabilim definitiv.

Am luat-o spre Turn – toţi luptătorii din Alianţă, plus doi tămăduitori – Arran şi încă un vrăjitor care o să se ocupe de răniţi.

După ce ieşim din scurtătură la Londra, Greatorex, Arran şi recruţii merg undeva, nu ştiu unde, nu mai sunt cu mine şi nu mai trebuie să mă gândesc la ei. Echipa din linia întâi e toată aici: eu, Gabriel şi Celia.

Când ajungem la Turn, s-a lăsat noaptea. Va trebui să pătrund înăuntru în două etape. La miezul nopţii, când se schimbă gardienii, trebuie să verific dacă n-au schimbat parola. Dat fiind că Soul ne ştie probabil planurile, ar fi urmat să fi schimbat parola. Ca să aflu parola va trebui să rămân în turn vreo zece minute, poate chiar mai mult. Habar n-am cum o să fac faţă,

însă i-am zis Celiei că o să rezist. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva amuleta mă apără şi de senzaţiile de rău, aşa că am intrat câteva clipe într-un magazin, când am ajuns.

N-a trecut niciun minut şi deja m-a luat ameţeala, iar după aproape două mi-a venit să borăsc. E lună plină – norocul meu.

În fine, trebuie să aflu parola la schimbul de la miezul nopţii, iar apoi trebuie să aşteptăm până la cel de la opt dimineaţa, ca să intru atunci, odată cu gardienii.

Cu greu poţi să deosebeşti un turn de altul pe întuneric. În multe apartamente sunt aprinse luminile, însă în vârful Turnului Roman domneşte bezna. Nu prea iese şi nici nu intră nimeni în clădiri la ora asta.

Celia ţine sub observaţie capătul zonei rezidenţiale. Eu şi Gabriel stăm în acelaşi loc unde am mâncat curry. Acum Gabriel are o sticlă de cidru în mână. Nişte derbedei de prin partea locului freacă menta pe lângă noi, iar Gabriel ia o duşcă de cidru şi-mi întinde sticla.

— E de-a dreptul oribil, îi spun clătinând din cap.

— Încerc să fiu de-al locului, spune el zâmbind.

Bineînţeles că ştie să se piardă printre localnici, oriunde ar fi, însă tot îi spun:

— Eşti foarte bun, însă nu perfect… încearcă să-ţi iei alt ton, eşti prea fericit.

— Am atâtea de învăţat de la tine, râde el, apoi spune imitându-mă: Aşa merge?

Îl înjur şi râde de se prăpădeşte. Tinerii se uită spre noi, însă când mă uit şi eu la ei se cară şi Gabriel se hlizeşte iar.

Bate un vânt rece, însă măcar nu plouă. Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Iau sticla de cidru şi mă plimb prin faţa magazinelor, încercând să par în largul meu – plictisit şi urâcios, probabil. Nu mai e mult de-acum până la miezul nopţii. Mă întorc la Gabriel şi rămân lângă el.

La 23:47 mă fac nevăzut şi o iau spre Turn. Uşa e tot stricată şi pe scări pute a pişat, însă nici nu observ că m-a apucat durerea de cap, că deja am urcat la etajul trei. La etajul şapte mă trece primul val de greaţă. O clipă trebuie să mă sprijin de zid. Apoi aud paşi pe scări, în spatele meu. Respir adânc şi urc mai departe, îngreţoşat, însă nu ameţit. La ultimul etaj mă duc în celălalt capăt al palierului.

Gardienii sosesc alene, fără nicio grabă. M-am vârât în colţ,

concentrându-mă să respir şi să rămân nevăzut.

— Iar întârzie Jez? face unul.

Când mă uit, văd că sunt cinci.

— Hai să intrăm odată, bine?

Dar se aude un strigăt de jos, de pe scări:

— Vin şi eu, aşteptaţi-mă.

Grupul înjură şi se plânge în cor. Îmi bolboroseşte stomacul. Simt că se lasă pereţii peste mine şi îmi spun cu toată convingerea de care sunt în stare că pereţii nu se prăbuşesc de fapt, mintea îmi joacă feste, mi se pare doar, *nu contează ce e, pereţii nu se prăbușesc!* Și trebuie neapărat să rămân nevăzut. Mă iau crampele şi mă cocoşez de durere, cineva face: „Hai odată, dă-i bătaie”. Iar apoi aud „Linişte şi”, iar Jez strigă „Staţi aşa”. Stomacul mi se întoarce pe dos, simt gustul vomei în gură şi nu pot să mă concentrez decât să respir şi să rămân nevăzut. Gardienii intră, uşa se închide, iar eu mă năpustesc la scări şi o iau la goană în jos, mai mult împleticindu-mă, şi aşa cobor un etaj şi mai departe, şi vomit. Pereţii chiar se prăbuşesc, încep să aud larma, şi iar mi se strânge stomacul, şi iar vomit, şi ştiu că trebuie neapărat să ies, însă nici nu mai ştiu pe unde se iese şi nu mă mai ţin pe picioare, aşa că mă târăsc, apoi mă rostogolesc pe scări în jos, şi iar mă târăsc, şi iar mă prăbuşesc, iar larma din capul meu e infernală, îmi vine să urlu şi eu, însă nu pot aici, de-acum nici nu mai sunt în stare să mă târâi. Iar larma ascuţită răsună şi mai tare, stomacul mi se strânge, mă fac covrig şi urlu şi eu, apoi simt nişte mâini pe spate şi pe Gabriel spunând:

— Sunt cu tine, e în regulă.

Mă saltă cineva de jos, cuprinzându-mă pe la subsuori, şi îl aud pe Gabriel spunându-mi:

— Mai avem doar două etaje şi ieşim de-aici.

Numai că nu mă ţin pe picioare, aşa că mă trage după el, cu spatele pe scări, în jos, apoi pe uşă şi, de cum ajung afară, crampele mă mai lasă şi mă vindec de migrenă şi de greaţă, şi mă simt bine. Mai mult de-atât. Mă simt fantastic.

Gabriel nu se plânge deloc, deşi ştiu că-i vine rău de tot. După ce ne reluăm postul de lângă magazine, mă întreabă:

— Ai auzit parola?

— „Linişte şi pace”, cred.

— Crezi?

— „Linişte” e sigur.
— „Şi pace” nu e sigur?
— Se poate să fi fost „încoace”?
— Sau „tenace”? Sau „dibace”? Sau „moace”? Sau cu totul altceva!
— Linişte şi pace.
Cred.

Apoi trebuie să aşteptăm iar. Magazinele s-au închis. Afară n-a mai rămas nimeni şi nimic, doar frigul. O iau cu Gabriel pe o străduţă şi ne aşezăm pe jos lângă un perete. Niciunul nu poate să doarmă.
— Cineva a zis odată că războiul înseamnă lungi perioade de plictiseală punctate de clipe de groază pură, spune Gabriel.
— Minute de groază, aş spune eu.
— Da, minute, poate chiar ore, dacă e rău.
— Cred că azi s-ar putea să fie rău.
Gabriel mă ia de mâini şi îşi strecoară degetele între ale mele.
— Însă apoi o să se termine. Gata cu plictiseala, gata cu groaza, doar multă pace, urcat prin munţi, cafea şi croasanți.
— Da.
Numai că nu la munţi şi la cafea mi-e gândul, ci la orele de groază, la sânge şi urlete, şi frică.
De-acum se luminează de ziuă. Vine o dubă şi lasă baloţi de ziare pe trotuar, apoi se deschide chioşcul de ziare. Gabriel se duce să cumpere nişte batoane de cereale. Fac eforturi să le înghit. Apoi iar aşteptăm.
Apare Celia de după un turn. E 7:29, trebuie să plec.
— Vin şi eu imediat, îmi spune Gabriel.
O iau în fugă pe maidan, spre Turn, intru pe uşa stricată, urc pe scările puturoase, pe lângă voma de pe palierul etajului şapte, şi deja mă simt bine. Nu mai simt niciun nod în stomac. De-abia aştept să intru în acţiune.
Mă fac nevăzut şi urc mai departe pe scări, până la ultimul etaj, la uşa închisorii. Am la mine o agrafă-şperaclu fermecată de-a lui Mercury şi, aplecându-mă spre uşă, zic încet „Linişte şi pace” şi în acelaşi timp lipesc vârful agrafei de încuietoare şi împing.
Nu se întâmplă nimic.
Am gâtul uscat, poate nu s-a înţeles ce-am zis. Sau poate nu e

bună parola, doar că nu pot să încerc toate variantele acuma.

Aud paşi pe scări. Gardienii intră în post de-abia peste douăzeci şi cinci de minute, aşa că e, probabil, un locatar. Oricum trebuie să intru pe uşă. Mai zic o dată „Linişte şi pace”, ceva mai tare şi mai răspicat, ceea ce, în liniştea clădirii, se aude de parcă aş urla. Ating agrafa de yală, împing uşa şi se deschide.

Rămân în întuneric. Am zărit o clipă uşa următoare, la doi, trei paşi de mine. Însă nu are mâner şi nu ştiu pe ce parte se deschide, aşa că nu ştiu de care parte să mă poziţionez ca să mă strecor după gardieni. Nu ştiu dacă e vreo lumină aici şi nici nu îndrăznesc să caut întrerupătorul ca s-o aprind. Nu-mi rămâne decât să sper c-o să apuc să mă poziţionez ca lumea până când vine noul schimb. Mai am vreo douăzeci de minute.

Însă peste vreun minut se deschide uşa exterioară. Pe scări era, se pare, un gardian. Într-o clipă, trebuie să mă fac iar nevăzut, iar gardianul trage de un cablu din tavan, aprinzând un bec chior, după care uşa exterioară se închide. Gardianul bate de cinci ori la uşa interioară. De două ori tare şi lent şi de trei ori rapid, ceea ce îmi închipui că e tot un semnal.

După aproape un minut, vizorul apare pentru o frântură de secundă, după care dispare. Se aude zornăitul încuietorii, apoi se deschide uşa, iar gardianul dinăuntru spune:

— Ai venit mai devreme de data asta.

Îl lasă să intre pe gardianul meu. Nu prea e loc şi pentru mine, însă mă strecor pe la margine şi apoi mă lipesc de perete.

Am intrat.

Gardianul care se întoarce în post înjură şi se uită în jos. I s-a lipit un ambalaj de bomboană de bocanc. Când se apleacă în faţă să-l desprindă, mă trag şi mai în spate la perete. Gecile ni se ating. Atâta doar. Însă cumva mă prind că-i miroase ceva. Se întoarce de parcă vrea să se uite în spate, privind fix prin mine, cu ambalajul de bomboană în mână. Se întoarce la loc şi întreabă:

— Jake a venit?

— Tu ai ajuns primul. Mai devreme cu jumate de oră. Dale încă nu şi-a terminat rondul.

— Mi s-a părut că-l aud pe Jake…

Apoi o ia alene pe coridor, ţinând ambalajul în mâna întinsă. Am neplăcuta bănuială că încearcă să-şi dea seama ce se

întâmplă.

Mă iau după tipul cu ambalajul de bomboană, într-o cămăruţă cu mobilier de bucătărie de-o parte şi o masă cu o bancă de partea cealaltă. Aruncă ambalajul la gunoi şi se şterge pe pantaloni. Îşi scoate geaca şi o pune într-un cuier de pe perete, în singurul cui rămas liber.

— Ai ajuns devreme, spune un alt gardian intrând pe uşă.

— Da.

— Te-a dat afară tipa?

Cel cu ambalajul de bomboană clatină din cap de parcă numai de asta nu-i arde lui. Pune apă la fiert pentru ceai. Apoi tot sosesc gardienii care ies din rond, comentând că a ajuns devreme. Până şi eu mă satur să-i tot aud, însă aşa pare să fi uitat că m-a auzit rostind parola. În cameră intră alţi gardieni din noul schimb şi atunci ies pe coridor şi aştept lângă perete, concentrându-mă iar să rămân nevăzut. Număr gardienii care pleacă şi mă asigur că sunt toţi şase. Apoi mă duc după Vânătorii care pleacă, să văd unde e scurtătura prin care ajung în clădirea Consiliului.

Aşadar, acum în închisoare sunt patru Vânători şi şase gardieni de-ai Consiliului. Şi trebuie să-i elimin pe toţi fără să-mi scape niciunul şi fără să dau alarma. Se duc toţi într-o sală de şedinţe, iar gardianul-şef le face instructajul şi comentează pe seama deţinuţilor. Gardienii nu sunt înarmaţi – n-au nevoie, doar nici nu-i scot pe deţinuţi din celule. Ei doar îi hrănesc şi strâng excrementele. Însă Vânătorii sunt înarmaţi, desigur.

Dar am noroc. Vânătorii s-au strâns într-o parte a sălii. Eu sunt în pragul uşii. Gardianul-şef vorbeşte despre sarcinile de curăţenie şi ceilalţi gardieni sunt cu faţa la el.

Acum trebuie să trec la treabă.

Îi trăsnesc pe toţi cei patru Vânători.

Încep să se prăbuşească peste câteva clipe.

Gardienii rămân uluiţi. Nu mă văd. Poate-şi închipuie chiar că o fi vreo defecţiune electrică ciudată. Însă unul strigă să se tragă alarma. Îl trăsnesc şi pe el, ceva mai slab. Nu vreau să omor gardienii. Îmi fac apariţia şi doi gardieni mă atacă – îi trăsnesc şi pe ei. Se prăbuşesc electrocutaţi, însă nu morţi. Ceilalţi s-au lipit de perete, pe doi îi izbesc cu fulgere ca să-i imobilizez, astfel încât n-am mai rămas în picioare decât eu şi gardianul cu mapa de birou, pe care o ţine atât de strâns în

mâini, că e gata s-o îndoaie. A încremenit, de parcă şi el a fost electrocutat. Apoi prinde viaţă şi aruncă cu mapa în mine, cu toate puterile. Încep să zboare şi alte chestii prin aer, spre mine: pixuri, cătuşe, căni şi ce mai e prin cameră. Fireşte că nu-mi fac nimic, nici măcar nu mă ating, oricum gardianul nu prea e dăruit. Scaunele se clatină de parcă se chinuie să le mişte din loc, însă nu reuşeşte să le ridice în aer.

— N-o să te omor, zic eu ridicând mâinile şi aşteptând să se oprească. Amicii tăi nu sunt morţi, sunt doar în stare de şoc.

Mă trezesc cu o legătură de chei în faţă, care alunecă însă pe lângă.

— N-o să te omor, îi repet. Însă s-ar putea să te rănesc dacă mai arunci cu chestii în mine.

Şi arunc cu un fulger mic la picioarele lui, ca să nu uite de ce anume sunt în stare.

Ridică mâinile dându-se bătut. În încăpere se lasă iar tăcerea. Tremură ca varga.

— Cum te cheamă?

— Sean.

— Bun, Sean. Păi, îţi zic pe bune că n-o să te omor. Dacă faci ce-ţi spun n-o să păţeşti nimic.

Nu-mi răspunde, însă dintr-odată se apleacă de spate şi vomită. Îi iau cătuşele, i le pun şi îl împing pe uşă, pe coridor, până la uşa de la intrare. Când mă uit pe vizor, îi văd pe Celia şi Gabriel în cămăruţa de trecere.

— Trebuie să-i lăsăm pe prietenii mei să intre, îi spun lui Sean. Tre’ să-mi spui parola.

Sean clatină din cap.

— Dacă nu mi-o spui, îţi omor prietenii unul câte unul. Mă înţelegi?

Turnul

Sean e uimitor de cooperant. N-a trebuit să-l ameninţ decât o dată şi imediat mi-a zis parola şi de cheile pe care le poartă la curea. Celia şi Gabriel intră repede.

— Ţi-l prezint pe Sean, îi zic Celiei. A fost foarte săritor.

— O să vă omoare pe toţi, spune Sean. Sau o să vă prindă. Iar atunci o să putreziţi aici.

Iar apoi, spre mirarea mea, încearcă să-mi tragă un cap în gură, însă parcă mi-ar da un pupic pe nas, iar capul îi ricoşează înapoi. Atunci intră în panică şi-mi trage un picior, ceea ce evident îl doare rău de tot, iar pe mine deloc, însă el tot nu-şi dă seama ce se întâmplă. Mă gândesc c-o să se calmeze, însă el doar se enervează tot mai tare, îmi pierd timpul cu el, aşa că-i trag una şi se prăbuşeşte leşinat.

— Vânătorii sunt morţi, însă gardienii sunt doar în stare de şoc. Cred c-o să se trezească de-acum.

Şi îi arăt unde sunt.

— Închide-i într-o celulă, ceva, spune Celia.

Mă duc pe coridor până la prima celulă şi mă uit pe ferestruică. Desigur că e ocupată şi, când văd ce-i înăuntru, mi se pare o idee bună să-i omorâm totuşi pe gardieni.

În celulă nu se află decât o saltea subţire, o pătură, un vas de toaletă şi o deţinută. E o femeie foarte slabă şi palidă. Are ochi de Vrăjitoare Albă. E într-o salopetă foarte galbenă.

O iau mai departe pe coridor, căutând o celulă goală, însă toate sunt ocupate şi toate sunt la fel: mici şi golaşe, adăpostind doar o saltea, toaleta, pătura şi deţinutul în salopetă galbenă. Toate arată sinistru. Deţinutul din ultima celulă şade şi se uită la mine. Când deschid ferestruica îmi zâmbeşte ciudat. E bătrân şi slab, însă îl recunosc imediat. Nici nu mai e nevoie să-l salut, cel puţin, nu tare.

Descui uşa celulei cu agrafa lui Mercury, intru şi mă las în genunchi în faţa lui. Stă în capul oaselor pe saltea, sprijinit cu spatele de zid, înfăşurat într-o pătură. Picioarele goale îi sunt foarte albe, aproape albăstrii. E slab-uscat, însă n-a fost niciodată gras. Se uită la mine clipind încet.

— Am ajuns în rai, frumosule?

Clatin din cap.

— Ei, atunci ce surpriză plăcută mi-ai făcut!

Bob are glasul la fel de puternic ca pe vremuri, ceea ce mi se pare promiţător. L-am întâlnit doar o dată şi am petrecut câteva minute împreună când m-a ajutat să dau de Mercury. Sperasem să scape de Soul şi de Vânători, însă evident n-a reuşit. Acum, c-am venit lângă el, observ că are pe gât, într-o parte, vânătăi care par să i se întindă până la umăr.

— Eşti bine? îl întreb simţindu-mă imediat prost, pentru că, evident, nu e deloc bine.

— Sunt bătrân, obosit şi cam cotonogit. Însă acum, că te văd, mă simt mult mai bine.

Încearcă să se ridice, dar e prea slăbit.

— Nu încerca să te mişti. Stai locului. Deocamdată mai bine rămâi aici. M-am ocupat de gardieni.

— Înţeleg că n-ai făcut-o doar ca să mă ajuţi pe mine.

— Dăm atacul la clădirea Consiliului.

— Straşnic.

— Trebuie să golim o celulă ca să-i închidem pe gardieni în ea, aşa c-o să mai aduc un deţinut aici. Curând o să primeşti ajutor medical. Dar până atunci trebuie să rămâi aici.

O iau în goană înapoi pe coridor şi, ajutat de Gabriel, mut deţinuta din prima celulă, cu tot cu saltea şi pătură, în celula lui Bob. Apoi cărăm gardienii în prima celulă. Unii, printre care şi Sean, deja încep să se trezească. Nu vreau decât să-i bag în celulă şi să-i închid acolo înainte să mă apuce nervii.

Mă duc în oficiul gardienilor să caut mâncare şi găsesc nişte biscuiţi, banane şi o sticlă de apă.

— Va trebui să împărţi totul cu noua colegă de celulă, îi zic lui Bob întinzându-i-le.

— Trebuie să mergem, Nathan, îmi spune Celia. Cel mai bine îi ajutăm pe deţinuţi dacă ne terminăm cu succes misiunea.

— Acum are loc şedinţa Consiliului, spune Bob uitându-se la Celia. Vânătorii din ultimul schimb se plângeau de organizare – sunt o groază de Vânători în clădire şi se pare că toaletele nu fac faţă.

— Bob are Darul de a citi gândurile, îi spun Celiei.

— Mai ştii ceva ce-ar putea să ne ajute? îl întreabă Celia. Despre Soul, Wallend sau Jessica?

— Nu prea mult. Şi mi-e teamă că nimic bun. Gardienii sunt prea neînsemnaţi, nici măcar nu i-au văzut la faţă. Vânătorii o respectă pe Jessica: Wallend e un mister. Toată lumea se-

ntreabă ce face, însă nimeni nu pare să ştie. I-a dotat pe Vânători cu capacitatea de a se face nevăzuţi, ceea ce le convine. Acum lucrează la ceva ce se cheamă albastrul. E o poţiune, însă nu prea ştiu nimic de ea. După o scurtă pauză, continuă: Nu vă supăraţi, dar chiar e un atac serios? continuă Bob, după o scurtă pauză. Nu păreţi prea mulţi.

— O să sosească întăriri, spun eu râzând. Însă ar fi cazul să plec.

— E cineva aici care ştie mai multe. Dacă o fi dornic să vă ajute…

— Cine? îl întreabă Celia.

— Pe majoritatea deţinuţilor îi ştiu din cauza fricilor lor. Se gândesc mult la trecut şi la ceea ce nu trebuie să spună. Gardienii se gândesc la viitor. Însă altcineva tot plănuieşte să evadeze, să se răzbune, îşi face planuri peste planuri de viitor. Mintea lui Clay merge întruna. E la ultimul etaj parcă. Mă cam bucur când mă gândesc că omul care m-a vârât aici a avut şi el parte de aceeaşi soartă.

Mă ridic imediat, ies pe uşă, o iau pe coridor spre scara metalică a închisorii, pe care o urc în salturi, câte două trepte odată, până ajung la capăt. Celia vine după mine, strigându-mi să mă opresc – Clay n-o să-mi spună oricum nimic. Mă mişc rapid, aruncând o privire în celule şi încercând să nu mă gândesc în ce hal sunt deţinuţii peste care dau.

Când mă uit pe ferestruica ultimei celule, mi se pare la fel de mică şi de sumbră ca tot restul, doar că deţinutul de aici stă în lotus, legat cu lanţuri de zid la ambele mâini. Zâmbesc fără să vreau.

— El e, îi spun Celiei.

— N-avem timp de-aşa ceva, îmi răspunde ea.

Deschid uşa cu agrafa lui Mercury. Vreau să mă vadă cum stau şi mă uit de sus la el.

Ochii îi sunt altfel decât i-i ştiu. Încă sunt mai mult argintii decât albaştri, însă ochiul drept îi e schimonosit de cicatricele care i se întind pe chip, iar când clipeşte văd că pleoapa nu i se-nchide ca lumea. Clay ne priveşte fără să spună nimic, iar eu încerc să menţin cât mai mult tăcerea. Scot Fairbornul, ca să mă distrez un pic.

— Nu-i fac nimic cu el, îi spun Celiei, vreau doar să-i amintesc că e la mine, că i l-am furat şi că din cauza asta se află acum în

celula asta.

— Celia, spune Clay, ce surpriză nesperată.

Şi se ridică cu mişcări elegante şi lente, însă îl simt un pic ţeapăn şi, deşi e tot impunător şi musculos, nu mai arată deloc ca pe vremuri. Nu mai pare înalt, ci îndesat, cu gâtul încă gros, cu toate că se vede clar că a slăbit mult.

— Ce cauţi aici – şi se uită prima oară la mine – cu creatura *asta*?

Păşeşte în faţă şi se opreşte înainte să întindă la maximum lanţurile care-i ţin mâinile legate de perete. Încă nu-i secătuit cu totul de vlagă.

— Îţi stă bine-n lanţuri, Clay, zic.

Are ochii reci ca gheaţa, însă îi citesc în ei emoţiile, multe emoţii. Multă ură. Nu ştiu dacă e toată la adresa mea.

— A venit Jessica să te vadă? Îmi închipui că-i place să-şi vadă iubiţii în lanţuri.

— Vizita ta are cumva un scop anume? întreabă el întorcându-se spre Celia, fără să mă ia în seamă.

Vreau să-l întreb pe Clay de Geneva, de unde a ştiut unde e apartamentul prin care se ajungea pe scurtătură la cabana lui Mercury? I-a zis Annalise? Era în serviciul lui? Era spioană? Ne-a trădat?

— Nu, răspunde Celia. Voiam doar să vedem ce faci. E timpul să mergem, Nathan.

Şi dă să închidă uşa.

— Mai întâi trebuie să aflu ceva, spun ţinând uşa deschisă. Îmi trebuie nişte informaţii.

Celia se strâmbă dispreţuitor.

— În noaptea când ţi-am furat Fairbornul cineva m-a împuşcat şi m-am întors rănit la un apartament anume. Pe acoperiş era o scurtătură care ducea la cabana lui Mercury din Alpii elveţieni. Îţi aminteşti?

Se uită ţintă la mine, fără să clipească.

— *Îţi aminteşti?* repet. Când m-am întors la apartament, colcăia de Vânători. Tu ai venit cu maşina. Te-am văzut. Am plecat şi m-am întâlnit cu Jessica.

— Şi i-ai tăiat frumuseţe de faţă.

— Nathan, spune Celia, n-avem timp de-aşa ceva.

— Îţi aminteşti apartamentul? îl întreb.

— Oi fi slăbit eu douăzeci de kile, dar asta nu înseamnă că mi-

a slăbit şi memoria, se răsteşte Clay la mine.
— Cum ai aflat de apartament?
Nu răspunde.
— Ţi-a zis Annalise? Era spioana ta?
— A, Annalise, face Clay zâmbind.
Se trage spre peretele opus al celulei şi se lasă să alunece pe el până la podea, cu ochii la mine.
— Oare unde-o fi ea acum? Cică i s-a alăturat iar unchiului Soul, din câte ziceau gardienii.
— A fost în serviciul tău de la început?
— Atâtea întrebări…
— Şi niciun răspuns, zic.
— Şi nicio clipă oricum, pentru asemenea răspunsuri, intervine Celia.
— Dă-mi drumul şi-ţi spun, îmi zice Clay privindu-mă țintă.
— Spune-mi şi nu te omor.
— Ei, dacă mă omori n-o să ştii niciodată.
— Nathan, nu mai e timp. Trebuie să mergi, îmi spune Celia.
— Mai bine dă fuguţa cum ţi se comandă, îmi spune Clay zâmbindu-mi. Sigur mă găseşti mai târziu tot aici.
— Aici o să putrezeşti, îi răspund şi închid uşa.
După ce terminăm cu povestea asta, vreau să-i turnăm pe gât lui Clay la poţiuni de extras adevărul. Vreau să-i scormonească Bob prin creier şi să afle tot ce ştie, cu toate că, sincer, nu ştiu dacă mai contează ce-a făcut sau n-a făcut Annalise. L-a împuşcat pe tata, altceva nici nu mai are importanţă.

Degetele

O iau spre scurtătura care duce în clădirea Consiliului, cu Celia făcându-mi aspru observaţie:

— Trebuie neapărat să faci ce-ţi ordon. Când îţi zic să te duci, te duci.

— Mă duc acum, bine?

Ceva mai spre capătul coridorului văd cum sosesc Greatorex, Adele şi încă vreo doi recruţi. Gabriel mă aşteaptă lângă scurtătură, îmbrăcat într-o uniformă de Vânător.

— Aş fi putut să-l omor pe Clay, îi zic Celiei întorcându-mă spre ea. Nu l-am omorât. Mi-ai zis să plec. Am plecat.

— Într-un final.

Ne privim furioşi.

— Am ratat ceva? întreabă Gabriel.

— Nimic important, răspunde Celia uitându-se la mine.

Mie mi s-a părut important.

— Se poate s-o ţină şi pe Annalise închisă aici, în Turn. Vrei să mă duc s-o caut? îi zic Celiei.

— Nu. Vreau să-ţi vezi de misiune aşa cum am stabilit.

— OK. O să-mi văd de misiune aşa cum am stabilit. Eşti gata, Gabriel?

Când îmi răspunde că da, mă întorc spre Celia:

— Vezi cât de ascultător îţi urmez ordinele?

Ştiu că n-am avut timp s-o caut pe Annalise, dar sunt destul de sigur că nu-i aici în Turn, judecând după ce a spus Clay, şi ştiu că, dacă e totuşi aici, Celia o s-o reţină.

— Amândoi ştiţi ce-aveţi de făcut, spune Celia.

Apoi spune pe un ton ferm, privindu-mă cu asprime:

— Fă-ţi treaba. Nu te abate de la asta şi o să ieşim victorioşi.

Misiunea lui Gabriel e să aştepte în clădirea Consiliului, deghizat în Vânător, până izbucnesc luptele, apoi să-i dea mesaj Celiei, ca să trimită, prin scurtătură, luptători din Alianţă. Sunt sigur că Gabriel o să sară primul în luptă. Aş vrea să stea la distanţă, să intre ultimul în luptă şi să nu-şi rişte viaţa, însă nici n-are rost să-i sugerez aşa ceva. Cel mai bine l-aş apăra dacă aş pune mâna pe Soul, în felul ăsta toată lumea ar fi în siguranţă.

Gabriel îşi ia înfăţişarea unui Vânător tuns foarte scurt şi mă dau în spate dezgustat. Parcă seamănă cu Kieran.

— Am luat identitatea unui Vânător care lucrează aici. Nu m-

am descurcat bine?
— Prea bine, cred.
Îl iau de mână, respir, mă fac nevăzut şi mă strecor pe scurtătură.
Înăuntru e beznă doar o clipă. Apoi sunt azvârlit într-o altă beznă, rece, şi nimeresc în genunchi pe dalele de piatră ale podelei – Gabriel mă saltă de acolo. De-abia dacă s-a auzit ceva, însă rămânem nemişcaţi, cu urechile ciulite.
Ne aflăm într-o încăpere întunecată, în care nu pătrund decât firicele de lumină prin golurile dintre uşă şi pereţi. Din cealaltă parte se aud voci, două mai precis. Apoi amuţesc. Mi se pare că au plecat, însă mai aştept zece secunde, ca să fiu sigur, înainte să descui uşa cu agrafa lui Mercury. O luăm pe coridoare şi mă orientez rapid prin clădire.
Ne aflăm în colţul de sud-vest al subsolului. Celulele sunt la vest, dar trebuie s-o iau spre est ca să ajung la scările ce dau în holul principal de la intrare. Nu vedem pe nimeni până nu urcăm scările. Apoi dăm de Vânători. O groază.
— Crezi că au venit la şedinţă sau sunt aici pentru că au aflat că vii? mă întreabă Gabriel în şoaptă, trăgându-mă mai în spate.
— Mai contează?
— Măcar nu sar aşa de rău în ochi printre atâţia Vânători.
Ştiu c-o să încerce să vorbească cu ei, ca să afle ce se întâmplă.
— Mai bine te duci.
Nu-mi rămâne decât să sper că talentul lui înnăscut de a se pierde în peisaj o să-i servească şi aici.
O iau încet, cu grijă, pe lângă Vânători, atent să n-ating pe nimeni, şi ajung în imensul hol de la intrarea Consiliului. Nu e ticsit de Vânători, însă tot sunt mai bine de douăzeci, de-o parte şi de alta a uşii principale, iar la un birou de informaţii stă un omuleţ mărunțel şi uscăţiv.
Urc scările, sărind câte trei trepte odată, iar pe palierul de la etaj dau de alţi Vânători – zece cu totul. Urc mai departe, încet de data asta, până la ultimul etaj. La etajul doi sunt patru Vânători, iar pe coridoarele de la etajul trei şi patru mai văd încă doi făcându-şi rondul, însă la ultimul etaj e linişte – nimeni.
Arată altfel decât mi l-am închipuit când mă antrenam în machetă. Pe parchet e întins un covor roşu, îngust, pe mijloc, însă tot spaţiul e luminos, aerisit şi cald. Mi l-am închipuit

întunecat şi cenuşiu. O iau la dreapta şi mă duc la prima uşă, aşa cum am exersat în pădure. E o încăpere mobilată care nu pare să aibă nicio funcţie. O iau pe coridor, verificând fiecare cameră în parte, toate arată la fel şi toate sunt neutilizate.

Îmi pun speranţa că o să am mai mult noroc dacă o iau în cealaltă parte şi mă întorc s-o apuc pe coridorul care se întinde la stânga scărilor, în zona pe care macheta Celiei n-a reuşit s-o reproducă.

Trag cu urechea la prima uşă, însă nu se aude decât ţiuitul telefoanelor, care umple până la refuz clădirea – sunt o mulţime de posesori de telefoane aici, o mulţime de calculatore şi aparatură. Când apăs pe clanţă, uşa se deschide. Încăperea e un birou mare, ticsit cu rafturi de cărţi. Lângă un birou de lemn e o servietă veche de piele, iar pe speteaza unui fotoliu de piele e aruncat un palton. Nu e nimeni în cameră, dar o altă uşă duce în altă încăpere. Mă duc la ea şi trag iarăşi cu urechea. Se aude muzică. Muzică clasică.

Bănuiesc că posesorul paltonului se află în camera unde cântă muzica şi se prea poate ca persoana respectivă să fie Wallend. Însă vreau să mă apropii de el fără să declanşez vreo alarmă şi mai vreau să aflu şi câţi oameni mai sunt la etaj.

Ies pe coridor şi încerc următoarea uşă. Dă spre un birou mai mic, în care se află o masă şi un scaun, rafturi, o canapea mică şi efecte personale – hârtii, un laptop şi o geantă de umăr. Şi din biroul ăsta se ajunge într-o altă cameră, din care se aude iar muzica clasică. Mă gândesc că uşa dă spre aceeaşi încăpere ca aceea din biroul lui Wallend.

Cercetez mai departe coridorul, ceva mai rapid. Următoarea uşă e încuiată, însă o descui fără probleme cu agrafa lui Mercury, descoperind un alt birou neutilizat. Mai am de cercetat o uşă. De dincolo de ea nu se aude niciun sunet. Intru cu agrafa lui Mercury.

Nu e un birou nefolosit.

Văd trei tărgi acoperite cu pânză cenuşie, sub care, din câte îmi dau seama, zace câte o persoană.

Mă duc la prima şi trag cearşaful deoparte. E o femeie. Are păr castaniu şi ochii holbaţi, goliţi de scântei. E palidă. Pe gât are un tatuaj: *A 1.0.* Când trag cearşaful mai în jos, văd că are pieptul despicat. Nu văd sânge deloc – cadavrul a fost golit, nu pare să aibă nici inimă. Îi studiez mâinile să văd dacă are tatuaje

ca ale mele. Pe degetul mic are un singur tatuaj, într-o parte: *A 1.0.*

Mă duc la următorul cadavru. E tot o femeie, cu piele neagră, la fel de mutilată ca prima.

Ultimul cadavru e altfel. E o fată. Nu cred că are mai mult de unşpe, doişpe ani. Are tot câte un tatuaj pe gât şi pe deget, iar pieptul îi e tot despicat.

În încăpere e frig. Foarte frig. Pe pereţi sunt rafturi şi sticle ce par să conţină părticele din corpul altor victime. Sertarele sunt pline de instrumente medicale.

Mai e şi o uşă ce dă în altă cameră. Mă duc să trag cu urechea. Nimic. Nu se aude muzica.

Apăs pe clanţă şi, spre surprinderea mea, uşa nu e încuiată. Intru.

E o încăpere mare, plină de vitrine de sticlă, cu rafturi metalice. Pe rafturi sunt sticle. Iar în sticle sunt... diverse părţi ale corpului. Dau geamul vitrinei într-o parte şi iau o sticlă să văd ce conţine – ceva cărnos şi închis la culoare. Se poate să fie un ficat. Pe el e tatuat *W 1.0.*

Mă duc la uşa din celălalt capăt al încăperii şi, într-adevăr, prin ea se aude muzica clasică. Wallend şi asistentul lui sunt probabil înăuntru, însă se poate să aibă paznici cu ei. Şi mai ştiu şi că nu prea am şanse să intru fără să observe Wallend, aşa că nu-mi rămâne cine ştie ce de ales. Trebuie să mă mişc rapid. Totuşi, dacă se poate, aş vrea să nu declanşez vreo alarmă.

Mă duc înapoi în biroul lui Wallend, asigurându-mă că încui uşile după mine. Nu vreau să-mi scape nimeni. Când ajung în biroul lui, mă duc la uşa din peretele opus şi trag cu urechea, să văd dacă se mai aude muzica, însă acum se aude o voce de bărbat – un crainic de radio care prezintă o piesă de Beethoven.

Pun mâna pe clanţă, concentrându-mă să rămân nevăzut, şi deschid încet, cu grijă, uşa, atât cât să mă pot strecura înăuntru.

Începe o piesă lentă şi melodioasă de Beethoven. Încăperea e bine luminată, cu luminatoare în tavan. La celălalt capăt sunt două siluete care stau aplecate asupra unei mese de laborator. Un bărbat şi o tânără. Bărbatul e cu spatele la mine. E slab şi zvelt, într-un halat alb şi, chiar dacă nu-i văd capul, pentru că stă aplecat, îl recunosc: Wallend.

Femeia se uită spre uşă şi spre mine. Probabil a observat mişcarea. Îi spune ceva lui Wallend, care se întoarce atunci când

o iau spre el şi se uită prin mine.

Sunt într-un laborator plin de aparatură, borcane, eprubete şi chestii care-mi sunt total necunoscute. Nu îndrăznesc să arunc cu limbi electrice aici. Iau Fairbornul în mână şi atunci văd că Wallend şi fata nu stau aplecaţi peste un birou, ci peste un corp omenesc întins pe o masă. E un bărbat cu un tatuaj mare pe gât: *N 1.0.* Are pieptul despicat, cu inima la vedere.

Mă apropii de asistenta lui Wallend şi trec la treabă fără să mai ezit, aşa cum nici Fairbornul nu ezită. Sângele se scurge pe mână şi asistenta se lasă fără zgomot la podea. Îmi fac apariţia în cameră.

Wallend se uită la mine cu ochi mari. În mână are un scalpel.

— Vrei să-ţi încerci norocul? îl întreb ridicând Fairbornul.

Wallend o ia înapoi printre mese şi îmi întoarce spatele, iar eu mă iau repede după el şi-l ajung din trei paşi. Îl apuc de braţ şi-l trag zdravăn, însă el se ascunde după un birou. Îl apuc de încheietură şi-i ţintuiesc mâna de tăblia biroului de lemn cu Fairbornul. Wallend tremură ca varga şi nu încearcă deloc să depună rezistenţă, aşa că îi ţintuiesc şi cealaltă mână cu scalpelul. N-a scos niciun cuvânt – nu tu urlet de durere, nu tu ţipăt de ajutor.

Piesa de Beethoven e foarte drăguţă – liniştitoare şi blândă, deloc funebră.

— Trebuie să te anunţ că, indiferent dacă mă ajuţi sau nu, cel mai probabil tot o să te omor, îi spun lui Wallend. Însă dacă te străduieşti să rămâi cât mai mult în viaţă, o să ai mai multe şanse să supravieţuieşti. Când o să ajungă restul Alianţei aici, o să vrea să te ia prizonier. Să-ţi facă proces şi din astea.

Nu spune nimic, doar tremură rău.

— Însă mie chiar nu-mi pasă de aşa ceva. Din punctul meu de vedere, te faci vinovat de crimă. De o groază de crime.

Acum deschide gura prima oară.

— Iar tu nu?

— Astăzi vorbim despre tine. Eşti vinovat. Întrebarea e: o să mă poţi opri să te execut?

— C-ce?

— Trebuie să-mi arăţi cum se fac Vânătorii nevăzuţi.

Wallend clatină din cap.

Mai iau un scalpel de la capătul mesei şi mă duc la Wallend. Îi tai cu el degetul mare de la mâna dreaptă. Acum începe să urle.

— Doare, aşa-i? zic. Mai reuşeşti să te vindeci?

Acum a început să tremure şi mai tare. Pe birou se întinde o baltă de sânge.

— Nu te pricepi deloc să te vindeci. La ce anume te pricepi de fapt, Wallend? Să ciopârţeşti oameni?

Mă priveşte îngrozit, apoi se întoarce şi vomită pe jos.

— Îţi vine vreodată să vomiţi când te apuci să tai în oameni, Wallend?

Nu răspunde, doar tremură mai departe – înţeleg că înseamnă nu.

— Ei, şi unde ţii sticlele care le dau Vânătorilor puterea să se facă nevăzuţi? Aşa ai reuşit, nu? Cu sticle-amuletă.

Încuviinţează din cap.

— Ei? fac eu. Sau nu te deranjează dacă-ţi tai şi celălalt deget mare? îl întreb eu zâmbindu-i.

— O să te omoare, spune el holbându-se la mine. Şi-ncă lent, dacă am eu un cuvânt…

Îi tai şi celălalt deget mare – scoate un sunet ciudat, de parcă se sufocă.

— Vrei să trecem la urechi şi nas? îl întreb. Sau la ochi?

— În cealaltă cameră! În cealaltă cameră!

Îi urmăresc privirea – între bănci se vede încă o uşă mică, metalică.

Îi scot Fairbornul din mână, apoi scalpelul din mâna cealaltă şi-l împing spre uşă. E slăbit şi tremură ca varga, însă se mişcă din loc.

— Deschide uşa.

Pot s-o deschid cu agrafa lui Mercury, însă trebuie să văd dacă o să facă ce-i zic.

— Nu pot. Mâinile… începe el ridicându-le şi holbându-se la ele de parcă de-abia acum înţelege ce-a păţit.

Deschid uşa. Wallend nu prea se mai ţine pe picioare – e clar că de-abia acum a priceput că n-o să mai poată niciodată să deschidă vreo uşă. Îl împing în următoarea cameră şi se prăbuşeşte fără vlagă pe podea. Iar eu rămân locului, uitându-mă lung în jur.

Cupola

E o piramidă de sticlă sub o cupolă de sticlă. Piramida e din sticle aranjate frumos pe podea. Sute de sticle. Când mă apropii, văd că fiecare sticlă conţine o bucăţică de carne cu diametrul de cinci centimetri, tatuată cu un cerculeţ – tatuajul pe care-l au toţi Vânătorii în dreptul inimii.

Nu pot să mă apropii prea tare de piramidă, pentru că e închisă sub cupola de sticlă. Cupola e sprijinită într-un şănţuleţ săpat în podea.

Întind mâna spre cupolă, însă ezit şi mă întorc să mă uit la Wallend. Mă priveşte însufleţit de-acum, nu ştiu dacă să pun sau nu mâna pe sticlă. Dau ocol cupolei. Are vreo trei metri în diametru şi pare de o formă perfectă, din geam total transparent, seamănă cu un castron de sticlă răsturnat. Însă cu cât mă uit mai atent, cu atât am impresia că, de fapt, nu e din sticlă. Piramida de sticle dinăuntru e aranjată frumos, la perfecţie, cu excepţia unor goluri – nişte sticle par să lipsească. Dând ocol cupolei, observ alte şi alte goluri. Sau mă înşel? Am avut impresia că e un gol undeva, însă acum văd o sticlă acolo.

Atunci mă prind. Sticlele se fac nevăzute atunci când Vânătorii de care aparţin se fac nevăzuţi. Mă uit o clipă şi văd cum dispar două sticle şi încă una reapare la locul ei.

Mă duc la Wallend.

— Deschide cupola. Vreau să mă uit la sticle.

Wallend clatină din cap.

— Dacă n-o deschizi îţi tai urechea, îi zic printre dinţi aplecându-mă spre el.

— Nu pot.

— Ba cred că poţi, îl apuc eu de ureche şi trag tare. Îţi mai dau o şansă să-ţi salvezi urechea.

Acum mă loveşte cu braţele şi cu picioarele. Îl lovesc şi eu şi se prăvăleşte la podea, iar atunci iau scalpelul şi-i tai urechea, chiar dacă ştiu că nu m-ajută deloc. Trebuie să ştie că o să fac tot ce-l ameninţ că o să fac.

Scoate un ţipăt şi îşi duce mâna la rana care-i sângerează la cap.

Arunc cu urechea în cupolă.

Bucăţica de carne împroaşcă cu scântei, ricoşează în geam şi cade jos, lângă Wallend. Cupola a prins o nuanţă alb-albăstruie,

sfârâind o clipă, însă doar în zona de contact cu urechea.
Mă uit la scalpelul din mâna mea, întrebându-mă dacă să încerc sau nu.
De ce nu?
Scalpelul se izbeşte de cupolă şi pare o clipă să fuzioneze cu geamul, care-şi schimbă culoarea în punctul de impact. Apoi scalpelul zboară prin aer spre mine, căzând la podea cu un clinchet.
Dau iarăşi ocol cupolei, însă cercetând de data asta obiectele din încăpere. Lângă peretele din faţa uşii pe care am intrat e o masă pe care sunt aranjate o mulţime de lucruri: hârtii, instrumente chirurgicale, pixuri, un calculator, însă nimic care să indice cum se deschide cupola.
— Cumva trebuie să introduci alte sticle în colecţie, îi spun lui Wallend. Doar vrei să le dai şi noilor recruţi Darul de a se face nevăzuţi. Aşadar, cum reuşeşti?
Se face mic la podea şi observ că scalpelul a dispărut.
— E nevoie de un farmec anume ca să se facă nevăzuţi sau doar chestia asta cu sticle e suficientă?
Nu răspunde. Urechea nu-i sângerează aşa de rău cum mi-am închipuit. Poate că totuşi e în stare să se vindece destul de bine. Nici mâinile nu-i par chiar în ultimul hal.
— Dacă n-ai chef să vorbeşti cu mine, Wallend, nu văd la ce-ţi mai trebuie limbă în gură.
Însă nu mai vreau să-i tai nimic, mă dezgustă.
— O deschizi cu ăsta? întreb luând laptopul şi cântărindu-l în mână. Nu m-am priceput niciodată la calculatoare, însă o să încerc.
Wallend se lasă moale spre podea, dar nu încearcă să mă oprească, aşa că bănuiesc că n-o să găsesc nimic important în el; azvârl laptopul în cupolă, care se albăstreşte iar un pic când intră în contact cu el, îl ţine o clipă lipit locului, apoi îl respinge şi-l aruncă mai încolo. Zboară scântei şi se aud o groază de trosnete electrice, însă după câteva clipe cupola revine la normal, rămânând transparentă şi mută. Iar Wallend a profitat de cele câteva clipe ca să se apropie de mine, cu scalpelul în laba însângerată. Ştie probabil că n-are nicio şansă.
Când o iau spre el îmi dau seama că asta şi-a şi dorit să fac. Nu poate să mă învingă decât dacă mă împinge în cupolă – sau aşa speră. Trebuie să recunosc că şi eu sunt curios să văd ce-o

să se întâmple.

Wallend se repede la mine, însă se mişcă prea lent şi e prea slăbit, aşa că mă feresc când mă înşfacă şi îl împing mai departe de lângă mine, cu acelaşi elan, spre cupolă.

Atunci se agaţă de mine.

— Pe bune? fac eu. Vrei să te prăjeşti sau să-ţi lipesc mutra de cupolă ca să vedem ce se întâmplă?

— Nu! scânceşte el.

Măcar acum îşi dă seama că sunt în stare de aşa ceva.

— Te rog. O s-o deschid. Cu un farmec. Îmi trebuie bagheta.

— *Bagheta?*

N-am mai auzit să existe vrăjitori care chiar să facă farmece cu bagheta.

— E aia de pe masa de acolo.

Îl trag într-acolo.

E un băţ. Bine, e un băţ drăguţ, cu scoarţa cojită, astfel încât pare lustruit şi neted. Îl iau în mână să văd dacă simt ceva, ca fiorul de viaţă pe care mi-l dă Fairbornul. Însă nimic.

— Cum funcţionează?

— Trebuie să rosteşti formula corectă. Şi să foloseşti bagheta.

Nu mai ştiu ce să fac. Să-l întreb care-i formula sau să-l las pe el? Oricum amuleta ar trebui să mă apere. Îi întind bagheta spunându-i:

— Ia-o şi deschide cupola. Vezi să-ţi iasă din prima.

Încuviinţează şi se linge pe buza de sus cu vârful limbii. Ia bagheta în mâna dreaptă, apucând-o cu degetele. Nu pare să-l doară deloc şi nici nu pare stângaci. Cred că s-a vindecat perfect.

În loc să atingă cupola cu vârful baghetei, o duce la şănţuleţul în care e instalată, spunând:

— Cupolă, topeşte-te.

Cupola capătă pe loc o albeaţă opacă şi o consistenţă lichidă în partea de sus, parcă e din lapte, şi se scurge în podea, în şănţuleţ, umplându-l până la refuz şi transformându-l într-un râu sclipitor. Sticlele sunt la doi paşi de mine, nu-mi rămâne decât să le distrug.

— Adu-mi o sticlă, spun.

Wallend şovăie o clipă, apoi păşeşte peste şănţuleţul cu lichid lăptos, întinde încet labele şi ia cu grijă sticla din vârf. Acum pare puternic şi neclintit, însă apoi se apleacă iar de spate,

venind la mine cu sticla. Sticla are dop de plută, iar de dop atârnă o mică etichetă cu un nume. Bănuiesc că e numele Vânătorului respectiv. Sticla conţine o bucăţică de carne tatuată. Iau sticla şi o sparg, izbind-o de masă. Nu se întâmplă nimic.

Din câte se pare, cupola are scopul de a proteja toate sticlele laolaltă. Unele încă nu se văd, însă presupun că, dacă sparg sticlele, atunci Vânătorii n-o să mai aibă cum să se facă nevăzuţi. Nu-mi rămâne decât să probez teoria. Îi smulg lui Wallend bagheta din mână, ca să nu mai poată să acţioneze asupra cupolei, mă duc la piramidă şi bâjbâi după o sticlă de la vârf care pare să lipsească. E la locul ei, doar că nu se vede. O scot şi o dau de podea. Cioburi de sticlă se materializează pe loc, la fel şi carnea, dopul şi eticheta. Aşadar, dacă spargi sticla se risipeşte şi farmecul. E atât de simplu. Nu-mi rămâne decât să sparg toate sticlele şi armata lui Soul n-o să mai reuşească să se facă nevăzută. Mătur vârful piramidei cu braţul, dărâmând câteva sticle, iar când se prăbuşesc la pământ Wallend strigă:

— Cupolă, întăreşte-te.

Mă întorc spre el şi-l văd cum stă înfipt pe picioare, iar peretele alb-lăptos mi se înalţă în faţă. Dau să trec prin lichid, însă nu pot: cupola e de-acum albă şi solidă. Apoi devine transparentă şi-l văd prin ea pe Wallend rânjindu-mi victorios de cealaltă parte.

Bagheta e încă în mâna mea, o întind spre el.

— E doar un băţ, spune el. Am încercat să-l vrăjesc, însă n-am reuşit. E un simplu băţ.

Duc bagheta la baza cupolei şi spun cât mai convingător, cu toată emoţia pe care o simt în clipa asta:

— Cupolă, topeşte-te!

Nimic, poate doar rânjetul lui Wallend se lăţeşte şi mai tare pe faţă.

— Cupola are doar doi stăpâni, spune el. Pe mine şi pe Soul. N-o să te asculte.

Iau două sticle şi le arunc în cupolă, care reacţionează ca atunci când se loveşte ceva de suprafaţa exterioară – pentru o clipă, se face opacă, după care devine din nou transparentă.

— O să distrug toate sticlele, zic.

— Atunci Vânătorii n-o să mai poată să se facă nevăzuţi, însă tot Vânători o să fie. Iar tu tot prizonierul meu o să fii.

Ei bine, prefer ca Alianţa să se lupte cu o armată vizibilă cu ochiul liber, aşa că mă apuc să sparg sticlele, izbindu-le cu piciorul în cupolă. Peste tot zboară cioburi de sticlă, dar cupola nu pare deloc slăbită.

Până la urmă termin, nu mai am ce sparge. Gâfâi de mânie şi frustrare, pe mormanul de cioburi şi bucăţele de carne, iar cupola se face iar transparentă. Şi Wallend îmi rânjeşte mai departe. Am crezut c-o să profite de ocazie ca să fugă după întăriri, însă nu pare să se grăbească deloc.

Ştie sigur că n-am cum să plec.

Se aşază pe un scaun şi se uită la mine:

— Ai făcut un dezastru în noua ta casă, îmi zâmbeşte el. Soul vrea să te vadă aici. Ştia c-o să apari, însă mă simt tentat să nu-l anunţ c-ai sosit decât după ce rămâi fără aer. Cred c-o să ia câteva ore. Ai trăit atâta timp în cuşcă, iar acum o să-ţi petreci restul zilelor sau, mai bine zis, orelor în cuşca asta.

Îl înjur.

— Soul crede că ne putem folosi de tine, că poţi să lucrezi pentru noi, însă – întinde mâinile – ştiu foarte bine cine eşti: un Vrăjitor Negru foarte rău, ca tatăl tău.

— Vrei să vezi cât rău pot să fac? Nici n-am început bine.

Iau Fairbornul şi mă reped la cupolă, luându-mi elan cât pot. Cupola devine o clipă opacă în punctul unde o atinge lama, după care mă azvârle în spate şi nimeresc în cioburile de sticlă, care se fac ţăndări sub mine, însă mă simt ca în puf. Mă ridic şi ridic iar Fairbornul.

Wallend vine acum mai aproape, să mă studieze. Probabil a observat că nu m-am tăiat în cioburi.

Mă duc în faţa lui şi încerc să înfig Fairbornul în cupolă. Braţul îmi ricoşează în spate.

— Îţi pierzi timpul, spune el. N-ai cum să scapi de-acolo. E imposibil. E un farmec prea puternic.

— Punem pariu? fac eu rânjind la rândul meu.

De data asta, încerc să mă mişc mai cu binişorul. Duc vârful cuţitului încet la cupolă şi împing lent, însă cu toate puterile. Cupola mă împinge în spate, însă mai puţin brutal.

Cuţitul nu lasă nicio urmă. Cupola se face iar opacă şi redevine transparentă peste o clipă. Însă simt cât îşi doreşte Fairbornul din mâna mea să taie, să spintece cupola. O simte în viaţă şi nu-i place deloc.

Tai iarăşi încet şi totul se repetă întocmai, însă simt din nou dorinţa şi mânia Fairbornului. E mai pornit decât mine. Tai în acelaşi loc şi de data asta cupola nu mă mai respinge, observ o liniuţă care rămâne mai mult timp opacă, iar când se şterge, pe suprafaţa cupolei rămâne o zgârietură fină. Un punct slab. Şi Fairbornul pare să-l simtă şi vrea să continue, să-l sfredelească.

Tai iarăşi, încet şi cu forţă, înfig Fairbornul în cupolă şi îl împing în jos. Mă trezesc azvârlit cât colo, aproape izbindu-mă de peretele opus, însă de data asta culoarea opacă nu se şterge aşa de rapid şi în cupolă rămâne o zgârietură şi mai adâncă, şi mai lungă. Îmi înfig iar cuţitul şi mă-mping cu tot corpul în el, iar vârful străpunge cupola. Trag de cuţit în sus şi în jos, cu mâinile tremurânde. Tot corpul îmi tremură, de fapt. Cupola e opacă şi albă acum, iar eu mă proptesc mai bine pe picioare şi mă împing şi mai zdravăn, mă năpădesc broboane de transpiraţie, însă mă opintesc mai departe. Iar apoi cupola începe să crape dintr-o parte în alta, pe deasupra capului, cu o dâră opacă şi strâmbă. Acum trag de Fairborn la orizontală şi cupola se crapă perpendicular pe prima crăpătură. Scot Fairbornul şi-l înfig cu toată forţa în punctul în care se întâlnesc cele două crăpături, apoi lovesc cu piciorul cupola, în locul unde am înfipt cuţitul mai întâi. Cupola se găureşte şi prin gaură îl văd pe Wallend ajuns deja la uşă. Pleacă.

Arunc un fulger. Wallend se prăbuşeşte electrocutat, însă nu mort. Izbesc cu picioarele în cupolă ca să măresc gaura şi să ies prin ea. Când ajung afară, Wallend se târăşte gemând pe podea.

Acum trebuie să hotărăsc dacă-l omor sau îl iau prizonier, aşa că o iau spre Wallend, lăsând decizia în seama Fairbornului.

Albastrul

Wallend e mort şi am reuşit să distrug toate sticlele din cupolă. N-a venit nimeni să vadă ce-i cu zgomotul, uşile sunt masive şi ne aflăm la ultimul etaj, departe de restul lumii.

Când ies din biroul lui Wallend, mă fac nevăzut. Coridorul e la fel de liniştit şi de gol cum l-am lăsat.

Acum urmează Soul.

O iau spre parter, spre sala principală a Consiliului, unde se ţineau Evaluările când eram mic. În spatele sălii urmează un şir de birouri personale şi săli mici de şedinţe. Acolo se găseşte biroul lui Soul şi trebuie să sper că acolo o să-l găsesc şi pe el. Din câte spunea Wallend, Soul ştie că vin şi probabil că o să fie păzit de Vânători împotriva unui eventual atac.

Am coborât scara principală şi acum mă opresc în holul de la intrare. Vânătorii sunt tot acolo. Îl văd pe Gabriel. E perfect deghizat într-o bestie de Vânător. Îl urmăresc câteva clipe. Se uită semeţ în jur, fără să mă vadă.

O iau spre Sala Consiliului, ajungând rapid pe mai multe coridoare pe care parcă mi le amintesc de când veneam la Evaluări, cu pereţii şi podeaua de piatră şi multe uşi de-o parte şi de alta. Mă lipesc bine de perete când trec doi Vânători care-şi fac rondul, apoi cotesc la stânga, la dreapta şi iată-mă pe coridorul cu banca pe care stăteam şi aşteptam cu bunica.

Mi se pare ciudat s-o am în faţa ochilor. An de an am stat pe ea, umilit şi înspăimântat. Ultima oară, când stăteam cu cătuşele la mâini, a ieşit Annalise pe uşa din capăt, însoţită de tatăl ei. Probabil venise la interogatoriu, ca şi în alte dăţi. Sigur n-a fost o pură întâmplare că au luat-o pe aici – au vrut să nu uite că eram încă în viaţă, un adevărat pericol social. Sau să fi fost o înscenare de la bun început? O fi fost încă de pe atunci spioana lui Soul?

Acum totul pare altfel. Lângă mine e un Vânător şi mai e unul la celălalt capăt al coridorului. Două femei ies zâmbind din Sala Consiliului şi se aşază pe bancă – banca mea. Femeile discută despre copiii lor.

Uşa sălii e deschisă şi, la fel ca la Evaluări, chiar lângă ea, înăuntru, stă un paznic. Intru în sală şi mă intimidez ca întotdeauna, chiar dacă arată altfel decât pe atunci. Masa cea mare e la locul ei, însă mai sunt altele trei lipite de ea, formând

un soi de pătrat. Cele mai multe scaune sunt goale, inclusiv cele trei jilţuri mari ce aduc cu nişte tronuri, în care stătea de fiecare dată cineva când începea Evaluarea şi în care sunt încredinţat că o să se aşeze Soul, Jessica şi, poate, Wallend – deşi desigur că el nu mai vine.

Trebuie să-mi urmez misiunea. Soul nu e aici, trebuie să-l găsesc, de preferinţă într-o încăpere mai retrasă.

Când o iau înapoi spre uşă, văd pe cineva cunoscut. Nu l-am mai văzut decât o singură dată, doar câteva clipe, însă îmi amintesc momentul întocmai. Tatăl lui Annalise. Arată îmbătrânit şi mult mai obosit decât când l-am văzut ultima oară. Oare aşa ajungi să arăţi dacă eşti tatăl unei deţinute sau spioane? Sau poate aşa ajungi după ce-ţi mor doi fii. Nu prea ştiu cum anume să mă ocup de el, însă oricum nu pot face nimic deocamdată. Trebuie să dau de Soul.

Femeile de pe coridor discută mai departe.

— Am auzit c-o să facă o demonstraţie cu albastrul, spune una.

— Da, numai că pe cine anume? răspunde cealaltă coborând glasul.

Fac la dreapta pe coridor, luând-o spre uşa de la capăt. Nu pot să risc s-o deschid când ştiu că stă un Vânător de pază. Trebuie să aştept să iasă cineva, ceea ce ia câteva minute. Când se deschide uşa, reuşesc să mă strecor înăuntru fără să ating pe nimeni.

Acum mă deplasez rapid, dau colţul şi fac tot la dreapta, spre biroul personal al lui Soul, şi totul e amplasat ca în machetă. La capătul culoarului e un paznic şi mai e unul la uşă.

M-am pregătit special pentru paznicii ăştia, aşa cum m-a învăţat Celia. Paznicii par plictisiţi, însă mai par şi cele mai imense namile de oameni pe care i-am văzut în viaţa mea. Oricum ar fi, şi eu sunt invizibil şi invincibil. Trec încet şi fără zgomot pe lângă primul, pun mâna pe clanţă şi o apăs lent. Paznicul mai apropiat s-ar putea să nu observe cum se lasă clanţa, însă clar o să observe cum se mişcă uşa. O deschid şi mă strecor înăuntru, lăsând uşa crăpată.

Sunt faţă în faţă cu duşmanul meu.

Stă la birou, cu stiloul în mână. Când se uită la uşă parcă se uită la mine. Pe biroul imens din mahon sunt hârtii şi un vas mare de sticlă ce conţine un lichid albastru-turcoaz, iar peste

gura vasului e un panou de sticlă.

Soul se încruntă. În uşă, în spatele meu, apare paznicul.

— Da? face Soul. Voiai ceva?

— Nu, domnule. Nu… nu eu am deschis uşa.

— Cheamă întăriri! strigă Soul.

Însă deja Fairbornul mi s-a înfipt singur în gâtul paznicului. Soul se ridică, ia panoul de sticlă de pe vas şi-l aruncă spre mine. Zboară tăios prin aer, iar eu îl izbesc cu un fulger, iar cu altul îl trăsnesc pe Soul. Apare şi celălalt paznic în uşă şi-l fulger şi pe el.

S-a lăsat iar liniştea, totul a încremenit. Prin cameră sunt împrăştiate cioburi de sticlă şi din jacheta celui de-al doilea paznic se înalţă fumul.

Mai aştept câteva clipe, ca să vină cineva în fugă încoace, însă nu se întâmplă nimic, doar Soul se răsuceşte pe podea şi geme. Mă duc să văd dacă nu e cumva înarmat. Ştiu că nu poate să-mi facă nimic, însă n-am chef să mai facă vreun zgomot.

Primul paznic a căzut pe-o parte în cameră, însă pe al doilea trebuie să-l târâi înăuntru, ca să nu se vadă de pe coridor. E ridicol de greu – cântăreşte cât un bivol mai mic. Deşi mă încordez din toate puterile, abia dacă-l clintesc din loc, însă încet-încet şi cu multe chinuri, reuşesc să-l vâr în birou şi să închid uşa.

Soul începe să se trezească. Bărbatul care a omorât atâţia oameni, care a distrus atâtea vieţi, şi-a torturat propriii semeni, pe lângă atâţia Vrăjitori Negri şi Semipuri ca mine – zace la picioarele mele. Fairbornul însetat de sânge parcă îmi salivează în mână.

Soul nu mişcă, însă îl văd cum îşi întredeschide o clipă ochii. Ştiu mişcarea. E gestul cuiva care s-a învăţat să fie mereu atent, care se ştie privit şi vrea să afle cine anume îl priveşte şi se gândeşte intens, pe deplin în alertă, deşi pare mai mult adormit.

Îl împing cu vârful bocancului, apoi mă enervez că sunt atât de slab şi mă port atâta cu mănuşi, şi îi ard un picior.

Nu se strâmbă de durere, cred că într-o clipă e deja vindecat şi se întoarce cu faţa la mine. Da, se vindecă, îi citesc în ochi fiorul de plăcere, ochii îi sclipesc viu o fracţiune de secundă.

— Nathan! Ce surpriză plăcută!

— Aşa să fie?

Soul zâmbeşte.

— Ei, desigur că nu-i deloc plăcut să zaci la podea, însă am aşteptat cu nerăbdare să ne revedem. Se saltă pe jumătate de jos şi continuă: Eşti singur, Nathan? N-aud nicio împuşcătură. Nu aud ţipete. Nu aţi pornit la atac?

— Unde-i Jessica?

— Sora ta? Sau mai degrabă sora ta vitregă. Chiar nu-i place când spune lumea că sunteţi fraţi.

— Unde e?

— Chiar nu ştiu.

— E în clădire?

— Ea tot vine şi pleacă…

Îi mai ard un picior.

— Hai să încercăm altceva atunci. Unde-i Annalise? Soul mă priveşte zâmbind, apoi se ridică şi se sprijină în coate. Se uită la paznici, apoi iar la mine.

— Se pare că ai mai multe Daruri. Poţi să te faci nevăzut. Şi să arunci cu fulgere. Daruri de la tatăl tău. I-ai mâncat inima. Probabil ţi-a fost tare greu. Mi-a povestit Annalise ce s-a întâmplat.

— Unde e?

— Ai venit s-o salvezi sau s-o omori?

— Nu te priveşte. Unde e?

— Undeva în siguranţă. Dar n-o să mai fie dacă-ţi zic, nu?

Soul se saltă şi mai mult, sprijinindu-se în mâini, nu în coate.

Îi pun bocancul pe piept şi-l împing la loc pe podea.

— Dacă nu vrei să-mi răspunzi la întrebări, degeaba te mai ţin în viaţă.

— Ce-o să faci dacă-ţi spun?

— O să discut ceva cu ea.

— Vreau să spun, ce-o să-mi faci mie?

— Încă mă mai gândesc la asta.

Însă nu e adevărat. Îmi dau seama că nu mă gândesc deloc la asta. În încăpere miroase a ceva cunoscut. Poate a pădure, însă nu doar atât. Şi dintr-odată îmi aduc aminte: miroase ca Annalise când eram împreună, ca puloverul ei, iar atunci îmi apare în faţa ochilor, stăm împreună pe stâncă, ea prinde frunza şi îmi vine s-o opresc când se apleacă peste margine.

Mă dau în spate şi mă uit la biroul lui Soul, cu vasul plin de lichid albastru de pe el.

— Ce-i aia? întreb şi mă duc să mă uit la vas mai de-aproape.

Soul nu răspunde, simt că lichidul albastru emană ceva care-mi afectează puterea de concentrare, însă probabil că nici Soul nu rămâne neafectat.

— Ce efect are? întreb căutând în încăpere un obiect cu care să acopăr vasul.

— A, noua mea poţiune. E ceva destul de special, o tot pregătim de mult timp – domnul Wallend se mişcă încet, însă, deh, nu poţi să te grăbeşti dacă vrei să-ţi iasă ceva la perfecţie. E o frumuseţe, nu ţi se pare?

Soul se ridică în capul oaselor, însă nu poate să-mi facă nimic deocamdată.

— Se numeşte albastrul, din motive evidente.

— Ce efect are?

— Mai multe. Îţi poate… schimba dispoziţia, îţi poate trezi amintiri, chestii din astea.

— Cum?

— Cum? La o adică, cum funcţionează poţiunile? Însă de fapt vrei să mă întrebi cum te afectează în momentul ăsta.

Chiar aşa? Mă afectează? Îmi amintesc că mă apucasem să caut ceva cu care să acopăr vasul. Mă mişc prin încăpere, iau de la raft un volum mare şi subţire şi mă duc la vas. Lichidul albastru pare însufleţit, se roteşte în vârtejuri în vas, atrăgându-mă parcă mai aproape. Scutur din cap şi îmi feresc privirea. O iau din nou prin încăpere. Am ceva de făcut, însă nu mai ştiu ce. Mă opresc la uşă şi trag cu urechea, fără să aud nimic. Ţin în mână o carte, însă am uitat ce voiam să fac cu ea.

— Îţi aminteşti că am vrut să-ţi dau cele trei Daruri de ziua ta, la şaptesprezece ani?

— Da.

N-am înţeles niciodată de ce.

— Mi-am dorit mult. Mi se părea că ai mult potenţial, Nathan, încă mi se pare. Eşti fiul unui Vrăjitor Negru puternic, însă şi al unei Vrăjitoare Albe puternice. Ştiu că mulţi ignoră latura asta şi n-o văd decât pe cea Neagră, însă eu le văd pe amândouă şi mai văd că jumătatea Albă e bună şi că poate ajunge să domine jumătatea Neagră. Aşa cum şi trebuie. Dacă ai avea un Vrăjitor Alb care să-ţi marcheze puternic viaţa, poate că latura Albă s-ar impune mai mult în sufletul tău.

— Tata mi-a oferit cele trei daruri şi nu sunt mai Negru decât

eram înainte.
— Nu? Eşti total sincer cu mine, Nathan? Sigur nu te-ai schimbat?
Şi chiar dacă o parte uriaşă din creierul meu îmi spune că e o şmecherie la mijloc şi nici n-ar trebui să stau la discuţii, o altă parte din mine simte nevoia să răspund.
— Poate m-am schimbat.
— Poate te-ai schimbat. Însă îmi dau seama că latura de Vrăjitor Alb e încă foarte prezentă. Chiar în clipa asta te războieşti în sinea ta. Tatăl tău m-ar fi omorât într-o clipă. Însă tu n-ai făcut-o. Cu toată influenţa lui, latura Albă se luptă din toate puterile. Mă bucură, Nathan. Eşti sau, cel puţin, poţi să fii un om bun. Chiar vrei să fii un om bun, nu, Nathan?
— Nu ştiu ce vreau.
Nu ştiu nici de ce am zis asta.
— Albastrul… e cumva în aer? întreb eu.
— Ei bine, da. Cred că e destul de tare, deşi desigur că eu sunt imun. Sau poate ar trebui să spun că eu îl controlez, ca şi pe cei care îl respiră. Uite cum se roteşte în vas, eliberându-şi efluviile. Uită-te mai de-aproape, Nathan.
Ştiu că nu e o idee bună, însă mă trezesc că mă duc la birou şi mă uit la poţiune, urmărindu-i vârtejurile.
— Chiar eşti un om bun, Nathan. Şi chiar ai putea deveni un mare vrăjitor. Mereu am ştiut cât de puternic eşti. Am ştiut că mă poţi ajuta. Şi aş vrea să te ajut şi eu. Alianţa nu ține la tine, Nathan, dar eu țin. Îmi doresc foarte mult să te realizezi pe deplin. Şi ai putea, dacă ai fi în serviciul meu.
— Nu vreau să fiu în serviciul tău.
— Cu timpul o să ajungi să gândeşti ca mine. Deja gândeşti, Nathan. Deja îţi dai seama cât de uşor e. Cât de plăcut e.
Şi are mare dreptate. Chiar e plăcut.

Începutul sfârşitului

Sunt relaxat. De prea mult timp sunt încordat, parcă de-o viaţă. E plăcut să simt cum mă destind. Îmi mişc capul într-o parte şi-n alta şi-mi dezmorţesc umerii. Soul e cu ochii pe mine. Ştiu că nu trebuie să mă încred în el, însă pot să mă relaxez. La urma urmei, sunt invulnerabil. Nu poate să-mi facă nimic.

Suntem în faţa biroului lui Soul. Îmi dau seama că m-a luat de braţ, cred că el m-a condus aici.

— Dă-mi cartea, Nathan.

Mă uit la cartea pe care o ţin în mână. Voiam să acopăr cu ea vasul, ca să nu mai emane nimic din el. Acum îmi amintesc.

— Dă-mi cartea, îmi spune Soul iar.

N-ar trebui să-l ascult. Mă uit la vas, urmărind cum se roteşte încet lichidul.

— Mulţumesc, spune Soul şi îl văd cu cartea în mână.

Soul lasă cartea pe masă şi ia un păhărel.

— Umple-l cu albastru, îmi spune dându-mi-l.

Întind mâna să iau păhărelul, deşi nu cred că e bine să fac aşa ceva. Nu vreau s-o fac. Nu prea înţeleg cum de se întâmplă ce se întâmplă. Mă nedumereşte. Însă îmi place să fac ce-mi spune Soul.

Am păhărelul în mână şi-l vâr în albastru. Îmi înmoi degetele în albastru. Nu e rece cum mă aşteptam, ci cald.

— Acum bea-l, Nathan.

Ridic paharul şi sorb din el. E dulce: o apă dulce şi caldă. Mă aştept să fie înecăcios, însă mi-e uşor să-l beau. Mă mir că deja l-am băut pe tot. Căldura mi se răspândeşte în jos pe piept, în stomac, în picioare şi mâini, apoi îmi urcă pe gât, la cap. Îmi rotesc iar capul pe umeri. Sunt atât de relaxat. M-am încălzit. Nu mă simt ameţit, nu mi-e rău, nu simt că-mi pierd controlul, doar m-am relaxat mult şi, când mă uit în jur prin încăpere, văd totul mai clar. Culorile par mai intense şi sunetele sunt mai distincte.

— Ce pot să spun, Nathan, te arăţi foarte cooperant.

Mă uit la Soul. E rău, e duşmanul meu, însă… ştiu că pot să mă ocup de el mai târziu, când o să fie nevoie.

— Nathan, ce-ar fi să facem o încercare? Aş vrea să-mi dai Fairbornul.

Mă uit la cuțit. Cuțitul meu. Încă îl țin în mâna dreaptă. Nici nu mă gândesc să i-l dau lui Soul. Am sentimentul ciudat că trebuie

să-l omor pe Soul cu Fairbornul, numai că nu mi se mai pare o idee bună. Acum mi se pare ciudat să ţin Fairbornul în mână. Nu-l vreau.

— Mulţumesc, Nathan.

Soul ţine Fairbornul în mână, apoi îl lasă pe birou.

— Acum aş vrea să-mi spui de ce-ai venit.

— Să te omor.

— Eşti singur?

Mă gândesc la Gabriel şi ştiu că nu trebuie să-i spun lui Soul nimic de el. Trebuie să-mi ţin gura. Să nu-i spun nimic. Însă parcă mă doare să nu-i răspund când mă întreabă ceva.

— Răspunde-mi, Nathan, spune Soul. Spune-mi ce-a pus Alianţa la cale.

— Un atac.

Ştiu că n-ai trebui să-i spun, însă ajung să gândesc cu voce tare şi mă aud spunând:

— O să vină când…

Când o să dea Gabriel semnalul, însă nu vreau să-i spun de Gabriel. Dar mă şi doare să nu-i spun.

— Când o să vină, Nathan?

Clatin din cap.

— Nathan, ştiu că ţi-e greu. E o schimbare majoră în viaţa ta. Însă aşa e bine. Zi-mi ce ştii.

Mă uit la Fairborn, ştiind că ar trebui să-l omor pe Soul cu el.

— Am venit să te omor, îi spun lui Soul.

— Cred că încerci să te împotriveşti albastrului, Nathan. Însă te asigur că o să te simţi mult mai bine când o să te laşi în voia lui. Acum, noi doi luptăm de aceeaşi parte. Aş vrea să-ţi dovedesc. Permite-mi să-ţi arăt ce am acolo.

Se duce la primul paznic mort, îi ia pistolul şi mă ia de braţ cu cealaltă mână, conducându-mă spre uşa din spatele biroului său, pe care o descuie.

Uşa se deschide şi cumva nu mă mir deloc să văd pe cine are acolo.

Se ridică cu un aer speriat, ceea ce mă bucură. E într-o cuşcă, ceea ce mă bucură şi mai mult. E într-o salopetă galbenă de deţinut, legată cu lanţuri la mâini şi la picioare, de gratiile din fundul cuştii.

Annalise se uită când la mine, când la Soul, când la pistolul din mâna lui Soul, ceea ce mai că-mi stârneşte râsul. Numai de

pistol n-ar trebui să se teamă acum. Îi arunc un fulger la picioare şi sare înapoi cu un ţipăt, şi mai în fundul cuştii.

— Nathan! îmi strigă ea. Te rog! Niciodată n-am vrut…

Îi mai arunc un fulger la picioare şi iarăşi ţipă. Şi încă un fulger.

— Nathan, ajunge, îmi spune Soul şi când îl ascult mă simt mai bine.

Îmi dă o senzaţie foarte plăcută să fac ce-mi spune, mă încălzeşte pe dinăuntru. Însă până la urmă iar mă uit la Annalise. Pare îngrozită.

— Mă bucur să te văd, Annalise, îi spun. Mă bucur să te văd legată cu lanţuri în cuşcă. Nu prea mă bucur să văd că n-ai murit, însă poate reuşesc să schimb situaţia.

Şi iarăşi îl aud pe Soul în sinea mea, spunându-mi:

— Nu încă, Nathan. Fă cum îţi spun.

— Nathan, încearcă iar Annalise, ştiu că te-am rănit. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău că ţi-am făcut aşa ceva, şi ţie, şi lui Marcus. Nu m-am gândit bine.

— Ei, bineînţeles că spune asta, nu? îmi spune Soul cu glas scăzut. Nu poţi să crezi ce-ţi spune Annalise. Însă te las pe tine să-i decizi soarta. E a ta, n-ai decât să faci ce vrei cu ea – după ce mi-ai dovedit că îmi eşti loial, Nathan.

— Nathan, strigă Annalise. Soul m-a supus şi pe mine poţiunii, albastrului. Ştiu cum e…

— Nu-mi pasă ce ţi-a făcut.

— Dar o foloseşte împotriva ta. Trebuie să i te opui.

Mai arunc un fulger spre ea şi iar sare în spate ţipând.

— Nu-mi zice ce să fac!

— Asta îţi face Soul ţie, Nathan. Nu-l lăsa nici pe el să-ţi spună ce să faci.

Soul chiar îmi spune ce să fac, însă îmi place.

— Ca întotdeauna, Annalise nu ştie decât să mintă şi să înşele, Nathan, îmi spune Soul atingându-mi braţul. Şi cred că te distrage prea tare de la ceea ce ai de făcut. Ştiu cât de mult ţi-ar plăcea să stai de vorbă cu ea despre trecut şi îţi promit c-o să vină şi vremea aia. O să ţi-o ţin aici, la loc sigur.

Apoi mă ia de braţ şi mă conduce spre uşă, îndemnându-mă:

— Vino cu mine, Nathan.

— Îţi spune ce să faci, Nathan, îmi strigă Annalise. Nu-l lăsa să-ți dea ordine!

Mă opresc. Soul mă trage de braţ. Nu ştiu ce să fac. Annalise se dă mai aproape de gratii, cât îi permit lanţurile.

— Nathan, nu trebuie să faci ce-ţi zic eu sau altcineva. Nu face ce-ţi spune albastrul că e bine. Fă ce ştii tu că e bine. În inima ta.

— Vino cu mine, Nathan.

Soul mă trage de braţ, conducându-mă afară din încăpere. Mă doare capul dacă mă opun. Mă uit în urmă, la Annalise, care strigă la mine:

— Nathan, te rog! Nu te lăsa condus de albastru! Urăşte-l! Urăşte-l aşa cum mă urăşti pe mine!

O urăsc, însă îmi amintesc că şi pe Soul îl urăsc. Totul e mult prea complicat.

— Dacă trădezi Alianţa, îţi trădezi toţi prietenii, strigă Annalise. O să moară toţi. Şi Gabriel o să moară.

Mă întorc iar spre ea.

— Să nu te aud că-i rosteşti numele!

Soul îmi pune mâna pe braţ, însă i-o iau de pe mine şi mârâi la el.

— Nu!

— Dacă faci ce-ţi spune Soul, Gabriel o să moară, strigă iar Annalise. O să-l tortureze şi o să-l omoare. Asta vrea Soul. Vrea să-l omoare pe Gabriel.

Sunt atât de confuz. Nu ştiu ce să fac. Albastrul mă alină cu căldura lui, nu ştiu cum să mă împotrivesc. Nu pot să mă încred în corpul meu. Nu-mi mai rămâne de făcut decât un singur lucru, aşa ar fi trebuit să fac de la bun început. Îi cer ajutorul celuilalt eu.

Îmi vine în ajutor.

bărbatul, Soul, se dă în spate, strigă la noi. are pistol. e o cuşcă aici, cu o fată înăuntru – Annalise. ne apropiem de bărbat, de Soul. picioarele, gâtul şi spinarea ne sunt pline de vigoare, ne întindem fălcile, şi clănţănim din dinţi ca să-i pregătim. simţim o căldură neplăcută în corp. bărbatul, Soul, spune ceva, nu înţelegem ce. se dă într-o parte, încet, ca să se îndepărteze, are o cheie cu care deschide uşa cuştii, vrea să intrăm în ea.

fata, Annalise, s-a mutat de la locul ei. și ea vorbeşte, încet, cu glas blând, nu înţelegem ce spune, nu ne ameninţă cu nimic, nu vrea să intrăm în cuşcă.

bărbatul, Soul, ţine uşa deschisă să intrăm, o luăm spre ea. bărbatul îndreaptă pistolul spre noi.

nu vrem să intrăm în cuşcă.

Soul strigă iar şi ne repezim la el şi îi sărim la gât. când facem saltul ne izbeşte un zgomot de armă, un urlet, şi ne înfigem colţii în gâtul lui Soul, simţind gustul sângelui şi auzind cum i se frâng oasele. Soul trage glonţ după glonţ, rămânem cu colţii în gâtul lui, îi bem sângele şi sudoarea, apoi se lasă moale şi greu în fălcile noastre.

Soul se prăbuşeşte la podea, golindu-se încet de sânge. Deja m-am preschimbat înapoi în om şi ţin pistolul în mână. Soul deschide ochii, clipind. E pe moarte. Mă vindec, elimin din corp resturile de albastru. Acum îmi simt mintea limpede şi corpul îmi furnică plăcut, vindecat.

Soul mă priveşte mai departe, cu ochii încă scânteind de argint. Şi el se vindecă. Îi pun pistolul la tâmplă, îi spun „Mori” şi apăs pe trăgaci.

Ştiu c-o să vină paznicii. Au auzit sigur împuşcăturile.

Annalise îmi vorbeşte iar.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, Nathan. Sincer.

Ar trebui s-o ignor, dar nu pot. Ridic pistolul şi-l îndrept spre Annalise. Pare speriată, aşa cum şi merită, însă nu se lasă.

— Nathan, îmi pare rău. Ştiu că ţi-am făcut rău. Mi-aş dori să pot să şterg ce-am făcut. De o mie de ori mi-am dorit, însă nu pot.

O ameninţ mai departe cu pistolul.

— Nu te iert, Annalise. Tatăl meu e mort. Mort, Annalise. Ca mulţi alţii din Alianţă. Numai din cauza ta.

— Şi va trebui să trăiesc cu toate astea pe conştiinţă, însă nu am vrut niciodată să-ţi fac vreun rău, Nathan.

Năvăleşte un Vânător în încăpere. Nu prea mă pricep să trag cu arma, însă de la distanţa asta nu dau greş. Intră şi partenera ei în fugă, trage în mine şi eu trag în ea.

Aud strigăte. Vin alţii.

— Stai ascunsă aici şi poate o să scapi cu viaţă, îi spun lui Annalise.

Mă duc în biroul lui Soul, închizând uşa în urma mea. Nu am timp să mă gândesc la ea acum. Las pistolul şi mă gândesc dacă să mă fac sau nu nevăzut, însă cred că a venit vremea să lupt cinstit. Vreau să vadă că n-au ce să-mi facă. Vreau să se teamă

de mine. Vreau să ştie că nu eu o să mor.

Când primii Vânători se năpustesc în biroul lui Soul, îi las să mă împuşte. Încăperea răsună de larmă. Le ia ceva să-şi dea seama că gloanţele nu mă ating. Arunc la rândul meu cu fulgere. Două grenade se rostogolesc spre mine pe podea, iau una şi o azvârl înapoi – explodează lângă Vânători –, iar cealaltă se declanşează în dreapta mea şi suflul exploziei mă cutremură, însă nu mă doboară. Când se face linişte, mă apuc să arunc din nou cu fulgere, iar în încăpere străfulgera limbi de lumină, huruie curentul pârjolitor. Eu rămân în coconul protector al amuletei. Fulgerele pe care le azvârl sunt mai mari şi mai puternice ca oricând. Apoi mă opresc, ies din biroul lui Soul şi o iau pe coridor.

Un Vânător din faţă trage în mine. O fulger şi se prăbuşeşte la podea. Mă simt mai puternic ca oricând. Nu e Esenţa de care spunea Ledger, însă am reuşit să-mi intensific Darul. Nu prea ştiu de ce, doar că m-am eliberat de Annalise şi de Soul şi nu-mi mai rămâne decât să-i omor pe cei care mi se pun în cale. Cu cât se străduiesc mai tare să mă rănească, cu atât cresc în puteri. Nu pierd din energie, ci câştig.

Mă duc în Sala Consiliului. Vânătorii care-mi ies în cale n-au aflat că n-au ce să-mi facă. Trag în mine şi aruncă cu grenade, eu trag în ei cu fulgere şi văd că nu le rămâne decât să se retragă, aşa că, până la Sala Consiliului, nu se mai pune nimeni cu mine. Aici membrii Consiliului s-au baricadat după masa cea mare, proptită pe-o parte, unii au pistoale, alţii îşi folosesc Darurile – unul aruncă cu flăcări, altul cu obiecte masive. Tronul lui Soul şi celelalte scaune zboară spre mine şi ricoşează în ultima clipă. Iar eu stau liniştit şi-i las să facă ce vor şi să vadă ce se întâmplă. Să vadă că n-au cum să mă oprească.

— Predaţi-vă! strig. Predaţi-vă pe loc.

Soseşte Celia cu cinci recruţi, toţi cu arma în mână.

— În genunchi, strigă ea.

— Soul e mort, îi spun Celiei, care repetă în gura mare, să audă toată sala.

Atunci ridică mâinile. Se predau tot mai mulţi, şi încă rapid. Îl văd pe tatăl lui Annalise cu mâinile în aer şi ştiu că aş putea să-l omor cât ai clipi. Mă duc la el, îi scuip la picioare şi îi întorc spatele. Trebuie să mă concentrez pe Jessica şi Vânătorii ei.

Din alte încăperi răsună explozii şi împuşcături. Trebuie să scap de toţi Vânătorii de la parter, ca să nu apuce să rănească vreun membru al Alianţei. De-acum trebuie să fiu atent când arunc cu fulgere, să nu-i ating pe luptătorii noştri. Trec dintr-o încăpere în alta, străbătând coridoarele. E o clădire imensă, cu o mulţime de camere pline de împuşcături, fum şi cadavre. Vânătorii încă nu s-au săturat să lupte.

Nu l-am văzut deloc pe Gabriel, ceea ce mă supără. Ştiu c-ar veni să mă caute. E în uniforma de Vânător şi, în toată vânzoleala asta, poate fi uşor confundat.

Mi se alătură şi Greatorex cu trei recruţi şi împreună degajăm încăpere după încăpere, luând-o şi prin pasajele de legătură. Ne asigurăm în trecere că Vânătorii pe care-i omorâm chiar sunt morţi. Ne ia ceva, însă până la urmă nu mai rămâne niciun Vânător la parter. Au reuşit să nimerească doi recruţi – unul e mort şi celălalt doar rănit. Îi spun lui Greatorex să mă lase pe mine în frunte.

Etajul unu e mai uşor de degajat. E mai restrâns decât parterul şi nu are un plan complicat. Iau fiecare cameră la rând şi până la sfârşit mai omorâm zece Vânători. Greatorex şi recruţii cercetează cadavrele şi toate ascunzătorile. Tot nu l-am văzut pe Gabriel, însă încerc să nu mă gândesc la asta. Când ajung în încăperea din capăt aud alte împuşcături şi o iau înapoi pe coridor, zărind trei Vânători într-una din camere – unul dintre ei mă zăreşte şi el.

Jessica!

Strigă şi îndreaptă pistolul spre mine.

— Tu!

Jessica trage, iar eu arunc cu un fulger, însă deja a dispărut. Toate încăperile comunică între ele, aşa că fug pe coridor, spre următoarea cameră, aşteptându-mă s-o văd acolo, dar încăperea e pustie. Să mai existe o ieşire de care nu ştim?

Răsună din nou împuşcături, aşa că fug iar pe coridor. Încă un recrut zace la podea, lângă scări. Greatorex şi restul s-au adăpostit în următoarea cameră.

Atunci aud un Vânător strigând de pe scări:

— Nu vă apropiaţi. Dacă ne atacaţi o să mai moară de-ai voştri. Avem ostatici.

Mă întreb iar unde e Gabriel, însă ştiu că nu trebuie să mă gândesc acum la asta.

— Trebuie să mă duc sus, îi spun lui Greatorex.
— Pe tine n-au cum să te rănească, însă pe ostatici, da.
— Ai o idee mai bună?
Clatină din cap.
— Cred că şi pe-aici prin camerele astea sunt câţiva, îi spun. Jessica şi încă doi. Vezi unde sunt.
Mă fac nevăzut şi o iau în sus pe scări.
Chiar la uşa primei camere e un grup de Vânători. Nu văd câţi sunt, însă au plasat persoana pe care au luat-o ostatică în cadrul uşii. Nu e Gabriel. E Adele. Ţin două pistoale îndreptate spre ea şi i-au înnodat la gât un laţ din frânghie subţire. Văd că pielea de pe gât are un luciu metalic în zona în care intră în contact cu frânghia.
Însă nici nevăzut cum sunt nu pot s-o salvez fără s-o împuşte mai întâi.
Trebuie să stau de vorbă cu ei.
Îmi fac apariţia şi iar încep să tragă şi să strige, însă doar aştept în capul scărilor. Până la urmă, împuşcăturile încetează şi se face iar linişte.
— Mie n-aveţi ce să-mi faceţi, le strig. Clădirea a fost luată cu asalt de soldaţii Alianţei. Cel mai bine vă predaţi. Dacă omorâţi ostatica, o să vă omor şi eu pe toţi. Numai eu o să scap cu viaţă.
Simt că mă ciocăneşte un glonţ în frunte şi încă unul în piept.
— Soul e mort, la fel şi Wallend. Am distrus sticlele-amuletă ca să nu mai puteţi să vă faceţi nevăzuţi, însă îmi închipui că v-aţi prins deja de asta. E cazul să acceptaţi faptul că aţi pierdut.
Încă un glonţ se loveşte încet de fruntea mea.
— E enervant ce faceţi, însă n-are niciun efect. Predați-vă. Acum. Eliberaţi ostatica.
— Nu ne predăm. Vrem să plecăm. Daţi-ne drumul şi n-o s-o omorâm nici pe ostatica asta, nici pe celălalt. Dacă ne atacaţi pe vreunul, o să moară.
Şi-l împing în faţă pe celălalt ostatic, lângă Adele. E în uniforma neagră de Vânător, însă acum nu mai e deghizat, părul îi atârnă, acoperindu-i o parte din faţă, pe obraz îi picură sânge din ureche. În tâmplă i-au proptit un pistol, iar la gât are un laţ din frânghie subţire. Vânătorul din spate îl sprijină pe jumătate. Se uită la mine şi ştiu că o să fac orice să-l văd liber. Dacă el e.
— Zi-mi ceva, Gabriel, îi spun. Dovedeşte-mi că tu eşti.
Se lasă moale în Vânătorul din spatele lui, cu ochii la mine, şi

de-abia dacă-i aud glasul sugrumat când spune:

— Ai întârziat mult. Te-ai pierdut?

Şi el pare cam pierdut, gâtuit, chinuindu-se să nu-şi piardă cunoştinţa.

— Sunt rănit, nu pierdut, îi răspund, însă chiar mă simt pierdut.

— O s-o luăm pe scurtătură, strigă un Vânător. Dacă încerci ceva sau îi faci ceva unuia de-ai noştri, împuşcăm ostaticii. O să trecem toţi prin scurtătură şi luăm şi ostaticii cu noi. Dacă veniţi după noi, îi omorâm.

Vânătorii se mută pe coridor. Sunt opt cu toţii. Ţin ostaticii spre mine şi se dau în spate.

Şi nu pot face nimic. I-au îndesat pistolul în ţeastă. Vânătorul n-are decât să zvâcnească din deget şi Gabriel e mort. Trebuie să opresc timpul. Aşa o să pot elimina Vânătorii pe rând, fără niciun pericol.

Trebuie să mă concentrez. Îmi frec mâinile în cerc, mă concentrez să încremenesc totul, însă nu-l văd decât pe Gabriel cu pistolul la tâmplă. Iar Vânătorii strigă: „Face ceva acolo! Ce face?”. Acum s-au retras în ultima cameră şi nu reuşesc să mă concentrez cât să opresc timpul, însă pot să mă fac nevăzut şi s-o iau la goană pe coridor. Sunt în cameră, lângă peretele din spate, cel cu biblioteca. Doi Vânători dispar deja prin scurtătură. Încerc iar să mă concentrez, îmi frec mâinile şi îmi închipui nemişcarea, fără să-mi iau ochii de la Vânători, încă doi dintre ei trec prin scurtătură. Nu mai sunt decât doi – cel care-l ţine pe Gabriel şi cel care o ţine pe Adele.

Îmi frec mâinile. Gândeşte-te la nemişcare, nemişcare. Calm, respiră, ţine aerul în piept. Nu merge. Ştiu că nu mă concentrez. Nu pot aşa.

Vânătorul care-l ţine pe Gabriel întinde mâna spre scurtătură. Trebuie să risc. Nevăzut cum sunt, fug la Vânător şi-i desprind pistolul de capul lui Gabriel, întorcându-l cu ţeava în sus. Pistolul se descarcă şi înjunghii Vânătorul în gât cu Fairbornul, aruncând în acelaşi timp un fulger spre cel care-o ţine pe Adele. Gabriel s-a prăbuşit la podea. E în viaţă. Îi tai frânghia de la gât şi respiră uşurat. Mă uit la Adele. Şi-a pierdut cunoştinţa, la fel şi Vânătorul care o ţinea.

Gâtul lui Gabriel e o rană vie de la rosătura frânghiei.

— Eşti bine? îl întreb.

— Împuşcat, spune.
— Ce?
Îi deschid dintr-o mişcare haina. Are cămaşa pătată de sânge.
— Poţi să te vindeci? îl întreb.
— Încerc.
— Greatorex, am nevoie de Arran aici! strig.
Nu ştiu dacă mă aude, însă nu vreau să-l las pe Gabriel singur nicio clipă.
— Greatorex! strig iar. Cheamă-l pe Arran!
Mă întorc iar spre Gabriel şi-l desfac la cămaşă. Curge mult sânge, însă rana nu pare aşa de gravă. Are o tăietură lungă, dar nu prea adâncă la coaste, iar glonţul nu e în corp.
— O să te faci bine. E o rană deschisă. Glonţul nu ţi-a pătruns în corp. Doar un pic de otravă de-a Vânătorilor.
— Deci o să trăiesc?
— Absolut.
Tremur de uşurare. Are nevoie de ajutor, însă n-o să moară de la otravă.
— Greatorex! Adu-l pe Arran aici! Acum! urlu iar cât mă ţin plămânii.
Niciun răspuns. Ciulesc urechea, gata să strig iar, când aud împuşcături de pe coridor.
Adele tocmai se ridică de jos, clătinându-se un pic pe picioare. Împuşcăturile au încetat.
Gabriel încearcă să se salte de la podea.
— Nu mă simt atât de rău.
— Se poate duce Adele după Arran imediat, îi spun. Întinde-te la loc. Dacă nu vine Greatorex, o trimit pe ea.
— M-ai strigat?
E Arran. Sunt cu spatele la uşă şi mă întorc când vine spre noi. Îl văd privindu-mă îngrijorat, însă apoi îmi dau seama că e în uniforma neagră a Vânătorilor. Îşi ia mâna de la spate, se dă după Adele şi trage în mine.
Jessica!
Arunc un fulger spre Jessica, însă Adele îmi stă în cale. Adele se întoarce şi trage, rostogolindu-se la stânga pe podea. Intră în fugă încă doi Vânători, se grăbesc spre scurtătură, trăgând în noi. Încerc să-l acopăr pe Gabriel şi arunc iar cu un fulger spre Jessica. A căzut la podea. Unul din Vânători trece prin scurtătură şi celălalt – ultimul – o apucă de bocanc şi se fac nevăzuţi

amândoi. Jessica e tot la podea, arunc cu fulgere, însă trage mai departe în mine. Simt o apăsare în piept şi îmi schimb poziţia ca să-l apăr pe Gabriel, îi răspund cu un fulger, mai trimite un glonţ spre mine, simt că mă loveşte uşor în umăr, o dată şi încă o dată. Jessica arde de vie, hainele şi părul îi fumegă, nu mai seamănă cu Arran, a revenit la înfăţişarea ei normală şi nu mai mişcă.

Adele s-a ridicat. N-are nimic.

— Nathan, spune Gabriel încet şi mă întorc spre el.

Zace la podea uitându-se în sus la mine. Mă uit în ochii lui, apoi văd că n-am reuşit deloc să-l apăr. Sângele îi curge şiroaie. Gloanţele Jessicăi au ricoşat în mine şi l-au lovit în piept. Îl strig pe Arran, adevăratul Arran, şi îi spun lui Gabriel să se vindece. Trebuie să se vindece până ajunge Arran la noi. Dacă Arran vine repede, Gabriel o să fie bine. Gabriel se uită la mine cu ochii larg deschişi, mă aplec peste el şi-i spun că o să fie bine, vine Arran imediat, iar el spune „Nu pot...”. Iar eu îi zic că poate să se vindece, trebuie, o să vină Arran, şi văd că nu pare să se mai uite la mine, iar sângele i-a picurat într-o baltă pe podea, în jurul mijlocului, şi îi spun că nu trebuie să mă lase, că n-aş putea să suport, ştie doar. Îmi împletesc degetele cu ale lui şi îl strâng tare, însă el nu mă strânge de mână. Are ochii deschişi şi scântei aurii se rotesc mai departe în ei. Încet. Îl strig iar pe Arran, urlu să vină, şi vine la noi, pieptul lui Gabriel e îmbibat de sânge şi Arran spune că trebuie să scoată gloanţele, iar eu îi spun lui Gabriel că nu mai e mult şi o să fie bine, Arran îl taie pe piept şi îşi vâră degetele în rană, iar Gabriel nici măcar nu tresare, însă scânteile din irişii lui se mişcă mai lent, iar eu strig la el să nu cumva să moară, din ce în ce mai tare, Arran scoate un glonţ şi taie iar, şi de data asta Gabriel scoate un sunet, de-abia dacă se aude, însă ştiu că e numele meu, se uită la mine şi luminiţele aurii din ochii lui se rotesc din ce în ce mai lent, iar Arran spune că nu găseşte glonţul şi crede că mai e încă unul acolo.

Trebuie să opresc timpul. Dacă o să-l opresc, Arran o să reuşească să scoată glonţul. Îmi frec mâinile şi îmi închipui că totul încremeneşte, însă nu se întâmplă nimic şi ştiu că nu merge. Încerc iar. Închipuie-ţi vidul, închipuie-ţi nemişcarea. Trebuie să-mi iasă. Trebuie să fiu calm şi să reuşesc. Îmi mişc mâinile şi mă gândesc că totul e nemişcat şi se lasă tăcerea.

Totul încremeneşte. Însă şi Arran e nemişcat. Nu ştiu cum să fac ca să nu-l afecteze farmecul şi nu ştiu să scot glonţul. Şi mă uit în ochii lui Gabriel şi văd că mai sunt două scântei, sunt şterse, însă nu s-au topit. Şi îi spun că îl iubesc, că am nevoie de el, şi-l iau în braţe, şi-l sărut, însă ştiu că nu mai pot să ţin timpul în loc prea mult, aşa că-l mai sărut o dată şi apoi timpul reîncepe, şi Gabriel se uită la mine, iar scânteile din ochi îi pălesc, până când îi dispare şi ultima.

Plonjând de pe stâncă

Suntem în Ţara Galilor. E şi Arran cu noi. E ocupat să pregătească tot felul de poţiuni şi să mă convingă să le beau. Vrea să mă liniştească şi să mă adoarmă cu poţiunile lui, însă eu nu-mi doresc decât să stau cu Gabriel. Când sunt cu Gabriel mă simt liniştit şi n-am nevoie de somn. Gabriel înoată şi se caţără, dacă dorm nu am cum să fiu cu el. Azi e o zi însorită şi stau la soare în iarbă, pe malul micului lac de care îi spuneam lui Gabriel. Gabriel înoată. Îi place la nebunie aici. E un loc frumos. Încă nu e prea cald, dar a sosit primăvara. Suntem aici de două nopţi – eu, Arran şi Gabriel. Arran doarme în cort. Am clădit o vizuină de-a lui taică-meu, crescând tufe de muri în jur. Eu şi Gabriel stăm la foc, pe nişte piei de oaie. E plăcut. Pare un trai sărăcăcios, însă nu-i, aşa spunea tata. Acum pot să cresc murii mai iute ca oricând. Am clădit vizuina în câteva minute. Ştiu că pot să mânuiesc uşor toate Darurile tatei dacă vreau, însă nu mai vreau să arunc niciodată cu fulgere. Nici măcar cu flăcări. Fac focul cu chibrituri, fără să mă grăbesc. Gabriel zâmbeşte când mă vede. Mereu e cu zâmbetul pe buze.

Mă aşez în iarbă şi mă uit la Gabriel. Într-o parte a lacului e un perete de stâncă şi Gabriel iese din apă şi începe să se caţere pe stâncă. Cred că se dă un pic mare. Îmi place să mă uit la el.

Cum stau cu ochii la Gabriel, mă ia tremuratul. Îmi vâr mâinile în buzunare şi dau de o piatră. O scot – e piatra albă a lui Annalise.

După ce luni în şir m-am gândit ce mi-ar plăcea să fac, cum mi-ar plăcea s-o pedepsesc, nimic nu mi s-a părut potrivit. Ştiu că tata ar fi omorât-o, însă cred că ar înţelege de ce n-am putut. Deşi pe el îl iubesc iar pe ea o urăsc, tot n-am putut s-o omor.

Celia şi Bob au aflat adevărul de la Clay şi Annalise. N-a fost niciodată spioană. Au încercat s-o convingă să lucreze pentru ei, însă a refuzat. Clay a aflat de apartamentul din Geneva de la un Semipur pe nume Oscar, cu ajutorul unui Vânător care poate să detecteze scurtăturile şi cu un strop de noroc. Annalise n-a avut niciun amestec în asta.

Gabriel a ajuns aproape de vârful stâncii. E un cioc de piatră acolo pe care îi place mult să-l escaladeze.

Scot piatra albă din buzunar, îmi duc braţul în spate şi o arunc cât pot de departe, urmărind-o apoi cum se cufundă, stârnind

stropi de apă.

Gabriel a ajuns sus. Îmi face cu mâna şi îi răspund. Se uită peste marginea stâncii, prefăcându-se că şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit, însă apoi plonjează frumos, în plin aer, în lac. Clar se dă mare. Nu vreau să-mi iau ochii de la el. O ia înapoi spre stâncă, înot, cred că vrea s-o ia de la capăt.

— Vine cineva, spune Arran.

Nu ştiu cine-ar putea fi sau ce vrea, dacă să fugim sau să mergem după Gabriel sau altceva. Arran vine lângă mine.

— Nu te speria. Nu-i nimic. Cred că-i Adele şi încă cineva.

Îmi pune mâna pe braţ şi mă uit la el, apoi întorc capul peste umăr. Se vede bine până hăt, în vale, mai au până ajung la noi.

— E Ledger, îi spun lui Arian.

Nu-i văd decât pe ei doi.

Când ajung la noi, deja respir normal şi Gabriel stă lângă mine.

Arran se ridică de jos când cei doi se apropie, însă eu rămân aşezat lângă Gabriel. Vorbesc între ei, dar nu mă obosesc să-i ascult, apoi Ledger se aşază lângă noi în iarbă. Arată ca în ziua când l-am întâlnit – e băiatul de atunci.

— Condoleanţe pentru Gabriel, îmi spune el.

Clatin din cap pentru că nu e bine.

— Nu e bine, zic.

Arran vine iar lângă mine şi mă linişteşte zicându-mi:

— Încearcă să rămâi calm, Nathan.

— Tot timpul vrea să fiu calm, îi spun lui Ledger.

Mă uit la Gabriel, însă a dispărut, aşa că întreb:

— Unde a dispărut Gabriel?

Şi Arran îmi dă să beau o poţiune, şi n-am chef s-o beau, aşa că o torn pe pământ. Nu vreau decât să-l găsesc pe Gabriel, însă ştiu că trebuie să-mi păstrez calmul, altfel Arran o să mă pună iar s-o beau şi o să mă obosească şi după ce beau poţiunea nu-l mai văd pe Gabriel.

Aşa că încerc să mă port normal şi să mă uit în ochii lui Arran.

— Voiam să te mai văd o dată, Nathan, spune Ledger. Am distrus sticla. Ţi-am adus degetul. Ţi-am zis c-o să ţi-l dau înapoi.

— Bun, spune Arran.

Eu mă străduiesc să nu mă uit după Gabriel. Însă am impresia că s-a dus să înoate iar. Arran şi Ledger tot vorbesc despre degetul meu.

— M-am văzut cu Celia, spune Adele apoi. Încearcă să facă ordine. Înfiinţează un Consiliu pentru Adevăr şi Reconciliere.

Arran spune că e bine, însă habar n-am ce e asta.

— Spune că mai sunt câţiva Vânători în libertate, însă pe cei mai mulţi poate să-i controleze. O să rămână la conducerea Consiliului până se pune pe picioare noul sistem. Greatorex e comandanta Noii Alianţe a Vânătorilor. O să fie un grup restrâns, care o să se ocupe de chestiuni poliţieneşti, aşa cum se stabilise de la început. Pot să se înscrie atât Vrăjitori Negri, cât şi Albi. Celia sugerează să vă găsiţi alt loc, adaugă Adele. A găsit un loc bun pentru Nathan. Nu e bine să rămână în Ţara Galilor. Se poate să mai încerce cineva să-i facă rău. Se ajunge prea uşor la el.

— O să plecăm, spune Arran. Curând.

Ledger îngenunchează mai aproape şi spune:

— Am venit să te văd, Nathan, şi să încerc să te conving să vii cu mine.

Nu ştiu ce să-i zic. Bineînţeles că n-o să mă duc nicăieri cu el.

— Poţi să te gândeşti la asta, Nathan, îmi spune Arran.

Nu vreau să mă gândesc.

— Nu e momentul acum, spune Ledger. Îmi dau seama, însă voiam să-ţi spun că eşti oricând binevenit la mine.

— Mulţumim, spune Arran.

Ledger îmi ia mâna în a lui. Are mâna rece.

— Nathan, îmi spune el, dacă ai nevoie, pământul o să te ajute.

Însă nu-l mai ascult de-acum. L-am zărit pe Gabriel la poalele stâncii, se caţără pe perete din apă şi ştiu că o să plonjeze iar şi o să fie frumos.

A doua zi plecăm din Ţara Galilor. Luăm trenul spre Franţa, apoi mergem în altă parte. Gabriel spune că ar trebui să-i facem o vizită lui Nesbitt în Australia şi, când îi spun asta lui Arran, mă ia de mână şi-mi spune:

— Gabriel a murit, Nathan. Trebuie să accepţi.

Însă n-are nicio noimă ce spune. Gabriel stă lângă mine de cealaltă parte şi mă mângâie pe dosul mâinii cu vârful degetelor.

Sfârşit

Acum locuiesc aici. Singur. Sunt mult mai bine. Cel puţin aşa spune Arran, eu nu prea ştiu. Gabriel e pe malul râului, la douăzeci de metri de apă, la marginea pădurii şi unde începe lunca. I-ar plăcea colţişorul ăsta. E un loc bine adăpostit, dând spre sud. Am săpat groapa cât mai adânc. Era greu, dar mai scund decât mă aşteptam. M-am gândit cum să-l cobor cu grijă în groapă, însă tot a trebuit să-l târâi. N-ar trebui târâit. N-ar trebui să fie în groapă. Are încă la mână inelul de la mine. O să rămână în veci la el.

Stau mult lângă el şi-i povestesc ce se mai întâmplă. De fapt, nu prea vorbesc cu voce tare – glasul îmi sună ciudat, prea tare şi nefiresc. Dacă mă gândesc bine, n-am mai zis nimic de ceva timp, cred că sunt luni de zile. Sunt răguşit când încerc să vorbesc. Oricum, lui îi spun în gând ce se întâmplă, adică mai mult îi zic că cerul e albastru sau cenuşiu, că râul curge mai iute şi mai limpede decât ieri, că scoate un sunet cumva mai curat şi că am văzut un şoarece de apă şi o familie de vidre. Încerc să nu-i vorbesc prea mult despre mine – oricum ştie cum sunt. Întotdeauna m-a cunoscut mai bine decât oricine.

Îmi lipseşte asta – faptul că mă cunoştea. Îmi lipseşte totul de la el. Cum se uita la mine, cum se uita la alţii, cum zâmbea, râdea, mergea, stătea. Cum mă tachina şi cum mă lua peste picior. Cum citea poezii. Cum vorbea. Şi n-o să-l mai văd niciodată uitându-se la mine când mă apropii sau zâmbindu-mi când mă vede, şi n-o să-l mai aud niciodată întrebându-mă dacă sunt bine, şi n-o să-l mai ating niciodată, n-o să mă mai ţină în braţe, n-o să mă mai sărute, n-o să mai stea de vorbă cu mine şi n-o să mă mai facă să râd. Când mă gândesc la asta, nu mai suport şi mă preschimb în animal. Măcar atunci mai uit de Gabriel, de chestii omeneşti, sunt pur şi simplu viu, şi mănânc, şi respir. Şi totuşi vreau să fiu om, vreau să mă gândesc la el, aşa măcar simt că trăieşte cumva mai departe, acolo, în mintea mea.

Au reînceput coşmarurile. Cel mai des o visez pe Jessica. Îşi îndreaptă pistolul spre mine, apoi spre Gabriel şi îl împuşcă, iar eu îi urlu să nu-l împuşte şi atunci mă trezesc. Chiar dacă Gabriel e mort, tot visez că moare. Mă şochez de fiecare dată.

Lui Gabriel nu-i spun toate astea. Îi povestesc cum e să fii

animal, vultur. E cel mai bine aşa. Pot să fiu şi peşte, ceea ce e ciudat, nu m-am preschimbat decât de două ori. A doua oară ca să-mi demonstrez că nu sunt laş ca un iepure, însă poate că sunt, pentru că nu mai fac aşa ceva în veci. Iepure n-am fost niciodată.

Trăiesc aici de mult. Pe mormântul lui Gabriel a crescut o iarbă deasă. Cred că ar prinde bine un copac lângă el. Un stejar sau poate un alun.

Odată, pe la începuturile alianţei, m-am ascuns cu Greatorex într-un pâlc des de aluni. Recruţii trebuiau să ne găsească şi să ne atace. Le-a luat o groază. Am stat şi am aşteptat cu Greatorex, trăgând cu urechea în jur, şi cât stăteam noi acolo, două veveriţe ne-au ocolit în fugă, coborând din copaci.

Până la urmă, un recrut ne-a luat urma. I-am auzit apropiindu-se. Nu prea era cine ştie ce de capul recruţilor. Iar când erau să dea peste noi şi ne pregăteam de atac, Greatorex s-a uitat la mine să vadă dacă sunt gata, şi chiar atunci o veveriţă a început să se caţăre pe piciorul meu, apoi în sus, peste umăr, mi s-a urcat în cap şi m-a tras de păr, apoi a sărit într-un copac. Greatorex a început să râdă. Era să ne dea de gol. Bineînţeles că i-am bătut pe recruţi până la urmă. Când ne întorceam în tabără, m-a întrebat dacă aş putea să mă deghizez în copac.

— Ai un talent înnăscut pentru aşa ceva, glumea ea.

Nu i-am răspuns pe loc.

— Să te gândeşti la asta, mi-a cerut ea. Ai putea să te preschimbi în copac?

— Mă preschimb în animale, ştii doar.

— Însă şi copacii sunt vii, ca animalele. Aşa că… poate…?

Noaptea stau la mormântul lui Gabriel, şi bună parte din zi sunt tot acolo, când nu vânez. Mă întreb dacă sunt fericiţi copacii, îmi închipui rădăcinile lor înfipte adânc în pământ, în toate elementele pământului şi ale vieţii, şi mă gândesc că poate copacii sunt cele mai fericite fiinţe de pe lume şi că poate şi eu aş fi fericit dacă aş reuşi să ajung până la el cu rădăcinile, şi trupul lui ar reuşi cumva să ajungă în mine, şi un strop de viaţă, câteva elemente, o părticică din el ar putea să ajungă în mine. Îmi amintesc ţepuşa înfiptă în pământ şi în inima mea, şi în mâna lui Gabriel, şi că, în clipele cât am fost legaţi aşa laolaltă, totul a fost perfect.

Au venit oameni la mine: Arran şi Adele. Îmi aduc una, alta. Mâncare: gem, unt de arahide şi fructe. Şi haine: două perechi de blugi, două tricouri şi o geacă. Geaca mi-e un pic mare, însă nu-i nimic.

Arran arată bine, îmi pare mai frumos ca oricând. Şi la fel de blând şi de bun. Când sosesc, Arran îmi zâmbeşte ca de obicei şi vine spre mine, de parcă ar vrea să mă îmbrăţişeze, şi mă sperii, nu prea ştiu de ce. N-ar trebui să mă sperii când e el aici. Nu ştiu de ce o fac. Îmi tot amintesc când a murit Gabriel, şi Arran mi-a dat să beau poţiunea lui. N-o voiam, îl voiam pe Gabriel. Îmi dau seama că mi-am dus mâna la Fairborn, Arran se opreşte şi Adele pare nedumerită. Nu le-aş face niciun rău în veci, aşa mi-a venit dintr-odată. Ştiu că trebuie să mă liniştesc şi mai tot timpul sunt liniştit.

Arran mă întreabă unde stau. Aşa m-a întrebat şi ultima oară când a venit. Cred că îşi face griji pentru mine, atât.

Vizuina mea e lângă mormântul lui Gabriel. E un desiş de muri atât de des, că nici nu pătrund vântul şi ploaia înăuntru. Dacă e ud pământul, dorm în vizuină, la foc, însă în cele mai multe nopţi dorm afară. Fac focul lângă a doua intrare în vizuină. Am trei tuneluri secrete, unul scurt şi două foarte lungi, şi intrarea principală mai mare.

— Nathan, ai putea să ne spui unde stai? mă întreabă Arran iar.

— Nu.

Şi cu asta sper să încheie subiectul. Oare mai e mult până pleacă? Însă nu se urnesc din loc, vorbesc mai departe, îmi povestesc ce se mai întâmplă prin lumea lor. Noul Consiliu Reunit al Vrăjitorilor are membri Negri, Albi şi Semipuri. Noua Alianţă a Vânătorilor e un grup mult mai mic, pe post de poliţie, care raportează Consiliului tot ce fac. Vrăjitorii Negri pot să se alăture şi ei, numai că deocamdată nimeni n-a vrut. Arran spune că până la urmă sigur o să vrea. Au trei Vânători Semipuri. Greatorex e comandanta noilor Vânători. Bob s-a dus să picteze iar, în sudul Franţei. Nesbitt s-a însurat. Nu întreb de el, nu întreb de nimeni, de nimic, îmi spun ei singuri.

Apoi se lasă mult timp tăcerea şi îmi amintesc când m-am enervat pe Nesbitt şi ne-a despărţit Gabriel. Aveam Fairbornul în mână şi Gabriel i-a zis lui Nesbitt să plece. Nu mai ştiu unde s-a

întâmplat. Într-un mic castel. Era înainte să-şi recapete Gabriel Darul. Înainte să reuşesc să-mi controlez Darul. Aveam sânge şi alte chestii în păr. Gabriel s-a aplecat în faţă şi mi-a atins părul.

— Avem noutăţi şi despre Annalise, spune Arran.

Era s-o uit. Aştept cu ochii la copaci, îi urmăresc cum se mişcă în vânt şi strâng căldura soarelui în ei.

— Se mărită.

Mă uit la Arran să văd dacă nu glumeşte.

— Îl cheamă Ben. E supus.

Mă-ntreb de când îl cunoaşte. Însă nu mai ştiu de când sunt aici. Cât a trecut de la moartea lui Gabriel. Îmi privesc mâinile şi mă gândesc că par îmbătrânite, însă Arran nu pare cu mult mai în vârstă.

— E american. S-au cunoscut la New York. Annalise s-a mutat acolo după ce şi-a ispăşit pedeapsa. Un an de închisoare.

Arran se întrerupe. Ştiu că se întreabă ce cred, însă nu-mi pasă deloc de asta, nu-mi pasă deloc de ea.

— Annalise mi-a spus că se căsătoresc în septembrie, continuă Arran. Nu merge nimeni la nuntă, e o ceremonie de-a supuşilor, fără niciun vrăjitor.

Mă uit iar la copaci şi la apă şi-mi amintesc când eram acasă şi stăteam întins pe stâncă, aşteptând-o să vină după şcoală, şi cum visam să mă însor cu ea şi să-mi petrec tot restul vieţii cu ea. Ştiam că nu se poate, însă mă simţeam fericit când îmi imaginam toate astea, credeam că o să locuim într-un loc ca ăsta, un colţişor frumos de natură de pe malul unui râu, unde o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi. Iar acum trăieşte la New York cu un supus.

— Am fost o dată la New York, îi spun lui Arran. M-am dus cu Gabriel. Am mers până la gară.

Şi-mi amintesc când m-a tras Gabriel pe o străduţă şi m-a ţinut în braţe şi m-a sărutat. Iar când am stat în gară mi-a povestit despre familia lui, iar eu am făcut ferfeniţă pliculeţele de zahăr, aveam mari emoţii înainte de întâlnirea cu Ledger şi Gabriel ştia şi, dacă stau liniştit acum, parcă-i simt mâna pe a mea.

Arran scoate o hârtie din buzunarul blugilor.

— Annalise mi-a scris să-mi spună că se mărită şi mai trebuie să-ţi spun ceva.

— Am fost la New York cu Gabriel, îi spun lui Arran uitându-

mă la el. Am luat trenul din gară.

— Da, ştiu, Nathan, numai că acum trebuie să vorbim despre altceva.

Arran se apleacă spre mine şi îmi dau seama că vrea să mă ia de mână sau ceva, însă nu fac nicio mişcare.

— Cred că mai bine plecaţi, spun. O să se întunece curând.

— Nathan, trebuie să-ţi zic de Annalise.

— Ar trebui să plecaţi. O să se întunece. Vă mişcaţi prea încet. O să vă rătăciţi pe întuneric.

— A născut un copil. Un băiat.

— Ar trebui să plecaţi.

— E fiul tău.

— Arran, te rog.

— Îl cheamă Edge.

Clatin din cap. Edge e numele de familie al tatei, însă e şi dealul pe care mă întâlneam cu Annalise.

— Cât a stat în închisoare, nu i s-a permis să-l vadă, continuă Arran, însă acum e iarăşi cu ea. Spune că o să-i zică fiului ei de tine. Vrea să ştie.

Ştiu că e adevărat şi ştiu că ar fi mai bine să nu ştie nimic despre mine. Însă în locul lui şi eu aş vrea să ştiu cine e tatăl meu.

— Poate să-i spună de mine, zic. Poate să-i spună despre toţi oamenii pe care i-am omorât şi i-am rănit. Poate să-i spună cine a murit din cauza mea. Însă trebuie neapărat să-i spună şi că bunicul lui a murit din cauza ei. Că a trebuit să-l omor din cauza ei. Să-i spună tot ce a trebuit să fac din cauza ei.

Arran încuviinţează şi mai rămânem puţin în tăcere, apoi spune:

— O să venim iar să te vedem peste şase luni. Îmi e dor de tine, Nathan. Întotdeauna mi-a fost dor de tine.

Apoi vine să mă îmbrăţişeze şi îl las. Nu vreau să mă gândesc la Annalise, la nimic care are de-a face cu ea, însă vreau să-mi amintesc când eram la gara din New York şi Gabriel mă mângâia pe mână cu vârful degetelor. Îmi amintesc cât de blând era şi apoi deschid ochii şi se întunecă, Arran şi Adele au plecat. Le iau urma. E mult până la şosea, însă nu-mi ia mult să-i zăresc. Merg încet, ţinându-se de mână, şi mă asigur că sunt în siguranţă, rămânând în spate, ascuns.

Arran şi Adele vin să mă vadă de două ori pe an. Primăvara şi toamna. Până acum au venit de şase ori. Îmi aduc câte ceva de mâncare, haine şi rechizite pentru desenat. Îmi mai dau noutăţi despre noul Consiliu Reunit al Vrăjitorilor şi câţi membri Negri mai au, că sunt probleme, dar că se ocupă de ele. Îmi mai dau noutăţi despre fiul meu. Annalise îi scrie lui Arran şi-i trimite poze, pe care mi le dă mie. Fiul meu, Edge, îmi seamănă, cred – avem amândoi părul negru şi pielea măslinie, doar ochii nu-i are la fel de negri. În poze e zâmbitor şi pare fericit. Mă gândesc că, dacă m-ar cunoaşte vreodată n-ar mai zâmbi. Îmi amintesc de Marcus, cât mi-am dorit să-l văd când eram mic, iar apoi îmi amintesc că a trebuit să-i mănânc inima şi toate grozăviile pe care le-am făcut. Vreau ca fiul meu să nu se simtă niciodată aşa.

Îmi place să-i văd pe Arran şi Adele şi cred că sunt în stare să vorbesc cu ei. Arran îmi spune că par mult mai bine, însă nu prea mă simt aşa. În fiecare zi mi-e un dor disperat de Gabriel. Îmi amintesc ce mi-a spus el: să-mi folosesc Darul. Aşa că asta fac şi mă ajută. Mă tot preschimb. Vreo două luni am fost câine sălbatic şi m-am simţit mai bine. Acum, când mă preschimb în animal, rămân aşa doar o zi. Vânez şi mă hrănesc aşa. Însă fiecare zi fără Gabriel e un chin. Şi-mi mai amintesc şi ce mi-a spus Ledger. Ledger mi-a spus că pământul o să mă ajute. Ştiu că e adevărat. Ştiu că pot să intru în legătură cu Esenţa şi că e în pământ şi în mine. Ştiu ce am de făcut, însă mai încolo.

La vreo două săptămâni după ultima vizită a lui Arran, vine altcineva să mă vadă. De fapt, nu e o simplă vizită – apare într-o zi şi se-apucă să-şi clădească o blestemată de cabană aici. Îmi dau seama imediat ce-are de gând: taie copaci şi-i mută de colo, colo cu un cal imens pe care a venit încoace. Doar ditamai calul e în stare să-i suporte greutatea.

O urmăresc de departe, întrebându-mă dacă ştie că o urmăresc. Probabil m-a simţit din prima clipă, doar o cunosc. Se mişcă la fel ca pe vremuri: uşor, aproape ca o dansatoare, chiar dacă e mare de statură.

În luna următoare, reuşeşte să lucreze repede. N-o să fie o cabană mare, însă e doar ea aici. Două camere, cred. În fiecare seară găteşte în faţa ei. A adus o groază de mâncare la conservă şi la plic, e greu să clădeşti o cabană, nu mai vrei să-ţi baţi capul şi cu vânatul şi pescuitul.

Încă nu i-am zis nimic, nici nu m-am dus la ea. O să-i duc mâine vreo doi iepuri.

Îi citesc

„Dincolo de orice noţiune de bine şi de rău e un câmp.
Hai să ne întâlnim acolo.
Când sufletul se lasă în iarba lui,
lumea e prea plină să mai vorbim despre ea.
Ideile, limbile, până şi cuvinte ca *noi doi*
nu mai au nicio noimă."

Jelaluddin Rumi

Nu am copii. Nu mi-am dorit niciodată. Nathan nu e fiul meu, însă mă simt responsabilă pentru el. Întotdeauna o să mă simt, poate mai mult decât dacă era fiul meu. O să-i fiu întotdeauna profesoară şi tutore. L-am văzut de aproape la câteva zile după ce am ajuns aici de la Londra, după ce am lăsat Consiliul în mâinile noii conducătoare. Nu-l mai văzusem de trei ani. Se schimbase mult. Era, evident, mai în vârstă, însă se şi sălbăticise şi era mai rece. N-am uitat cum era când l-am văzut prima oară, ce băiat jigărit era pe atunci. Însă ochii i-au rămas aceiaşi: negri şi stranii.

Când a venit prima oară la mine, mi-a adus doi iepuri. S-a apropiat şi mi i-a întins o clipă, nu mi-i oferea, ci mai mult mi-i arăta, iar eu i-am zis că ar fi mai buni gătiţi la foc. Atunci i-a aruncat pe pământ, a făcut focul şi s-a aşezat în faţa cabanei în construcţie ca să jupoaie iepurii. A pregătit o tocană cu nişte legume pe care le aveam în cămară – ceapă şi morcovi – şi a cules nişte usturoi şi cimbru sălbatic. A ieşit bună. Mi-am amintit pâinea pe care o făcea pe vremuri, când îl ţineam închis în cuşcă – se pricepea să facă şi pâine.

Şi-a suflecat mânecile cât a muncit. Aproape uitasem câte cicatrice are – cât de groaznice sunt – şi tatuajele negre, urâte. Cât s-a făcut tocana la foc s-a uitat la mine cum muncesc şi apoi am mâncat, iar mai târziu a plecat. N-a zis nimic.

Asta a fost anul trecut, în primăvară. Acum suntem la sfârşit de vară. Am terminat cabana şi am adus o sobă şi un pat. În fiecare lună mă duc după provizii şi odată Nathan mi-a zis să-i aduc nişte hârtie şi creioane. A spus că îi adusese şi Arran, însă mai voia. M-a desenat, a desenat cabana şi găinile, făcea mai

multe desene pe zi, aproape că era un soi de jurnal. Mi-a zis să le păstrez şi la început am crezut că vrea să le ţin în casă, la adăpost de ploaie, însă nu asta voia să zică.

— Sunt pentru fiul meu, Edge, mi-a spus.

Era prima oară când vorbea despre fiul lui. Am încercat odată să-l întreb dacă vrea să-l vadă, însă mi-a răspuns „Nu pot”. Atunci a început să deseneze portrete. Mai întâi portretul meu, apoi, bineînţeles, al lui Gabriel, arătând frumos cum îl ştiu. Apoi şi-a desenat toată familia: pe Arran, Deborah, bunica, până şi pe Jessica. Pe fiecare portret a scris cât mai cu grijă şi frumos: „Pentru Edge. De la Nathan”.

Acum am atâtea portrete: Van, Nesbitt, Pilot, Bob, Ellen, Greatorex, Adele, până şi Mercury şi mulţi alţii. Toate din memorie şi toate excelente. Într-un final l-a desenat pe Marcus – o versiune mai în vârstă a lui însuşi. Autoportretul, însă, nu şi l-a făcut niciodată. Într-o zi i-am sugerat să şi-l facă, însă în loc de asta a desenat un peisaj. Nu se pricepea la fel de bine la peisaje, însă ăsta i-a ieşit frumos: râul de aici, cu dealurile de pe celălalt mal, lunca în prim-plan şi un copăcel noduros şi singuratic.

Am văzut de departe unde stă, însă nu m-am apropiat niciodată. Ştiam că nu i-ar fi făcut plăcere. Odată, după ce mi-am luat găinile, i-am dus nişte ouă; mă gândisem că s-ar putea să mă lase să mă apropii, însă a rămas nemişcat, de parcă voia să-şi apere căminul şi, după postura asta, mi-am dat seama că nu eram bine-venită pe teritoriul lui. I-am strigat „Ouă!” şi le-am lăsat pe pământ. N-am ştiut ce să mai fac, aşa că am salutat milităreşte, ca pe vremuri, când ne primeam titulatura de Vânători. N-am mai făcut gestul ăsta de ani de zile. Nu m-a salutat înapoi, n-ar face în veci aşa ceva, însă a ridicat mâna. Cred că a fost un gest mai grăitor decât tot ce mi-a zis de când am venit.

De Sânziene a venit pe la mine. Atunci e ziua lui. Am mâncat un pui. El l-a omorât şi l-a jumulit, priceput ca întotdeauna. Am mâncat şi am discutat despre găini, ouă şi noii mei purceluşi de Gloucester, doi la număr. Pe unul o să-l tai înainte de iarnă. Mi-a sugerat să mă apuc de albinărit, ceea ce mă gândeam deja să fac, însă de-abia la anul o să pot. O să încerc să fac rost de doi stupi.

Nu-mi dădeam seama dacă ştie ce zi e, aşa că după masă am

turnat nişte ceai şi m-am gândit ce să-i zic. Însă el a început să vorbească.

— Azi e ziua cea mai lungă – ziua mea, a spus.

— Da, am zis.

— Am împlinit douăzeci şi doi de ani.

A luat o gură de ceai şi a continuat:

— Uneori mi se pare că am cincizeci şi doi.

Cred că era o glumă. Părea mult mai fericit, viguros şi sănătos ca niciodată. Zvelt, musculos şi mortal.

— Eu am cincizeci şi doi şi mă simt ca la douăzeci şi doi, am spus.

Deşi mai degrabă mă simt ca la patruzeci şi doi, un patruzeci şi doi în forţă.

Şi-a luat expresia aia pe care i-o ştiam, de parcă-i venea să râdă, însă se abţinea să-şi trădeze vreun sentiment pe faţă.

— Nu întinde coarda, a spus el, arăţi de şaizeci şi doi. Şi, ca de obicei, sunt mult prea amabil, a adăugat el zâmbind în sfârșit, în felul acela al lui sarcastic, şi s-a ridicat să plece. Mai bine ai face un pic de mişcare, alergări, flotări ceva. Te-ai simţi mai bine.

— Şi tu.

A luat-o la pas, apoi s-a oprit şi mi-a spus:

— Ledger mi-a zis că Esenţa e în pământ şi are dreptate, însă e şi în noi, iar când cele două intră în legătură, o atingem şi pe ea şi pe cei care sunt în legătură cu ea.

Apoi a adăugat ceva, foarte încet:

— Rănit, nu pierdut.

A doua zi dimineaţă nu l-am văzut, nici noaptea următoare şi nici ziua următoare. Îi stătea în obicei să dispară cu zilele, aşa că nu mi-am făcut griji. Însă după o săptămână am vrut să văd ce face, cine ştie – nu ştiam ce se putea întâmpla. Am urcat tăpşanul din spatele vizuinii lui. Nu mai fusesem niciodată aici. E o privelişte perfectă. Râul coteşte, colinele sunt blânde, verdele peisajului e bogat şi se aud limpede apele râului, copacii şi păsările. Exact ăsta e peisajul din desenul lui. Apoi am văzut copacul şi mi-am dat seama ce făcuse.

Acum mă duc zi de zi acolo să-i citesc. Îi citesc ca pe vremuri, doar că mai mult poezii acum. Stau pe iarba de lângă alunul din luncă. Arată altfel decât restul copacilor şi stă retras; nu e bătrân, nici prea înalt, însă e plin de cicatrice.

Mulţumiri

Nici nu-mi vine să cred că am ajuns la sfârşitul romanului *Jumătatea Pierdută,* ultimul volum al trilogiei *Jumătatea Rea.* Când am început să scriu romanul *Jumătatea Rea,* nu mă vedeam sub nici o formă în ipostaza de autoare, era ceva mult prea ridicol ca să-mi anunţ familia şi prietenii, cei mai mulţi nici nu ştiau, şi totuşi iată-mă acum (mi se pare că nici n-a trecut timpul) trimiţând la tipar cea de-a treia carte. Le datorez multora mulţumiri şi o să încerc s-o fac pe cât posibil în persoană, pentru că aici nu le pot mulţumi decât câtorva oameni care m-au ajutat pe parcursul scrierii cărţilor. Poţi ajuta pe cineva în multe feluri, fie cu sfaturi critice de redactare, fie cu un tweet de încurajare, iar eu apreciez orice formă de ajutor.

Pe tot timpul scrierii trilogiei, o echipă minunată mi-a oferit sprijin, încurajări şi sfaturi. Îi mulţumesc lui Claire Wilson de la RCW (cu calmul şi sângele ei rece permanente), lui Ben Horslen, redactorul meu (de un tact desăvârşit), şi întregii echipe Penguin Random House MB, lui Ken Wright şi Leilei Sales, redactorii mei din State şi tuturor celor de la Viking, Statele Unite. Le mulţumesc de asemenea tuturor redactorilor, traducătorilor şi editorilor mei internaţionali.

Mulţumiri speciale graficienilor care au creat superbele coperte ale seriei, mai ales pentru coperta romanului *Jumătatea Pierdută:* lui Tim Green de la Faceout Studio, Deborah Kaplan, Dani Delaney şi Jacqui McDonough.

Le mulţumesc tuturor fanilor internaţionali ai seriei, mă bucur să aud cât de mult iubiţi lumea *Jumătăţii Rele.* Damien Glynn, @damog7 de pe Twitter, mi-a sugerat ca Darul lui Adele să fie capacitatea de a-şi preschimba temporar pielea în metal. Mersi, Damien, şi le mulţumesc tuturor pentru sugestii.

Şi, nu în ultimul rând, aş vrea să-i mulţumesc lui Indy că m-a suportat cât am stat IAR!!??? la calculator.

Poezia „Out Beyond Ideas of Wrongdoing and Rightdoing” de Jelaluddin Rumi este preluată din volumul *The Essential Rumi*, în traducerea lui Coleman Barks.

Cuvintele lui Ledger, „Nu există adevăr, ci doar perspectivă”, par să-l citeze pe Flaubert, însă sunt şi un citat greşit din

Nietzsche – „Nu există adevăr, ci doar percepţie”, pe care îl prefer originalului.

Citatul „Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca oamenii de bine să nu facă nimic” îi e de regulă atribuit lui Edmund Burke.

Şi, la final, mi-a plăcut mult să scriu despre lumea *Jumătăţii Rele,* Nathan mi-a marcat puternic ultimii patru ani din viaţă şi, probabil, o să-mi marcheze tot viitorul, însă până una, alta, o să mă apuc să mai scriu şi despre altceva.